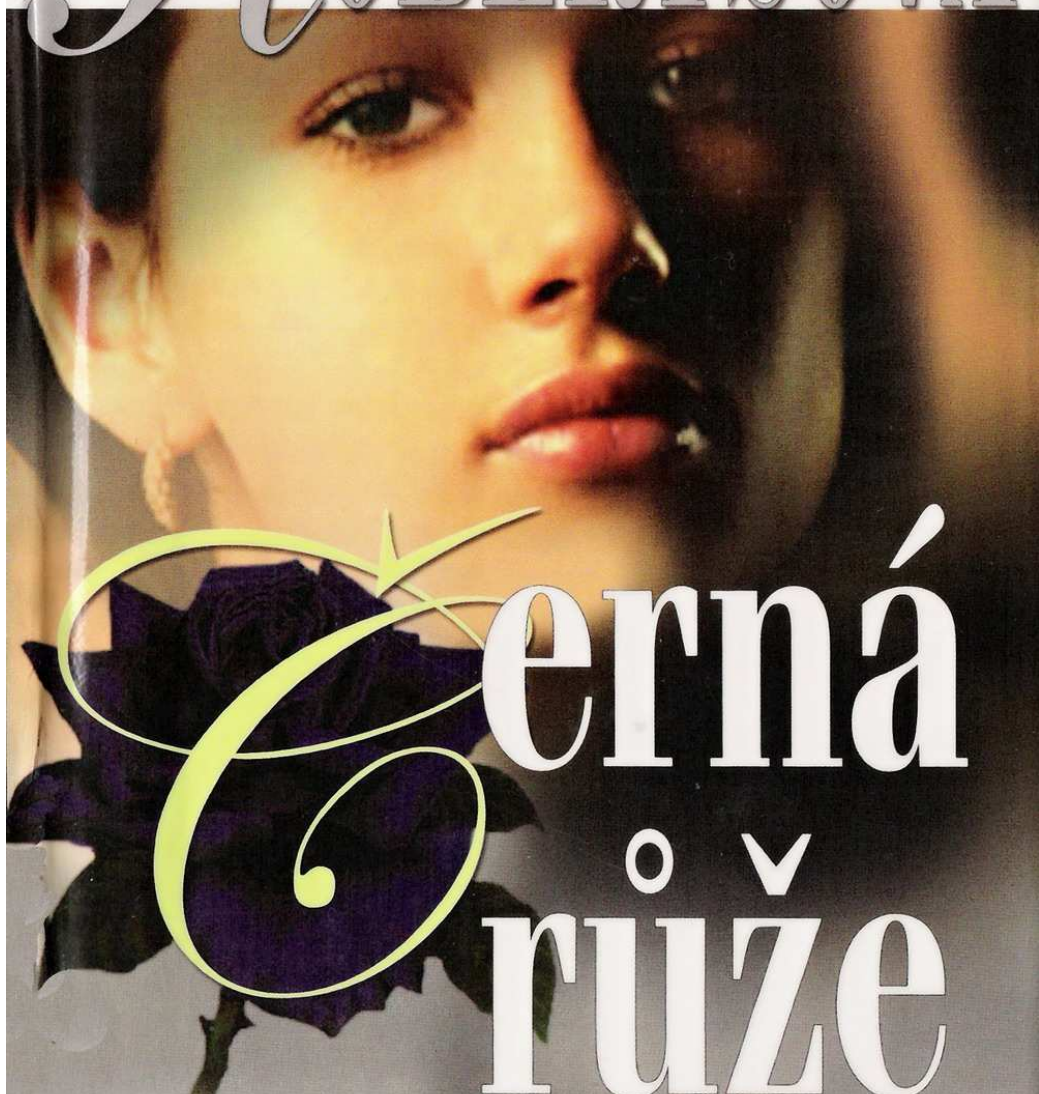

KLOUKAN

NORA
ROBERTSOVÁ

Černá
ruže

*NO*RA
ROBERTSOVÁ

Černá
růže

 KLOKAN

Copyright © 2005 by Nora Roberts
Translation © Soňa Tobiášová, 2006
Copyright ©ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů,
které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Black Rose
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Aipress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2006
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o.,
Vídeňská 113, Brno
Vydání první

ISBN 80-7362-281-5

Pro Stacie

*Je moudré, aby matka milovala ženu,
kterou miluje její syn.
Ale přijímám jako dar,
že mám ráda ženu, která se stala mojí dcerou.
a děkuji za něj.*

Matečná rostlina se pěstuje čistě proto, aby poskytla odnože. Měla by se povzbuzovat k co nejlepší produkci výhonů, kdežto rostliny pěstované pro zahradní výsadbu mohou být ponechány nedotčené.

AMERICKÁ ZAHRADNICKÁ SPOLEČNOST
MNOŽENÍ ROSTLIN

Chcete-li poznat tajemství, hledejte je v žalu a rozkoši.

GEORGE HERBERT

PROLOG

*Memphis, Tennessee
prosinec 1892*

Pečlivě se oblékla, zvlášť s ohledem na detaily, o které se už celé měsíce nestarala. Její komorná utekla už před mnoha týdny a ona neměla sílu ani vůli najmout si jinou. A tak strávila hodinu s nahřívacími želízky – jako před lety, kdy si ještě nežila tak dobře – a pečlivě natáčela a upravovala právě umyté vlasy.

Během dlouhého, lezavého podzimu ztratily zlatý lesk, ale ona dobře věděla, jaké přípravky použít, aby se znovu rozzářily, a jaké barvy zdravíčka vybrat pro falešnou červen tváří a rtů.

Zнала všechny triky svého řemesla. Jak jinak by zaujala muže jako Reginald Harper? Jak jinak by ho svedla a přiměla, aby ji učinil svou vydržovanou milenkou?

A teď je všechny znovu použije, pomyslela si Amélie, aby ho ještě jednou přiměla udělat, co je třeba.

Už za ní nechodil. Za celý ten čas, celé dlouhé měsíce se neukázal. A tak byla nucena posílat vzkazy do jeho podniků, v nichž ho prosila o návštěvu, a byla ignorována.

Ignorována po všem, co dělala, čím byla a po tom, co ztratila.

Měla jinou volbu, než mu posílat další vzkazy domů? Do velkého Harperova domu, kde vládla jeho bledá žena. A kam milenka nikdy nesměla vkročit.

Copak mu nedala všechno, co žádal a mohl žádat? Prodávala své tělo za komfortní dům, služby personálu a za cetky, jako byly perlové náušnice, které si právě připínala do uší.

Jen malá cena pro muže jeho postavení, bohatství a úrovně, kterou svým ambicím kdysi nastavila. Chtěla muže a to, co jí mohl poskytnout. Jenže on jí dal mnohem víc, než oba očekávali. A ztráta pak byla větší, než mohla snést.

Proč ji nepřicházel utěšit a plakat spolu s ní?

Stěžovala si snad někdy na něco? Odmítla ho někdy vzít do postele? Zmiňovala se o dalších ženách, které měl?

Dala mu své mládí a krásu. A jak se zdálo, i zdraví.

A on ji teď opustil? Odvrátil se od ní právě teď.

Řekli jí, že se dítě narodilo mrtvé. Že ta holčička zemřela už v jejím lůně.

Ale... ale...

Copak necítila, jak se hýbe? Jak kope a roste jí pod srdcem? I v srdci. To dítě, které nejdřív nechťela a pak bylo celý její svět. Její život. Syn, který v ní rostl.

Syn, syn, uvažovala, zapínala si knoflíky šatů a znova a znova to slovo opakovala.

Slyšela ho plakat. Ano, ano, byla si tím jistá. Někdy ho ještě teď slyšela, hlavně v noci, jak pláče, aby přišla a ukonejšila ho.

Ale když zašla do dětského pokoje a pohlédla do kolébky, byla prázdná. Prázdná jako její lůno.

Říkali o ní, že je šílená. Slyšela, co si šuškájí zbylí sluhové a jak se na ni dívají. Ale ona nebyla blázen.

Není, není blázen, opakovala si a přecházela po ložnici, kterou kdysi zařídila jako palác smyslnosti.

Teď se povlečení málokdy měnilo a závěsy zůstávaly zatažené, aby bránily výhledu na město. Ztrácely se jí věci. Sluhové byli zlodějové. Věděla, že jsou to zloději a lumpové. A špehové.

Sledovali ji a šeptali si.

Jednou v noci ji v posteli zabijí. Jednou v noci.

Nemohla strachy spát. A taky pro ten pláč svého syna v hlavě. Volal ji. Volal.

Ale taky zašla za královnou voodoo, připomněla si. Kvůli ochraně a poznání. Za obojí zaplatila rubínovým náramkem, co jí Reginald kdysi dal. S kamínky ve tvaru krvavých srdíček na pozadí ledově třpytivých briliantů.

Zaplatila za amulet, který si dávala pod polštář nebo do hedvábného sáčku, co nosila na srdci. Draze zaplatila za vyvolávání ducha, což se nezdařilo.

Protože její dítě žilo. Tohle vědomí jí voodoo královna předala a stálo za víc než deset tisíc nějakých rubínů.

Její dítě žije a ona ho musí najít. Musí se vrátit zpátky k ní, kam patří.

Reginald ho musí najít a zaplatit, kolik bude potřeba.

Opatrně, jen opatrně, připomněla si a potlačila výkřik. On jí uvěří jedině tehdy, když zůstane klidná. A pomůže jí, jen pokud bude krásná.

Krása muže svádí. S krásnou tváří a šarmem žena získá, cokoli si přeje.

Otočila se k zrcadlu a viděla, co si přála vidět. Krásu, šarm a eleganci. Nevšimla si, že jí červené šaty na prsou a bocích pytlovitě odstávají a její bledá pleť má žlutý nádech. Zrcadlo ukazovalo pocuchané kadeře vlasů, příliš lesklé oči, ostrou rumělku na tvářích, ale její oči, Améliiiny oči, viděly to, čím byla kdysi.

Mladou, krásnou, přitažlivou a elegantní ženou.

A tak se vydala dolů čekat na svého milence a přitom si tiše prozpěvovala: „Levandule modrá, dilly, dilly. Levandule zelená.“

V salonu hořel oheň v krbu a někdo zapálil plynovou lampu. Takže i sluhové zpozorněli, usmála se jízlivě. Vědí, že má přijít pán, a ten drží ruku na peněžence.

I tak řekne Reginaldovi, že je chce všechny propustit a nahradit.

A taky chtěla najmout chůvu pro synka, pro Jamese, až se k ní vrátí. Třeba nějaké irské děvče, uvažovala. Ty uměly děti rozveselit. A ona si pro Jamese přála radostné prostředí.

Třebaže pošílhávala po bourbonu v příborníku, raději si nalila jen sklenku vína. Pak se posadila a čekala.

Její nervozita rostla, jak se připozdívalo. Vypila druhou skleničku vína a pak třetí. A když oknem uviděla, že se blíží jeho kočár, zapomněla na opatrnost a klid a běžela ke dveřím.

„Reginalde, Reginalde.“ Její žal a zoufalství z ní vyrazily jako klubko hadů, co se svíjeli a syčeli. Vrhla se k němu.

„Ovládej se, Amélie.“ Pevněji uchopil za kostnatá ramena a odtáhl ji. „Co řeknou sousedi?“

Rychle za sebou zavřel a pak ledovým pohledem naznačil sluhovi, aby si od něho vzal klobouk a hůlku.

„To je mi jedno! A proč jsi nepřišel dřív? Tolik jsem tě potřebovala. Nedostal jsi mé dopisy? Sluhové určitě lžou a nedoručili je. Jsem tady jako ve vězení.“

„Nebud' směšná.“ Na tváři se mu odrazilo chvilkové znechucení, když se vyhnul dalšímu pokusu o objetí. „Dohodli jsme se, že mě nikdy nebudeš obtěžovat doma, Amélie.“

„Ale ty jsi nepřišel. Byla jsem sama. Já...“

„Měl jsem moc práce. Jsem tady teď. Sedni si a uklidni se.“

Ale dál se držela jeho paže, když ji odváděl do salonu. „Reginalde. Dítě. Naše dítě.“

„Ano, ano.“ Odtáhl se od ní a usadil ji do křesla. „Je to neštěstí.“ Přešel k příborníku a nalil si bourbon. „Doktor říkal, že se nedalo nic dělat a že potřebuješ klid a odpočinek. Slyšel jsem, že ti není dobře.“

„Lži. Samé lži.“

Otočil se k ní a prohlédl si její tvář i špatně padnoucí šaty. „Sám vidím, že nevypadáš dobře, Amélie. Možná by ti prospěl mořský vzduch.“ Opřel se o římsu a mírně se usmíval. „Jak by se ti líbila plavba přes oceán? Myslím, že to by nejlíp zklidnilo tvoje nervy a vrátilo zdraví.“

„Já chci svoje *dítě*. To je všechno, co potřebuju.“

„Dítě zemřelo.“

„Ne, ne, ne.“ Vyskočila a znovu se ho chytila. „Ukradli mi ho. On žije, Reginalde. Naše dítě žije. Doktor a sestra to naplánovali. Teď už to vím, všechno mi to došlo. Musíš na policii, Reginalde. Tebe vyslechnou. Musíš zaplatit výkupné, které požadují.“

„To je šílenství, Amélie.“ Stáhl si její ruku z klopy a uhladil pomačkanou látku. „Na policii rozhodně nepůjdu.“

„Pak tam půjdu já. Hned zítra zajdu na úřady.“

Jeho chladný úsměv se vytratil a tvář měl náhle jako z kamene. „Nic takového si nedovolíš. Dostaneš lístek na loď do Evropy a deset tisíc, aby ses mohla usadit v Anglii. To bude můj dárek na rozloučenou.“

„Na rozloučenou?“ Přidržela se opěradla a spadla do křesla, jak pod ní povolily nohy. „Ty...ty mě teď chceš opustit?“

„Mezi námi už nemůže nic být. Postarám se, abys byla zajištěná, a doufám, že ti plavba prospěje. V Londýně by sis mohla najít jiného ochránce.“

„Jak bych mohla jet do Londýna, když můj syn...“

„Pojedeš,“ přerušil ji a upil trochu bourbonu. „Nebo nedostaneš nic. Nemáš žádného syna. Máš jen to, co se ti uvolím poskytnout. Tenhle dům a všechno v něm, šperky i šaty, co máš na sobě, jsou moje. Buď rozumná a nezapomeň, jak snadno o to můžeš přijít.“

„Přijít o to,“ opakovala šeptem a v její tváři i ve zlomené duši bylo znát, že pochopila. „Chceš se mě zbavit, protože... všechno víš. To ty jsi mi vzal dítě.“

Dopil svůj drink a pozoroval ji. Pak odložil sklenici na krbovou římsu. „Myslíš, že bych svěřil svého syna do výchovy někomu, jako jsi ty?“

„Mého syna!“ Vyskočila s rukama napřaženýma jako kočka drápy.

Zastavil ji políčkem. Za dva roky, co byl jejím protektorem, na ni nevztáhl ruku.

„A teď mě pozorně poslouvej. Z mého syna nebude žádný bastard, kterého vychovala prostitutka. Vyroste v Harperově domě jako můj legitimní dědic.“

„Tvoje žena...“

„Udělá, co se jí řekne. A ty taky, Amélie.“

„Půjdu na policii.“

„A co jim řekneš? Doktor a porodní asistentka dosvědčí, že jsi porodila mrtvou holčičku, a jiní lidé, že se mé ženě narodil zdravý chlapec. Tvoje pověst neobstojí vedle mé nebo jejich, Amélie. I tvé služebnictvo to odpřisáhne a potvrdí, že jsi poslední dobou nemocná a chováš se podivně.“

„Jak jsi to mohl udělat?“

„Potřebuju syna. Myslíš, že jsem si tě vybral z lásky? Jsi, nebo jsi byla, mladá a zdravá. Za svoje služby jsi dostala dobře zaplacené. I za tuhle tě čeká kompenzace.“

„Ty mi ho chceš vzít, ale je přece můj.“

„Tvoje je jen to, co ti dovolím. Stejně by ses ho zbavila, kdybys měla příležitost. Takže se k němu nepřibližuj, teď a nikdy potom. Za tři týdny odcestuješ. Na tvém kontě se objeví desetitisícový vklad. Do té doby ještě budu platit tvoje účty. Víc nedostaneš.“

„Zabiju tě!“ vykřikla, když odcházel ze salonu.

Tohle bylo jediné, co ho od příjezdu pobavilo. „Jsi směšná. Jako všechny děvky. Ale mysli na to, že pokud se přiblížíš ke mně nebo k mojí rodině, dám tě zavřít jako nebezpečného blázna.“ Pokynul sluhovi, aby mu přinesl klobouk a hůl. „A to se ti nebude líbit.“

Začala vřískat, rvát si vlasy a šaty. Křičela, dokud si nerozdrápala kůži do krve.

V mysli se jí zatmělo, když pak vstala, vydala se v rozedraných šatech vzhůru po schodech a broukala si ukolébavku.

Úsvit, jeho probouzející se příslib, pro ni byl nejlepší dobou na běhání. To samo o sobě považovala za něco, co je třeba třikrát týdně odbýt jako jinou povinnost nebo domácí práci. A Rosalind Harperová vždy dělala, co bylo potřeba.

Běhala pro zdraví. Žena, která měla za sebou – v tomhle věku se nedalo říct, že „oslavila“ – čtyřicáté sedmé narozeniny, musela na zdraví myslet. Trénovala, aby zůstala silná, jak si přála, protože sílu potřebovala. Běhala také z marnivosti. Její tělo už nikdy nemohlo být stejné jako ve dvaceti, ani ve třiceti, ale kruci, pořád to mohlo být to nejlepší tělo, jako šlo udržet v sedmačtyřiceti.

Neměla manžela, ani milence, ale image bylo nutné udržet. Byla přece Harperová a Harperové měli svoji hrdost.

Bože, ale to udržování znamenalo boj.

Oblečená do tepláků kvůli rannímu chladu vyklouzla z ložnice přes terasu. V domě ještě všichni spali. Donedávna tak prázdný dům se znovu zaplnil a skoro nikdy neutichal.

Žil tu David, její nevlastní syn, který se staral o domácnost, bavil ji, když potřebovala, a držel se stranou, když stála o samotu.

Nikdo neznal její nálady lépe než právě on.

Pak tu byla Stella a její dva báječní kluci. Udělala dobré rozhodnutí, když ji tehdy najala jako manažerku svého zahradnictví, uvažovala při rozcvičce na terase.

Ta se samozřejmě brzy odstěhuje a vezme ty sladké kluky s sebou. Ale i po svatbě s Loganem – není to hezký pár? – budou bydlet jen o pár kilometrů dál.

Hayley tu zůstane, aby dům naplňovala mládím a energií. I to způsobila šťastná náhoda a vzdálený příbuzenský vztah, že se Hayley, tehdy šest měsíců těhotná, objevila na jejím prahu. Roz v ní měla dceru, po které tajně toužila, a s ní jako bonus vnučku – sladkou, maličkou Lily.

Neuvědomovala si, jak je osamělá, dokud nepřišly tyhle dívky a prázdko nezaplňily. Po tom co se dva z jejích tří synů odstěhovali, začal být dům příliš velký a tichý. Ve skrytu duše se obávala dne, kdy i její nejstarší syn, její opora, opustí hostinský domek, vzdálený jen co by kamenem dohodil od hlavní rezidence.

Ale takový je život. Nikdo nemohl vědět lépe než zahradnice, že život není statický a jen střídání cyklů zaručuje nové květy.

Lehce seběhla ze schodů terasy a s radostí se dívala, jak ranní mlha halí její zimní zahradu. Vida, jak jejím čistcům sluší jemný, stříbrný povlak rosy. A ptáci ještě nesezobali červené bobulky z okrasných keřů.

Nejprve kvůli zahřátí svalů a pohledu do zahrady jen zvolna obešla dům.

Na příjezdové cestě se dala do klusu – vysoká, štíhlá žena s krátkým, nedbalým účesem černých vlasů. Její medově hnědé oči sledovaly okolí – mohutnou magnolii, záplavu macešek, které vysadila před pár týdny, i záhony, jež teprve měly rozkvést.

V celém západním Tennessee pro ni neexistovalo místo, které by se vyrovnalo pozemkům u Harperova domu. Stejně jako nebyl dům, který by mohl konkurovat jeho důstojné eleganci.

Na konci cesty se ze zvyku otočila a klusala na místě, aby si ho v té perlivé mlze mohla prohlédnout.

Byl majestátní, pomyslela si, dům ve stylu antického a gotického revivalu, z teple žlutého kamene s čistě bílým obložním, dvojím schodištěm k balkonu v prvním patře, který jako koruna zastřešoval prostorný vchod.

Měla ráda jeho vysoká okna, krajkám podobná, dřevěné zábradlí ve druhém patře, mohutnost domu a pocit, že představuje dědictví.

Cenila si ho, starala se o něj a pracovala kvůli němu už od chvíle, kdy po smrti rodičů přešel do jejích rukou. Vychovala v něm svoje syny, a když přišla o manžela, oplakávala ho tam.

Jednoho dne ho předá Harperovi a děkovala bohu za jistotu, že ho bude opatrovat se stejnou láskou jako ona.

Co všechno si ten dům žádal, nebylo nic ve srovnání s tím, co jí dával, a to i ve chvíli, kdy stála na konci příjezdové cesty a dívala se na něj skrze mlhu.

Jenže tím postáváním svých pět kilometrů neudělá. Zamířila tedy na západ a přitom se držela silnice, protože tak brzy ráno ještě nebyl žádný provoz.

Aby zapomněla na namáhavý tělocvik, začala v duchu probírat seznam úkolů pro ten den.

Semenáčky letniček, které se hezky ujaly, bude třeba zbavit děložních lístků a zkontrolovat, jestli nejsou přemokřené. Některé starší rostliny potřebují zastříhnout.

A nesměla zapomenout, že ji Stella žádala o další amarylky, víc rychlených cibulovin, věnců a vánočních hvězd pro sváteční výprodej. Věnce by si mohla vzít na starost Hayley. To děvče mělo moc šikovné ruce.

Bylo také třeba postarat se o volně rostoucí vánoční stromky a cesmíny. Ještě že na tyhle věci měla Logana.

Měla by se také zeptat Harpera, jestli má dost namnožených vánočních kaktusů. Sama by si jich pár vzala.

Probrala všechny úkoly spojené se zahradnictvím a přitom míjela svůj podnik zvaný V zahradě. Jako vždy odolávala pokušení přeběhnout štěrkem vysypané prostranství před branou a dát si kolečko po pozemku firmy, kterou od základu vybuďovala.

Stella se před svátky opravdu vyznamenala, všimla si Roz potěšené. Před podlouhlou budovu, sloužící jako vchod do skladů, vystavila zelené, růžové, bílé a červené vánoční hvězdy, které tu tvořily barevné ostrůvky. Na dveře pověsila věnec s drobnými světýlky kolem a malá bílá borovička, kterou vykopala na pozemcích, teď stála ozdobená na přední verandě.

Bílé macešky, lesklá cesmína a otužilý šalvěj působily zajímavě a určitě zvýší vánoční tržby.

Roz odolala pokušení a běžela dál podél silnice.

Bude si muset najít čas, když ne dnes, tak určitě později v týdnu, aby dokončila vánoční nákupy. Nebo aspoň s nimi víc pohnula. Měla zajít na nějaké večírky a jednu párty taky uspořádat. Už hezky dávno nikoho nepozvala na velký večírek.

A z velké části za to mohl rozvod, přiznala si. Byla by sotva dobrou hostitelkou, když se cítila zahanbená svým bláhovým, ale naštěstí krátkým sňatkem s jedním lhářem a podvodníkem.

Ale už přišel čas na to zapomenout, jako zapomněla na něho. To, že se Bryce Clerk vrátil do Memphisu, znamenalo, že by tím víc měla žít soukromým i veřejným životem podle svého.

Po dvou kilometrech, které označoval starý, bleskem spálený strom hikory, se obrátila na zpáteční cestu. Mlhou jí zvlhly vlasy i triko, ale svaly měla příjemně zahřáté a uvolněné. Je to trápení, bavila se v duchu, všechno, co se říkalo o sportování, byla pravda.

Spatřila srnku, jak přebíhá přes cestu, srst zimně zahuštěnou a oči vystrašené přítomností člověka.

Jsi krásná, pomyslela si Roz, a poslední úsek těžce oddychovala. Jen se drž dál od mé zahrady. V duchu si usmyslela nasypat kolem plotu další dávku odpuzovače, než se srnka s rodinkou rozhodne zajít na svačinu.

Roz právě zahýbala na cestu k domu, když zaslechla tlumené kroky a pak před sebou uviděla jinou běžící postavu. I v mlze neměla problém rozeznat, o koho jde.

Zastavili se proti sobě, klusali na místě a Roz se usmála na svého syna.

„Dneska jsi ranní ptáče.“

„Myslel jsem, že tě ještě dohoním.“ Prohrábl si tmavé vlasy. „Po oslavě Díkůvzdání a tvých narozenin jsem si řekl, že do Vánoc radši něco shodím.“

„Vždyť ty nikdy nepřibíráš. To ti můžu jen závidět.“

„Ale nějak měknu.“ Zakroužil rameny a pak i očima, stejného odstínu whisky jako ty její, a zasmál se. „A navíc bych měl udržet krok s vlastní mámou.“

Vypadal jako ona. Nedalo se popřít, že se její podoba otiskla do jeho tváře. Ale když se usmál, zahlédla jeho otce. „Až naprší a uschne, kamaráde. Kolik si dáš?“

„Kolik jsi uběhla ty?“

„Pět kilometrů.“

Zazubil se. „Tak já dám o jeden víc.“ Lehce ji plácl po tváři a odběhl.

„Měla jsem říct osm a dostala bych ho.“ Uculila se a na cestě k domu přešla do volné chůze.

Usedlost vstávala z mlhy. Roz byla ráda, že má cvičení pro ten den odbyté, a obešla dům, aby se vrátila stejnou cestou.

Uvnitř bylo stále ticho a krásně. I když tam strašilo.

Osprchovala se, převlékla do pracovního a cestou dolů po schodišti, které dům dělilo na dvě křídla, zaslechla, jak se první obyvatelé probouzejí.

Stellini kluci se chystali do školy, Lily se dožadovala snídaně. Hezké zvuky, pomyslela si Roz. Hlasy spěchající rodiny, které dřív postrádala.

Jistě, měla tu plno i před pár týdny, kdy se všichni tři synové sešli na Díkůvzdání a na její narozeniny. Mason a Austin přijedou zase o Vánocích, ale od dospělých synů ani nemohla žádat víc.

Bůh ví, že v době jejich dospívání si častokrát přála trochu klidu. Toužívала aspoň po hodině naprostého ticha, kdy by neměla nic na práci, než se naložit do horké vany.

A pak měla najednou času až moc, nebo ne? Až moc klidu a prázdného prostoru. A tak se provdala za toho úlisného parchanta, co stál jen o její peníze, aby jimi mohl dělat dojem na slepičky, s nimiž ji podváděl.

Pláč nad rozlitým mlékem nemá cenu, připomněla si.

Vešla do kuchyně, kde už David cosi šlehal v misce a vzduch byl plný svůdné vůně čerstvé kávy.

„Dobré ráno, krasavice. Jak se má moje věrná přítelkyně?“

„Ještě stojím na nohách.“ Zašla si ke skřínce pro hrnek. „Jaké bylo včera rande?“

„Slibné. Má rád martini Grey Goose a filmy Johna Waterse. V týdnu se sejdem ještě jednou. Posad' se. Dělán francouzské tousty.“

„Francouzské tousty?“ Pro ty měla slabost. „Krucí, Davide, právě jsem byla běhat, aby mi zadek nepadal ke kolenům, a ty se vytasíš s francouzskými tousty.“

„Máš krásný zadek a ke kolenům se ještě nedostal.“

„Zatím,“ zamumlala, ale sedla si. „Cestou jsem minula Harpera. Jestli zjistí, co je k snídani, začne věřit u zadních dveří.“

„Udělám jich haldu.“

Upíjela kávu, zatímco rozpaloval pánev.

Byl krásný jako filmová hvězda, jen o rok starší než její Harper, a potěšení jejího života. Jako kluk běhal s jejími syny po domě, teď ho v podstatě řídil.

„Davide... Dneska ráno jsem si dvakrát vzpomněla na Bryce. Co myslíš, že to znamená?“

„Že potřebuješ tenhle francouzský toust,“ řekl, když máčel silné plátky bílého chleba ve svém úžasném těstíčku. „Protože na tebe nejspíš leze vánoční splín.“

„Vykopla jsem ho zrovna před Vánocemi. Tím to asi bude.“

„A byly veselejší, když vypadl ven. Škoda že nemrzlo,“ dodal. „Že nepadaly kroupy a nepršely žáby.“

„Zeptám se tě, na co jsem se nezeptala, když tu ještě byl. Proč jsi mi nikdy neřekl, jak moc ho nesnášíš?“

„Asi ze stejného důvodu jako ty, když jsi mi před pár lety neřekla, že nesnášíš toho nezaměstnaného herce s falešným britským přízvukem, kterého jsem myslel, že tolik zbožňuju. Mám tě rád.“

„To je dobrý důvod.“

Protože zatopil v malém kuchyňském krbu, natočila se tím směrem, upíjela kávu a cítila se fajn.

„Víš, kdyby ti bylo o dvacet víc a byl jsi na ženské, asi bychom tady žili v hříchu a bylo by nám dobře.“

„Zlatíčko,“ vložil chleba na pánev, „ty jsi jediná ženská, o kterou bych stál.“

S úsměvem opřela lokty o stůl a položila si bradu do dlaní. „Slunce rozhání mlhu,“ pronesla. „Bude hezký den.“

Hezký den na začátku prosince znamenal rušno v zahradnickém centru. Roz měla tolik práce, že byla Davidovi vděčná za bohatou snídani. Zmeškala totiž oběd.

V množině na ni čekal stůl plný namnožených semenáčků. Už stihla oddělit ty, které nebyly dost silné, a začala přesazovat odrostlejší.

Vyrovнала si na stole květináčky, celofánové sáčky a další nádoby. Tohle byla její oblíbená práce víc než sázení. Přesazování silných rostlinek do kořenáčů, který bude jejich domovem, dokud se nedostanou na záhon.

Do té chvíle zůstanou jen její.

Tento rok experimentovala s vlastnoručně namíchanou zeminou. Po dva roky zkoušela různé směsi a věřila, že našla tu nejlepší, jak pro pokojové, tak venkovní rostliny. A venkovní zemina poslouží dobře i v jejím skleníku.

Z pytle, který pečlivě promíchala, plnila květináče, zkoušela vlhkost a přikyvovala. Opatrně zvedla sazenice za děložní lístky. Při přesazování dbala na to, aby zemina dosahovala rostlinkám do stejné výšky jako na platech a pak ji zkušenými prsty upěchovala kolem kořenů.

Plnila květináč za květináčem, ty pak označila nálepkami a přitom si pobrukovala s Enyou, která hrála z přenosného přehrávače, nezbytného vybavení skleníku.

Rostliny zalila vodou s rozpuštěným hnojivem.

Spokojená se svou prací se pak vydala zadním východem do sekce trvalek. Kontrolovala rostliny nedávno namnožené z řízků. Byly přesazeny teprve před rokem a za pár měsíců půjdou do prodeje. Zalila je a zkypřila. Pak zašla k matečným rostlinám pro nové řízky. Měla připravený tác sasanek, když dovnitř vešla Stella.

„Tys toho ale stihla.“ Stella, s rudými kudrnami staženými do culíku, se rozhlédla kolem. „Opravdu.“

„A baví mě to. Měli jsme skvělou sezónu a očekávám další. Teda jestli nám matka příroda nezavaří.“

„Napadlo mě, že bys ráda viděla nové věnce. Hayley na nich pracovala celé dopoledne a myslím, že se překonala.“

„Podívám se na ně, než odejdu.“

„Pustila jsem ji o něco dřív, jestli to nevadí. Ještě si nezvykla, že nechává Lily u paní na hlídání, i když je to zákaznice a bydlí kilometr odsud.“

„To je v pořádku.“ Roz se přesunula k lobelkám. „Vždyť víš, že za mnou nemusíš chodit s každou drobností, Stello. Tuhle loď řídíš už skoro celý rok.“

„Aspoň mám záminku, abych sem zašla.“

Roz se zarazila s nožem připraveným zkrátit kořeny. „Máš nějaký problém?“

„Ne. Chtěla jsem se jen zeptat, jestli bych nemohla, až bude po Vánocích míň práce, strávit nějaký čas tady v množárně. Chybí mi to.“

„Jistě.“

Stelliny jasně modré oči se smíchem zatřpytily. „Vidím, že máš strach, abych tady něco neměnila nebo nepřereorganizovala. Neboj, slibuju, že se ti do toho nebudu plést.“

„Zkus to a zase tě vykopnu.“

„To věřím.“

„Mezitím bych tě chtěla o něco požádat. Pokus se najít nějakého dodavatele dobrých, ale ne drahých sáčků na zeminu. Na půl, dva a půl, pět a deset kilo.“

„Proč?“ zeptala se Stella a vytáhla z kapsy poznámkový blok.

„Začnu míchat a prodávat vlastní zeminu pro květiny. Mám dobré směsi pro pokojové i venkovní použití a chci vytvořit vlastní značku.“

„To je skvělý nápad. A slibuje slušný zisk. Zákazníci si rádi koupí tajemství Rosalind Harperové, ale něco se ještě musí zvážit.“

„Už jsem uvažovala. Nechci ji prodávat ve velkém, ale začít po troškách.“ Rukou od hlíny popadla láhev vody na polici. Bezmyšlenkovitě si ruku otřela o košili a odšroubovala víčko. „Naučím personál hlínu pytlovat, ale recept na směs je moje tajemství. Složení a poměry budeš znát ty a Harper, ale ostatní ne. Začneme s tím v hlavním skladu, a kdyby šla zemina na odbyt, přistavíme pro ni kůlnu.“

„Bezpečnostní opatření jak pro vládu.“

„Studovala jsem. Nebudeme používat pesticidy a nutriční hodnoty udržíme v normě.“ Všimla si, že Stella poctivě zapisuje, a dlouze se napila vody. „Zažádala jsem o licenci na výrobu a prodej.“

„Nezmínila ses.“

„Nebud' uražená.“ Roz odložila láhev a smočila další řízek v kořenícím přípravku. „Nevěděla jsem jistě, jestli do toho půjdu, jen jsem nechtěla, aby mi něco stálo v cestě. Je to taková moje záliba a s tou myšlenkou si pohrávám už dlouho, ale teď jsem v té půdě vypěstovala různé druhy rostlin a líbí se mi, jak se jim daří. Vysadím ještě další, a když i ty půjdou, pustíme se do toho. Takže bych ráda

věděla, kolik by stály ty sáčky a nálepky. Nějaké stylové. Myslím, že by sis s tím mohla pohrát a vymyslet nějaké logo, to ti jde dobře. Firma V zahradě musí být prominentní.“

„Bez debat.“

„A víš, co by se mi opravdu líbilo?“ Roz se na chvíli zamyslela. „Hnědé pytlíky. Něco, co by vypadalo jako pytlovina, takové staromódní, chápeš? Aby tě napadlo, že to je stará dobrá půda, jižanská půda. A nejspíš bych tam chtěla nějaké venkovské květiny, prosté kytky.“

„Aby si zákazník řekl, že se v ní všechno snadno pěstuje a všechno snadno vyrostе. Rozumím.“

„Spoléhám se na tebe, že propočítáš náklady, zisky, reklamu a tak.“

„Jsem tvůj člověk.“

„Já vím. Dodělám tyhle ty řízky a taky odejdu dřív, když se nic nestane. Chci ještě trochu nakupovat.“

„Roz, vždyť už bude pět.“

„Pět? Nemůže být pět.“ Otočila rukou a podívala se na hodinky.

„A sakra. To mi to zase uteklo. Víš co, tak zítra radši skončím už v poledne. A kdyby ne, najdi mě a vystrč mě odsud.“

„Jak chceš. Radši už půjdu. Uvidíme se doma.“

Když dorazila domů, našla ho ozdobený vánočními světýlky, s věnci na všech dveřích a svíčkami ve všech oknech. Vedle vchodových dveří stály dvě zakrslé borovičky, obalené šálou bílých lucerniček.

Stačilo vejít dovnitř a byla obklopená Vánocemi.

Zábradlí kdosi omotal červenou stuhou a blikotavými světýlky a u každého sloupku stál svátečně červený květináč s bílou vánoční hvězdou.

Stříbrná mísa po prababičce byla vyleštěná a plná zářivých červených jablek.

U okna v salonu se vyjímal třímetrový smrk z jejího vlastního zahradnictví. Na krbové římse uviděla dřevěné Santa Clause, které začala sbírat, když čekala Harpera, a výzdobu z chvojí.

Stellini synové seděli v tureckém sedu na zemi a užasle zírali na vánoční strom.

„Není to nádherna?“ Hayley houpala tmavovlasou Lily na boku.
„Není to krása?“

„David se musel pěkně zapotit.“

„My jsme pomáhali!“ vyskočili kluci.

„Po škole jsme věšeli světýlka a další věci,“ řekl jí mladší Luke.
„A brzo začneme pomáhat s cukrovím, zdobit a tak.“

„Máme dokonce stromek nahoře,“ Gavin se ohlédl ke smrku.
„Není tak velikej jako tenhle, protože patří nahoru. Pomohli jsme ho tam Davidovi donést a budeme ho zdobit sami.“ Protože věděl, kdo je pánem v domě, zaříval se na ni, jestli souhlasí. „Říkal.“

„Tak když to říkal.“

„Připravuje v kuchyni nějaké vánoční menu.“ Stella se šla na stromek podívat z Rozina úhlu. „Očividně chystá večírek. Loganovi s Harperem přikázal, aby tu byli v sedm.“

„Tak to bych se asi měla jít převléknout na párty. Ale nejdřív mi půjč to dítě.“ Natáhla se, vzala Lily do náruče a pomazlila se s ní.
„Tak velký stromek budeme muset zdobit všichni společně. Jak se ti tvůj první líbí, holčičko?“

„Když jsem ji položila na zem, snažila se k němu doplazit. Jsem zvědavá, co udělá, až bude celý nazdobený.“

„Měla bych sebou hodit.“ Roz políbila Lily a vrátila ji matce.
„Ještě je teplo, ale mohli bychom zatopit v krbu. A vyříd'te Davidovi, ať dá chladit šampaňské. Za chvíli jsem zpátky.“

Už tak dlouho nebyly v domě děti na Vánoce, pomyslela si Roz, když spěchala do schodů. A páni, jestli se kvůli tomu sama necítila jako dítě.

2

Roz využila vánoční náladu k nakupování. V zahradnictví se bez ní půl dne obejdou. A od chvíle, kdy byla manažerkou Stella, by se bez ní obešli třeba celý týden. Kdyby měla chuť, mohla by si dopřát skutečnou dovolenou, za jak dlouho? Za poslední tři roky, uvědomila si.

Ale nikam ji to netáhlo.

Doma byla nejšťastnější, tak proč si dělat starosti s balením a zažívat cestovní horečku jen proto, aby se přesunula někam jinam.

Když kluci vyrůstali, brala je každý rok na nějaký výlet. Do Disney Worldu, do Grand Canyonu, do Bar Harboru, Washingtonu a tak dál. Aby trochu poznali svou zemi. Místa vybírala náhodně nebo výlet dlouze plánovala.

Jednou se vydali na třítýdenní cestu po Evropě. Nebyl to zážitek?

Cestovat se třemi živými kluky přinášelo i těžké chvíle, boj a hysterii, ale stálo to za to.

Vzpomínala, jak byl Austin nadšený z plavby za velrybami v Maine, jak Mason trval na tom, že si v Paříži objedná k jídlu šneky, a jak se Harper ztratil v zábavním parku.

Tyhle vzpomínky by za nic nevyměnila. Sama už také procestovala kus světa.

Namísto dovolené se chtěla soustředit na jiné věci. Možná bylo na čase přidat k zahradnictví malé květinářství. Čerstvě řezané květiny a vazby. Krámek s donáškou. Jistě, znamenalo by to další budovu, zásoby a zaměstnance. Ale do jednoho dvou let by se o tom dalo přemýšlet.

Musí si ještě dobře propočítat, jestli by to podnik unesl.

Už tak do něj vložila hodně osobních financí, aby ho od základu vybudovala. Ale byla připravená riskovat dál. Za prioritu vždy považovala, aby její děti byly v bezpečí a zajištěné a Harperův dům udržovaný, chráněný a dál v majetku rodiny.

Dosáhla toho, třebaže přišly dny, kdy bylo třeba hodně improvizovat, a několik bezesných nocí. Možná se nemusela tak

strachovat o peníze jako jiné osamělé matky, ale strachovat se o ně musela také.

Firma V zahradě nebyl jen nějaký rozmar, jak si někteří mysleli. Potřebovala nějaký příjem, a tak vyjednávala, smlouvala a kličkovala, aby ji získala.

Nezáleželo jí na tom, zda si lidi myslí, že je královsky bohatá nebo naopak chudá jako kostelní myš. Ve skutečnosti nebyla ani jedno z toho. S prostředky, co měla k dispozici, jen dokázala sobě i dětem zajistit hezký život.

A jestli se teď v roli nadělujícího Santa Clause trochu odváže, zasloužila si to.

Dala se do nakupování s takovým zápalem, že se musela k autu s taškami vrátit dvakrát. Z tržnice zamířila ještě do Wal-Martu s cílem trochu tam vyrabovat hračkářství.

Jakmile vstoupila, jako obvykle uviděla tucet dalších věcí, které by se mohly hodit. S napůl plným košíkem se v uličce pozdravila se čtyřmi známými a pak vyrazila do oddělení hraček.

O pět minut později začala uvažovat, že bude potřebovat druhý vozík. Jen stěží balancovala s obřími krabicemi na hromadě jiných nákupů, když zahýbala za roh.

A tam se srazila s jiným vozíkem.

„Promiňte, nedávala jsem... Ó, ahoj.“

Už celé týdny neviděla osobně doktora Mitchella Carnegieho, genealoga, kterého víceméně najala. Došlo na pár krátkých telefonátů, spíše obchodních e-mailů, ale jen několik setkání tváří v tvář od chvíle, co k nim přišel na večeri. A spatřil ducha Harperovy nevěsty.

Považovala ho za zajímavého muže a vysoce oceňovala, že po tom společném zážitku na jaře neutekl.

Podle jejího názoru to byl nejen schopný odborník, ale i člověk s pevnou páteří a otevřenou myslí. A to ji ještě musel zasvětit do diskuzí o rodokmenu a do postupů nutných k identifikaci ducha mrtvé ženy.

Právě teď Carnegie vypadal, jako by se několik dnů neholil, protože měl tvář porostlou hustým strništěm. Jeho lahově zelené oči působily unaveně i ztrápeně. K tomu nutně potřeboval ostříhat.

Měl na sobě to samé jako při prvním setkání – staré džínsy a košili s vyhrnutými rukávy. Jeho nákupní košík zel na rozdíl od jejího prázdnotou.

„Pomozte mi,“ řekl hlasem člověka, který se zpocenou, rozčrešenou nikou drží na vrcholu útesu.

„Prosím?“

„Šestiletá holčička. Narozeniny. Jsem zoufalý.“

„Aha.“ Jeho vřelý hlas se jí líbil, i když v něm zaznívala panika. Roz našpulila rty. „A v jakém jste vztahu?“

„Neteř. Pozdní, nečekané dítě mé sestry. Aspoň že před ní porodila dva kluky. S těmi to nějak zvládám.“

„No a je to taková ta holčičí holčička?“

Vydal zvuk, jako by se té skály právě pouštěl.

„Dobře, dobře.“ Roz mávla rukou, opustila svůj košík a vydala se dolů uličkou. „Mohl jste si ušetřit problémy, kdybyste se prostě zeptal její matky.“

„Sestra je na mě našťvaná, protože jsem minulý měsíc zapomněl na její narozeniny.“

„Ach tak.“

„Hele, minulý měsíc jsem zapomínal úplně na všechno, včetně vlastního jména. Říkal jsem vám, že dokončuju korekturu své knihy. Honil jsem termín. Proboha, vždyť je jí čtyřicet tři. Jedna? Nebo snad čtyřicet dva?“ Očividně s rozumem v koncích si promnul stniště na bradě. „Copak vy ženy neslavíte narozeniny jen do čtyřiceti?“

„Možná to pak přestáváme počítat, doktore Carnegie, ale to neznamená, že při té příležitosti nečekáme náležitý dárek.“

„Jasně řečeno,“ odpověděl a sledoval, jak probírá zboží na regálech. „A jelikož mi zase říkáte doktore Carnegie, jste nejspíš na její straně. Poslal jsem jí kytky,“ dodal ztrápeným hlasem, až jí zacukalo v koutcích. „Pozdě, ale poslal. Dva tucty růží, ale myslíte, že mě nechala vydechnout?“

Strčil si ruce do zadních kapes a mračil se na Malibu Barbie. „Nemohl jsem jet do Charlotte na Díkůvzdání. Copak jsem kvůli tomu tak špatný člověk?“

„Vypadá to, že vás má sestra moc ráda.“

„Ale začne na mě připravovat atentát, jestli dneska nekoupím ten dárek a zítra ho spěšně nepošlu.“

Roz zvedla jednu panenku a zase ji odložila. „Tak to předpokládám, že neteř má narozeniny už zítra a vy jste začal shánět dárek za pět minut dvanáct.“

Chvilí nic neříkal a pak jí položil ruku na rameno, až k němu musela vzhlednout. „Rosalind, přejete si moji smrt?“

„Bohužel, za tu bych se necítila odpovědná. Ale něco vybereme, abyste to mohl nechat rychle zabalit a odeslat.“

„Zabalit? Bože můj, ono to musí být zabalené?“

„Jistěže. A musíte koupit hezkou, věku přiměřenou kartičku. Hmm. Tohle se mi líbí.“ Klepla na velkou krabici.

„Co je to?“

„Domeček pro panenky jako stavebnice. Vidíte, co je tam různých prvků, aby si mohla stavět a zařizovat různé domky pro panenky? K tomu panenky a malý pejsek. Zábavné i výchovné. Dvě mouchy jednou ranou.“

„Super. Prima. Skvělé. Zachránila jste mi život.“

„A proč vlastně nakupujete tady?“ zeptala se, když si vzal krabici z regálu. „Bydlíte v centru a tam je přece spousta obchodů.“

„A v tom je právě problém. Je jich až moc. A ty tržnice? Hotový pekelný labyrint. Mám fobii z nakupování. Tak mě napadlo, hele, Wal-Mart. Aspoň všechno pod jednou střechou. Mají tady i dětský koutek a... jak se tomu sakra říká? Mýdlo v prášku. Jo, potřebuju ještě pár věcí, co jsem si poznamenal...“ Zašátral v kapse a vytáhl digitální diář. „Tady.“

„Hm, tak to vás nechám nakupovat. Nezapomeňte na balicí papír, stužky, velkou mašli a hezkou kartičku.“

„Moment, moment.“ S pomocí elektronické tužky doplnil do seznamu položky. „Mašle. Ty se dají koupit už uvázané a jen se na to přilepí, že?“

„To bude stačit, ano. Tak hodně štěstí.“

„Ne, počkejte.“ Strčil diář zpět do kapsy a přendal si krabici v rukou. Jeho zelené oči se už zklidnily a zaměřily na ni. „Stejně jsem vám chtěl volat. Už jste tady skončila?“

„Ještě ne docela.“

„Fajn. Tak já jen koupím, co je třeba, a počkám na vás u pokladen. Pomůžu vám s těmi věcmi do auta a vezmu vás na oběd.“

„Jsou skoro čtyři. Trochu pozdě na oběd.“

„Och.“ Zmateně pohlédl na hodinky, aby se ujistil. „Na takovýchhle místech je čas snad nějak deformovaný, aby tady člověk musel do konce života bezcílně bloudit. No, tak aspoň na drink. Moc rád bych si s vámi promluvil o našem projektu.“

„Tak dobře. Naproti přes ulici je místo zvané U Rózy. Sejdeme se tam za půl hodinky.“

Přesto čekal u pokladen. Docela trpělivě, jak se zdálo. Pak trval na tom, že jí s taškami pomůže do auta. Krátce pohlédl na náklad, který už měla v kufru svého duranga a řekl: „Svatá Matko boží.“

„Nenakupuju často, ale pak to stojí za to.“

„To bych řekl.“

„Vánoce budou už za tři týdny.“

„Musím vás požádat, abyste zmlkla.“ Naložil dovnitř poslední tašku. „Auto mám támhle.“ Mávl neurčitě někam doleva. „Hned se vrátím.“

„Prima, díky za pomoc.“

Podle toho, jak odcházel, poznala, že neví přesně, kde zaparkoval. Napadlo ji, že si měl pozici taky poznamenat do té digitální věčičky. Musela se té představě cestou do restaurace smát.

Trocha roztržitosti jí nevadila. Podle jejího názoru znamenala, že ten člověk má hlavu plnou jiných věcí a déle mu trvá, než se zorientuje. Nakonec, najala ho přece zčistajasna. Předtím si o něm jen něco málo zjistila a přečetla nebo prolistovala některé jeho knihy. Byl ve svém oboru uznávaný, byl místní, a třebaže trochu drahý, nezalekl se – aspoň ne moc – představy, že bude pátrat po totožnosti ducha.

Zaparkovala před restaurací a vešla dovnitř. Nejdřív ji napadlo, že si objedná sklenici ledového čaje nebo kávu. Jenže pak si řekla: a co! Po tak úspěšné nákupní expedici si zaslouží trochu dobrého vína.

Při čekání na Mitche zavolala mobilem do zahradnictví, že už se ten den nevrátí, pokud nebude třeba.

„Tady je všechno v pohodě,“ řekla jí Hayley. „Tys musela vykoupit celý obchod.“

„Taky že jo. A pak jsem ve Wal-Martu náhodou narazila na doktora Carnegieho.“

„Na sexy doktora? Jak to, že já ve Wal-Martu nikdy hezouny nepotkávám?“

„Vím jistě, že se taky dočkáš. Každopádně jdeme na drink a diskutovat o našem projektu. Aspoň předpokládám.“

„Super. Měla bys to protáhnout do večere, Roz.“

„To není žádné rande.“ Přesto vytáhla rtěnku a přidala si na rty trochu jemně korálové barvy. „Je to neplánovaná schůzka. Zavolej, kdyby se něco dělo. Asi za hodinku budu stejně na cestě domů.“

„S ničím si nedělej starosti. Hele, a oba přece musíte někdy jíst, tak co kdybys...“

„Už jde, takže jdu na to. Poreferuju později. Zatím.“

Mitch vklouzl do boxu naproti ní. „Tohle se hodilo, vidíte? Co si dáte?“

Objednala si skleničku vína a on černou kávu. Pak prolistoval menu a přidal si antipasto. „Po tom nákupním safari potřebujete doplnit energii. Jak se vlastně máte?“

„Moc dobře, děkuji. A vy?“

„Taky dobře, když už nemusím myslet na knihu.“

„Ještě jsem se nezeptala, o čem vlastně byla.“

„Životopis a rozbor díla Charlese Pierra Baudelaira.“ Odmlčel se a sledoval, jak tázavě povytáhla obočí. „Básník devatenáctého století. Divous z Paříže – feťák, kontroverzní člověk s dramatickým životem. Obviněný z rouhání a obscenností. Propil majetek, přeložil Poea, psal temnou, niternou poezii a ještě dlouho po tom, co zemřel na sexuální přenosnou chorobu, se lidé dohadují, jestli to byl básník moderní civilizace nebo jen úchylný mizera.“

Usmála se. „A v jakém táboře kempujete vy?“

„Byl skvělý i zvrácený. Ale radši nechtějte, abych o tom začínal. Stačí, když řeknu, že byl jako téma zároveň fascinující i frustrující.“

„A jste se svou prací spokojený?“

„Jsem. Spokojenější,“ dodal, když jim přinesli pití, „že už s Baudelairem nemusím žít ve dne v noci.“

„To je stejné jako žít s duchem, vidíte?“

„Hezky řečeno.“ Připil jí hrnkem kávy. „Měl bych začít tím, že oceňuju vaši trpělivost. Myslel jsem, že knihu dokončím už před pár týdny, ale jedno vedlo k druhému...“

„Varoval jste mě, že nebudete k dispozici hned.“

„Ale nečekal jsem, že se to tak zpozdí. Ale hodně jsem o vašem případu přemýšlel. Jinak to ani po tom jarním zážitku nešlo.“

„Bylo to mnohem osobnější představení Harperovy nevěsty, než jsem plánovala.“

„Říkala jste, že se do té doby chovala... mírně.“

„Pořád chodí zpívat chlapcům i Lily, ale nikdo ji od toho večera neviděl. A musím přiznat, že spíš než trpělivost jsem měla spoustu práce. S firmou, domem, s přípravou blížící se svatby. Pak nové dítě v domě. A po té noci na jaře jsme asi všichni potřebovali přestávku.“

„Rád bych se teď pustil do pátrání naplno, jestli vám to vyhovuje.“

„To musel být osud, že jsme na sebe takhle narazili, protože jsem myslela na to samé. Co budete potřebovat?“

„Všechno, co máte. Základní údaje, záznamy, deníky, dopisy, rodinné historky. Nic není tak záhadné. Děkuji za kopie fotografií, co jste mi poslala. Pomůže mi zorientovat se, když mám fotky, dopisy nebo deníky lidí, které zkoumám.“

„Žádný problém. Klidně vám naložím další.“

„Zatím se mi podařilo – mezi střety s Baudelairem – odvést základní práci. Začal jsem sestavovat rodokmen, abych se seznámil s vašimi předky a rodinnou linií. To jsou první kroky.“

„A vyjde z toho něco, co bych ráda měla.“

„Nenašlo by se ve vašem domě místo, kde bych mohl pracovat? Většinu musím udělat doma, ale pomohlo by mít nějaký prostor přímo na místě. Ten dům je přece pro výzkum i výsledky důležitý.“

„To taky nebude problém.“

„A pro tu část výzkumu, která se týká Amélie, bych potřeboval seznam jmen. Každého, kdo s ní nějak přišel do kontaktu, bych rád vyzpovídal.“

„Dobrá.“

„A pak psané povolení, o němž jsme už mluvili, že mám přístup k rodinným záznamům, křestním, oddacím a úmrtním listům a podobně.“

„Dostanete ho.“

„A povolení, že smím výsledky bádání použít ve své nové knize.“

Přikývla. „Budu chtít autorizaci knihy.“

Kouzelně se na ni usmál. „Tu nedostanete.“

„Ale to přece...“

„Rád vám poskytnu jeden výtisk, až kniha vyjde, ale nebudete mi ji schvalovat.“ Vytáhl ze sklenice na stole krátkou slanou bagetku a nabídl ji Roz. „Co zjistím, to zjistím. Co napíšu, to napíšu. A pokud napíšu knihu a prodám ji, nemusíte mi za práci nic platit.“

Zaklonila se a zhluboka se nadechla. Jeho ležerní vzhled, neposedné měděné vlasy, okouzující úsměv a staré tenisky byly jen maskováním chytrého a velmi tvrdohlavého muže.

Její smůla že právě chytré a tvrdohlavé muže respektovala. „A když ne?“

„Vrátíme se k původním podmínkám, o nichž jsme mluvili na první schůzce. Prvních třicet hodin práce gratis a dál padesát dolarů na hodinu plus výdaje. Můžeme sepsat smlouvu, kde bude všechno potvrzeno.“

„To by asi bylo rozumné.“

Když přinesli předkrm, Roz odmítla další skleničku vína a nepřítomně si vzala z talířku olivu. „Nebudete potřebovat povolení od všech, se kterými si promluvíte, kdybyste pak o nich psal?“

„O to se už postarám. Ale chtěl jsem se zeptat, proč jste se do toho nepustila dřív? V tom domě žijete celý život a nikdy jste se nepokusila identifikovat ducha, který ho obývá s vámi. A musím dodat, že i po tom zážitku jen těžko věřím, že jsem něco takového vyslovil.“

„Ani přesně nevím proč. Možná jsem měla moc práce nebo jsem na ni byla zvyklá. Ale taky mě napadlo, jestli jsem nebyla, hm, naočkovaná. Nikdo z rodiny se jí nikdy nezabýval. Můžu vám vyprávět detaily ze života předků, rodinné anekdoty, podivné

historie, ale když dojde na ducha, nikdo nic neví nebo se o něj nestará. Včetně mě.“

„Až doted’.“

„Ano, čím víc jsem přemýšlela o tom, co nevím, tím víc to chci zjistit. A po tom, co se mi ten červnový večer znova zjevila, to zjistit potřebuju.“

„Předtím jste ji vídala v dětství?“ zeptal se spěšně.

„Ano. Chodila mi do pokoje zpívat ukolébavku. Nikdy jsem se jí nebála. A pak, jako u každého děcka vyrůstajícího v Harperově domě, jsem ji přestala vídat. To mi bylo asi dvanáct.“

„Ale objevila se znova.“

Měl v očích výraz, z něhož poznala, že si přál mít u sebe zápisník nebo diktafon. Ta intenzita a upřenost pohledu jí přišly nesmírně sexy.

„Ano. Zjevila se pokaždé, když jsem čekala některého z kluků. Ale taky jsem ji víc cítila. Jako by byla někde poblíž, protože ví, že v domě přibude další dítě. Zjevila se i jindy, ale asi byste to chtěl probírat formálněji.“

„Není to nutné, jen bych si rád nahrál, co o ní vyprávíte. Začnu základními věcmi. Amélie je jméno, které Stella viděla napsané na okně. Projdu tedy rodinné záznamy a budu hledat ženy toho jména.“

„To už jsem udělala.“ Roz trhla ramenem. „Kdyby to bylo tak jednoduché, nebylo by co řešit. Nenašla jsem nikoho, kdo by se tak jmenoval – žádné rodné, oddací a úmrtní listy, aspoň ne v mých dokumentech.“

„Zkusím pátrat dál, jestli vám to nevádí.“

„Poslužte si. Očekávám, že budete důkladnější.“

„Jakmile se do něčeho pustím, Roz, jsem jako buldok. Nakonec budete ráda, že se mě zbavíte.“

„Já jsem zas náladová a náročná ženská, Mitchi, takže to platí i obráceně.“

Zazubil se na ni. „Málem bych zapomněl, že jste taky krásná.“

„Vážně?“

Ted’ se opravdu zasmál. Řekla to tak okatě zdvořilým tónem. „Aspoň je vidět, co se mnou udělal Baudelaire. Na něco takového obvykle nezapomínám. Jenže on kráse neskládal komplimenty.“

„Ne? A co o ní říkal?“

„Já trůním jako sfinx ve výších azurných, mám srdce ze sněhu a labutí mám bělost, pohyby neladných já nenávidím smělost a nevím, co je pláč, a nevím, co je smích.“*

„Jaký smutný člověk to musel být.“

„Komplikovaný,“ řekl Mitch, „a bytostně sobecký. V každém případě na vás nic ledového není.“

„Očividně jste nemluvil s nikým z mých dodavatelů.“ Nebo, pomyslela si, s jejím exmanželem. „Postarám se o sepsání té smlouvy a pošlu vám to písemné povolení. Co se týče pracovního prostoru, myslím, že by vám nejlíp vyhovovala knihovna. Kdykoli budete potřebovat, seženete mě na některém z těch čísel, co jsem vám dala. Dneska má každý tolik čísel. A kdybyste se nedovolal, určitě seženete Harpera, Davida, Stellu nebo Hayley.“

„Chtěl bych si někdy v příštích dnech domluvit schůzku.“

„Budeme připraveni. Ale teď bych vážně měla jít. Děkuji za drink.“

„Bylo mi potěšením. A dlužím vám za tu pomoc s dárkem pro neteř.“

„Myslím, že z vás udělá jejího hrdinu.“

Položil na stolek několik bankovek a podal jí ruku, než mohla z boxu vyklouznout sama. „Bude doma někdo, kdo by vám pomohl s tím nákladem?“

„Už jsem toho v životě odosila víc, ale ano, bude tam David.“

Pustil ruku, ale doprovodil ji k autu. „Zůstaneme v kontaktu,“ řekl, když jí otevřel dveře.

„Budu se těšit. A musíte dát vědět, co jste pro sestru vybral k Vánocům.“

Bolestný výraz zkřivil jeho tvář. „Kruci, proč to musíte kazit?“

Se smíchem zabouchla prudce dveře, ale pak stáhla okénko. „U Dillarda mají úžasné kašmírové svetry. Každý bratr, který něco takového sežene k Vánocům, si může vymazat zapomenuté narozeniny.“

„Je to jisté? Jako nějaký ženský zákon?“

* (přeložil Hanuš Jelínek)

„Od manžela nebo milence jsou lepší šperky, ale od bratra určitě kašmír. Věřte mi.“

„Dillard.“

„Dillard,“ opakovala a nastartovala. „Nashle.“

„Nashle.“

Vyjela z parkoviště, ale ještě pohlédla do zpětného zrcátka a uviděla, jak tam stojí s rukama v kapsách a pohupuje se na patách.

Hayley měla pravdu. Byl sexy.

Jakmile dorazila domů, vyndala první část dárků a nesla je přímo nahoru do svého křídla. Po krátkém váhání složila tašky ve svém obýváku a vracela se pro další.

Z kuchyně slyšela Stellyny kluky, jak vyprávějí Davidovi zážitky toho dne. Bude lepší, když všechno odnese a schová sama, než si všimnou, že je doma.

Když úkol splnila, zůstala stát uprostřed pokoje a zírala.

Očividně se musela zbláznit. Při pohledu na tu hromadu pochopila, proč Mitch tak žasl. Mohla by si klidně otevřít vlastní krámk s tím, co nakoupila za jedno bláznivé odpoledne.

Jak to probíhá všechno zabálí?

To až později, řekla si, když si prohrábla oběma rukama vlasy. Tenhle důležitý detail vyřeší později. Teď musí zavolat svému právníkovi domů – má výhodu, že se znají už ze střední školy – a nechá vypracovat smlouvu.

A právě proto, že spolu chodili do školy, se konverzace protáhla dvakrát déle, než mohla. Když dotelefonovala, trochu urovnala věci v obýváku a vydala se dolů. Dům byl už zase ztichlý.

Hayley je nahoře s Lily a Stella zase u svých kluků. A David, jak zjistila podle vzkazu na lince, se odebral do posilovny.

Ukusovala náky, který tam pro ni nechal, a vydala se na tichou procházku zahradou. V Harperově domku se svítilo. David mu určitě zavola, že dělal jeho oblíbený náky, aby si na něj mohl zajít, když bude mít chuť.

Roz vešla zpět do domu a nalila si další skleničku vína s úmyslem vzít si ji s sebou do vany a dopřát si dlouhou koupel.

Ale když došla do patra, zahlédla ve svém obývacím pohybu. Ztuhla a blížila se ke dveřím a pak se uvolnila, protože poznala Stellu.

„Trochu jsi mě vyděsila,“ řekla jí.

Ale byla to Stella, kdo nadskočil s rukou na srdci. „Bože! Myslela jsem, že už se takhle nelekáme. Zašla jsem za tebou, jestli nechceš slyšet moji týdenní zprávu, a uviděla tohle.“ Máchla rukou k taškám a krabicím vyrovnaným podél stěn. „Roz, tys vykoupila tržnici, ne?“

„Ne tak docela, ale zakousla jsem se do toho. A už proto nemám na týdenní zprávu chuť. Dala bych si tohle víno a horkou koupel.“

„To si rozhodně zasloužíš. Zprávu necháme na zítra. A kdybys potřebovala pomoc, až to budeš balit...“

„Platí.“

„Skoč pro mě kdykoli večer, až budou kluci v posteli. Jo, Hayley se zmínila, že ses sešla s Mitchem Carnegiem.“

„Ano. Narazili jsme na sebe, jako většina obyvatel Tennessee, ve Wal-Martu. Dokončil knihu a vypadá to, že se chce vrhnout na náš projekt. Bude si chtít promluvit s tebou a taky s Hayley. To snad nevádí, že ne?“

„Ne, taky jsem připravená se na to vrhnout. Nechám tě koupat. Uvidíme se zítra.“

„Dobrou.“

Roz zašla do ložnice a zavřela za sebou. V přilehlé koupelně si napustila vanu s vůní a pěnou a zapálila svíčky. Pro jednu nebude při koupání číst zahradnickou a obchodní literaturu. Jen tak se položí a užije si to.

Hned na to ji napadlo, že by si mohla dopřát plet'ovou masku.

V jemném, třepotavém světle vklouzla do parfémované lázně. Pak si dlouze a hluboce vzdychla. Napila se vína, postavila sklenici na vanu a ponořila se až k bradě.

Proč to jen nedělala častěji? napadlo ji.

Vytáhla ruku z pěny a prohlížela si ji – dlouhé, úzké prsty, drsné jako kamení. Zadívala se na své nehty. Krátké, nenalakované. Proč se taky mořit s lakem, když se pak celý den hrabala v hlíně?

Byly to dobré, silné a šikovné ruce. Taky tak vypadaly. Nevadilo jí to, ani to, že se na nich netřpytí žádné prsteny.

Ale usmála se, když z vody vysunula nohu. Nehty na nohou považovala za takovou rozpustilost. Tento týden si je natřela ostře fialovou. Většinu dne stejně byly schované v ponožkách a pracovních botách, ale věděla, že má sexy nohy. Byla to jedna z bláhových drobností, které jí připomínaly, že je žena.

Nadra už neměla tak napjatá jako kdysi. Mohla být vděčná, že jsou menší, a nemohla proto tolik povadnout. Zatím.

I když se příliš nestarala o stav svých rukou – byly to přece jen její pracovní nástroje – o plet' pečovala dobře. Nemohla zabránit vzniku vrásek, ale snažila se, jak to šlo.

Neměla zájem o vlasy barvy „pepř a sůl“, takže to také vyřešila. To, že jí táhlo ha padesátku, neznamenal, že se nepostaví času a škodám, které na ní páchal.

Kdysi bývala krásná. Mladá nevěsta, svěží, nevinná a zářivě šťastná. Bože, když se teď dívala na staré fotografie, bylo to jako dívat se na cizího člověka.

Kdopak je ta sladká dívka?

Skoro třicet let zpátky, pomyslela si. Uběhly, než člověk stačil lusknout prsty.

Kdypak se na ni naposled podíval muž, který by řekl, že je krásná? Bryce to udělal, jistě, ale ten dokázal lhát na tisíc způsobů.

Ale Mitch to řekl jen tak mimochodem, mezi řečí. Pak bylo snazší mu to uvěřit.

Ale proč na to myslet?

Muži. Zavrtěla hlavou a znovu usrkla trochu vína. Proč by měla myslet na muže?

Protože neměla komu ukázat ty sexy prsty na nohou, pomyslela si s pousmáním. Neměla nikoho, kdo by ji hladil a vzrušoval. Nikoho, kdo by ji v noci objímal.

Bez toho se přece obešla a byla i tak spokojená. Jen občas se jí po někom zastesklo. Jako právě teď, připustila, potom co hodinu mluvila s atraktivním mužem.

Voda vychládala, a tak Roz vylezla z vany. Broukala si, když se utírala, a jako každý večer nanášela na kůži zvlhčovací krém. Zabalila se do županu a vydala se do ložnice.

Ucítila chlad ještě dřív, než spatřila postavu u dveří na terasu.

To není Stella, tentokrát ne. Harperova nevěsta měla prosté šedé šaty a korunu vlnitých světlých vlasů.

Roz musela polknout, aby se jí lépe mluvilo. „Je to už dlouho, cos mě přišla navštívit. Vím, že těhotná nejsem, takže kvůli tomu to není. Amélie? Tak se tedy jmenuješ?“

Nedostala odpověď, ani žádnou nečekala. Ale žena se usmála, jen jakoby náznakem, a vytratila se.

„Tak.“ Roz si mnula ruce, aby je znovu zahřála. „To bude asi tvůj způsob jak dát najevo, že schvaluješ, že jsme se vrátili k pátrání.“

Zašla do obýváku a chopila se kalendáře, který měla od loňské zimy na psacím stole. K dnešnímu datu poznamenala výskyt zjevení.

Doktor Carnegie bude určitě rád, že pořizuje záznamy.

3

Nikdy nebyl bůhvíjaký zahradník. Ale taky žil většinu života v bytě. Přesto se rád díval na rostliny a květy a obdivoval lidi, kteří s nimi uměli zacházet.

Rosalid Harperová k takovým lidem patřila.

Část její zahrady viděl už v červnu, ale pohled na její vznešenou krásu zastínilo setkání s Harperovou nevěstou. Vždycky věřil v existenci ducha osob. Proč by ho jinak tolik přitahovala historie, genealogie a všechny ty kořeny a větve rodinných klanů? Věřil, že duch může mít a má vliv na celé generace a třeba po staletí.

Ale nikdy nevěřil na zjevení, na skutečnou fyzickou přítomnost duchů.

Ted' už musel změnit názor.

A pro někoho s jeho akademickým zaujetím bylo těžké rozumově přijmout a strávit něco tak populárního jako duchaření.

Ale on ho tady cítil a viděl. Zažil to a nemohl to popřít.

Takže už byl taky chycený. Musel to připustit. Protože knihu dokončil, mohl vložit energii, čas a schopnosti do identifikace ducha, který z nějakého důvodu strašil v Harperově domě víc než století.

Zbývá vyřídit pár právních věcí a může se do toho ponořit.

Zabočil na parkovací plochu před firmou V zahradě.

Zajímavé, pomyslel si, že místo, které je určitě nejkrásnější na jaře a v létě, může vypadat tak přitažlivě a vábivě i v průběhu prosince.

Obloha byla zatažená mraky, které nejspíš nesly ošklivý, chladný déšť. Tady ale stále něco rostlo. Netušil, o co jde, ale ty rostliny vypadaly přitažlivě. Rudé a stálezelené keře s velkými bobulemi, něco se stříbrnými listy a jasně vybarvené macešky. Aspoň macešku poznal, když ji uviděl.

Spatřil i kupy materiálu, který je zřejmě třeba pro zahradničení a venkovní stavby. Dlouhé stoly podél zdí, kde stály rostliny, které určitě odolají chladu, a menší lesík stromů a keřů.

Podlouhlé budovy měly vpředu verandy. Zadíval se na vánoční hvězdy a malé, úhledné, světlé ozdoby stromek.

Na parkovišti stály i další vozy. Sledoval dva muže, kteří na korbu dodávky nakládali strom s mohutným kořenovým balem, a ženu za volantem rudého vozu, plného vánočních hvězd a nákupních tašek.

Přešel k rampě a přes verandu vstoupil dovnitř.

Měli tam spoustu zboží. Mnohem víc, než čekal. Květináče, zahradní dekorace, už ozdobené stromky na stůl, knihy, semena, nářadí. Některé věci byly součástí dárkových balíčků. Chytrý nápad.

Ihned zapomněl, že potřeboval najít Roz, a začal brouzdat kolem. Když se ho prodavač zeptal, jestli potřebuje poradit, usmál se, zavrtěl hlavou a dál si prohlížel zboží.

Vybudovat něco takového muselo dát hodně práce, pomyslel si, když studoval police s přípravky na hnojení nebo odpuzování škůdců. Taky času, starostí, znalostí a hlavně odvahy.

Tohle nebyl jen koníček nebo malý podnik, který by jižanská aristokratka měla pro zábavu. Tohle byl opravdový byznys. Další současí té ženy, a to se ještě zdaleka nepřiblížil k jádru.

Krásná, výjimečná Rosalind Harperová. Který muž by nechtěl odhalovat vrstvu po vrstvě, aby zjistil, jaká skutečně je?

Vlastně musel být sestře a neteři moc vděčný, že ho dohnaly k nakupování. To, že narazil na Roz s plným nákupním košíkem a mohl s ní pak strávit hodinu, byl nejpůsobivější osobní zážitek za několik dlouhých měsíců.

Sotva se někdo mohl divit, že doufá v opakování a že se do zahradního centra vypravil hlavně proto, aby ji lépe poznal.

Prošel prosklenými dveřmi a ocitl se mezi exotickou směsí pokojových rostlin. Byly tam i stolní a zahradní fontánky, košíky s kapradinami a liánami visící na hácích nebo stojící na stojanech.

Na další dveře pak navazoval jakýsi skleník s tuctem dlouhých dřevěných stolů. Rozeznal macešky, ty další ne. Ale všiml si, že jsou označené nálepkami jako otužilé.

Právě přemýšlel, jestli jít dál nebo se vrátit a zeptat se na Roz, když do skleníku vešel zvenčí její syn Harper.

„Ahoj, můžu nějak pomoci?“ Harper se blížil k Mitchovi a po chvíli ho poznal. „Á, doktor Carnegie.“

„Mitch. Rád vás zase vidím, Harpere,“ řekl a potřásl mu rukou.

„Já vás taky. Že ale před týdnem hráli proti Little Rocku, co?“

„To jo. Byl jste tam?“

„Zmeškal jsem první čtvrtinu, ale pak to stálo za to. A Josh válel.“

Pocítil pýchu na svého syna. „Dařilo se mu. Tenhle týden hraje s Missouri. Musím to chytit na ESPN.“

„Já taky. Až uvidíte syna, vyřídte mu, že ty tři body v posledních pěti minutách byly super.“

„Vyřídím.“

„Hledáte něco, nebo někoho?“

„Někoho. Maminku.“ Máš její oči, napadlo ho. Její rty a barvu vlasů. „Chtěl jsem si to tady trochu prohlédnout, než ji vystopuju.“ Rozhlédl se a strčil si ruce do kapes. „Máte to tady skvělé.“

„A pořád je co dělat. Nechal jsem ji vzadu v množárně. Zavedu vás tam.“

„Děkuju. Nemyslel jsem, že v takovémhle podniku bude v tuhle roční dobu rušno.“

„Kolem zahrady a staveb se vždycky něco děje.“ Harper napodobil Mitchův postoj a taky se rozhlédl. „Teď jde na odbyt vánoční zboží, a přitom už připravujeme rostliny na březen.“

Vyšli ven a Mitch se zastavil a zahákl si palce za kapsy bundy. Dlouhé nízké skleníky dělily prostor na dvě části. Mezi nimi stály další stoly zastřešené plachtou. I teď bylo na poli vidět muže, který za pomoci stroje vyhrabával borovici – nebo jedli či smrk. Kdo se v tom měl vyznat?

Mitch zahlédl také rybník, menší potok a dál les, který odděloval Harperův dům od podniku a podnik od domu.

„Musím teda říct: páni! Nečekal jsem nic tak rozlehlého.“

„Mamka nedělá nic polovičatě. Začínali jsme v malém, ale pak přibýly skleníky a před pár lety sklady.“

Tak víc než byznys. Tohle byl celý život. „Muselo to dát neuvěřitelnou práci.“

„Ano. Člověk to musí mít rád.“

„A to vy máte?“

„Jo. Tamto je můj zámek.“ Máchl rukou. „Množárna. Zabývám se hlavně množením a kultivováním. Ale občas se starám i o jiné

věci, teď o Vánocích třeba o stromky. Když jsem vás potkal, zrovna jsem si dal krátkou pauzu.“

Dalo se do deště a Harper kývl k jednomu ze skleníků. „Tam množíme rostliny. Co tady máme Stellu, mamka tam tráví většinu času.“

„Tak to už ji najdu. Vy si užijte zbytek té přestávky.“

„Radši vyrazím pro stromky.“ Stáhl si kšilt čepice víc do očí. „Než déšť odradí zákazníky. Jen běžte dál. Uvidíme se později.“

Harper vyrazil klusem a zahýbal k poli, když k němu z opačné strany přiběhla Hayley. „Počkej! Harpere, moment!“

Zastavil se a nadzvedl kšilt, aby lépe viděl. Měla džíny a červenou džínovou bundu a k tomu firemní čepici, kterou zaměstnancům naordinovala Stella.

„Ježíši, Hayley, schovej se. Za chvíli z toho bude hotová průtrž.“

„To byl doktor Carnegie?“

„Jo, hledal šéfku.“

„A tys ho zavedl do množírny?“ Zvýšila hlas, aby ji přes sílící déšť slyšel. „Nejsi pitomý?“

„Co? Hledal mámu a ta je v množírně. Před pěti minutama jsem ji tam viděl.“

„Tak jsi ho přivedl a řekl prostě, běžte dál?“ Divoce gestikulovala oběma rukama. „Aniž bys jí to řekl předem?“

„Co?“

„Že je tady, proboha. A teď jde dovnitř a ona je celá špinavá, zpocená, bez make-upu a v těch nejhorších šatech. Tos ho nemohl pár minut zdržet a varovat ji?“

„Proč? Ona tak vypadá vždycky. V čem je rozdíl?“

„Jestli to nevíš, tak jsi vážně pitomec. Ale stejně je pozdě. Občas bys mohl používat ten jeden mozek, co si chlapi mezi sebou pūjčují.“

„Co děláš, sakra,“ zavrčel, když ho nabrala pěstí do ruky a odběhla se schovat.

Mitch utekl dešti a vešel do množírny. Jestli mu oddělení pokojových rostlin připadalo exotické, nebylo to nic ve srovnání s

tímhle místem. Všechno tu žilo rostlinami v různých stádiích vývoje. Vlhká půda připomínala tropy a díky zvuku deště zvenčí měl dojem, že vešel do nějaké magické jeskyně.

Vzduch tam byl těžký zelení a hnědí – rostlinstvem a půdou. Vůněmi se proplétala hudba. Žádná klasika, jak si všiml. Ani tak docela new age styl. Něco zvláště přitažlivého mezi tím.

Uviděl stoly a náradí, kbelíky a sáčky. Mělké černé tácy s drobnými rostlinkami.

Pak na vzdáleném konci spatřil Roz. Byla k němu při práci otočená zády.

A měla nádherný krk. Bylo to divné pomyšlení a dost bláhové. Ale fakta jsou přece fakta. Nosila vlasy na krátko ostříhané a ten účes podle jeho názoru dokonale zvýrazňoval její krásný, dlouhý krk.

Ale všechno na ní bylo vlastně krásné a dlouhé. Tělo, paže, nohy. V tu chvíli si to zajímavé tělo maskovala pytlovitými kalhotami a beztvarým svetrem s vyhrnutými rukávy, on si ale dobře pamatoval postavu vrbového prutu.

Stejně jako to, říkal si, než ho zaslechla a otočila se, že i oči měla podobně podlouhlé s těžkými víčky, a k tomu fascinující, jantarové barvy.

„Promiňte, asi ruším.“

„To nic, ale tady bych vás nečekala.“

„Dostal jsem dokumenty a chtěl jsem vám oznámit, že jsou podepsané, zapečetěné a odeslané zpět vašemu právníkovi. A navíc nám šanci prohlédnout si váš podnik. Udělal na mě dojem. I když o zahradnictví nevím nic, žasnu.“

„Děkuji.“

Zadíval se na její pracovní stůl. Stály tam květináče – některé prázdné, jiné s hlínou a mladými rostlinkami. „Copak to děláte?“

„Přesazuju semenáčky. Celosii – nevadlec hřebenitý.“

„Nemám ponětí, co to je.“

„Určitě jste je už někde viděl.“ Přejela si rukou po tváři a bezděky se tam umazala hlínou. „V květu připomínají jasně barevné prachovky. Velmi oblíbené jsou teď červené.“

„Aha. A proč je sázíte do těch malých květináčků?“

„Protože mají citlivé kořeny a nesnášejí časté přesazování. Přesazuju je takhle malé, aby příští jaro zákazníkům vykvetly a musely vydržet už jen jedno přesazení. Ale nevěřím, že by vás to mohlo tak zajímat.“

„Taky jsem tomu nevěřil. Ale tohle je celý nový svět. Copak je tady tohle?“

Povytáhla obočí. „Tak dobře. To je matthiola, jinak taky fiala. Křehká rostlina. A tady to s nažloutlými listy je její opakovaně kvetoucí kultivar. Taky pokvete na jaře. Zákazníci chtějí kvetoucí rostliny, tak jich musím připravit hodně, aby měli z čeho vybírat. Tady děláme letničky a tam vzadu trvalky.“

„Je v tom nějaké zvláštní nadání, nebo roky studia? Jak to, že přesně víte, co dělat, a rozeznáte nevadlec od fialy už v tomhle stadiu?“

„Je v tom obojí. Hlavně láska ke květinám a roky zkušeností. Zahradničila jsem už od dětství. Vzpomínám na babičku – z Harperovy strany – jak tiskla ruce na moje, abych správně upěchovala hlínu kolem sazenic. Ty nejhezčí vzpomínky na ni mám právě z naší zahrady.“

„Elizabeth McKinnonová Harperová, žena Reginalda juniora.“

„Máte dobrou paměť.“

„Procházel jsem některé seznamy. Jaká byla?“

Ta otázka v ní probudila něhu a sentiment. „Hodná a trpělivá, pokud ji něco nenaštvalo. To pak uměla pouštět hrůzu. Říkalo se jí Lizzie nebo Lizzibeth. Vždycky nosila mužské kalhoty, starou modrou košili a zvláštní slamák. Ženy z jihu nosí od určitého věku na zahradu divné slamáky. To už je takové pravidlo. Voněla eukalyptem a mátou, které používala jako repelent. Tenhle její recept používám dodnes.“

Vzala si další květináč. „Pořád se mi po ní stýská, a to už je třicet let po smrti. Jednoho horkého letního dne usnula v zahradě na houpací. Sbírala zvadlé květy a sedla si, aby si odpočinula. Už se neprobudila. Myslím, že je to hezká smrt.“

„Kolik jí bylo?“

„No, tvrdila, že je jí sedmdesát šest, ale podle záznamů jí bylo osmdesát čtyři. Můj otec byl její pozdní dítě, stejně jako já jeho. Až

se mnou se porušila tahle tradice, protože jsem měla syny jako mladá.“

„A mluvila babička někdy o Harperově nevěstě?“

„Ano.“ Roz během řeči pokračovala v přesazování. „Byla sice rozená McKinnonová a v domě nevyrostla, ale tvrdila, že Nevěstu viděla, když se sem přistěhovala a můj pradědeček umřel. Můj děda Harper tady samozřejmě vyrůstal, a jestli jsme Amélii zařadili správně, musel být ještě malý, když zemřela. A mně zas bylo osm, když zemřel on, takže si nepamatuju, že by o ní někdy mluvil.“

„A co vaši rodiče nebo jiní příbuzní?“

„To už vám běží pracovní doba, doktore?“

„Promiňte.“

„Ne, to nic.“ Označila květník nálepkou a natáhla se pro nový. „Tatínek toho moc neřekl, když na to tak pomyslím. Možná proto, že byl Harper, nebo to platí pro muže obecně... Maminka byla naopak dramatický typ, žila iluzí, že je život samý zvrát. Ta tvrdila, že Nevěstu spatřila mnohokrát a stresovalo ji to. Ale tu taky stresovalo cokoli.“

„Psaly si ona nebo babička deník?“

„Ano, obě. Další tradice, kterou jsem porušila. Když si otec přivedl nevěstu, babička se odstěhovala do hostinského domku. Když umřela, probíraly se její věci. Tehdy jsem se po jejím deníku ptala, ale otec řekl, že je pryč. Nevím, co se s ním stalo. Ale deníky mé matky mám u sebe. Můžete do nich nahlédnout, ale pochybuju, že objevíte něco zásadního.“

„A co tety, strýčkové, sestřenice, bratrance?“

„Ach, těch jsou zástupy. Sestra mojí matky si před pár lety vzala nějakého britského lorda nebo hraběte – třetí manželství – a teď žije v Sussexu a často se nevidáme. Z prvních dvou manželství má děti a ty taky mají děti. Můj otec byl jedináček. Ale jeho otec měl čtyři sestry, starší – Reginaldovy dcery.“

„Ano, jejich jména jsou na seznamu.“

„Na všechny si nepamatuju. A všechny měly děti. Takže to byli Frank a Esther – oba dávno po smrti – pak Lucerne, Bobby a Miranda. Bobby přišel o život za 2. světové války. Lucerne a Miranda už taky zemřely. Ale všichni měli děti a někteří z nich mají

další děti. Pak tu máme Owena, Yancyho a... Marylou. Marylou stále žije dole v Biloxi, ale je dementní a děti se o ni starají, jak nejlíp to jde. Yancy, to nevím. Před lety utekl s cirkusem a nikdo o něm víc neslyšel. Owen je kazatelem někde v Georgii, aspoň co je mi známo. Ten s vámi o strašidlech mluvit nebude.“

„Nikdy nevíte.“

Roz vydala nevěřící zvuk. „A sestřenice Clarise se nikdy nevdala. Ale dožila se vysokého věku. Aby ne, když je tak kyselá. Bydlí v domově důchodců na druhé straně města. A nemluví se mnou.“

„Proč?“

„Vy ale máte otázky.“

„Součást průzkumu.“

„Už ani nevím, proč se mnou přestala mluvit. Nějak nestrávila, že prarodiče všechno odkázali mně a otci. Ale byli to moji prarodiče, rodiče mého otce, kdežto ona byla jen jejich neteř. Přišla mě navštívit, když byli kluci ještě malí. Tehdy se mnou asi skončila, nebo jsme spíš skončily jedna s druhou. Nelíbilo se jí, jak je vychovávám, a mně zas vadilo, jak je pořád kritizuje.“

„A před tou roztržkou? Mluvila někdy o Harperově nevěstě?“

„Nepamatuju se. Sestřenka Rissy si vždycky jen stěžovala a měla odsuzující poznámky. A dobře vím, že odnášela věci z našeho domu. Tajně a po troškách. Nemůžu říct, že by mi chyběla.“

„A bude mluvit se mnou?“

Roz se zamyšleně obrátila a zadívala se mu do tváře. „Možná, zvlášť když bude věřit, že z toho nemám radost. Jestli tu starou čarodějnici chcete navštívit, nezapomeňte na květiny a bonboniéru. Značka Godiva na ni udělá dojem. A trochu osobního kouzla. Říkejte jí zásadně slečno Harperová, pokud si nevyžádá něco jiného. Používá totiž rodinné jméno a je děsně formální. Bude se vyptávat na vaši rodinu. Jestli máte předky, co bojovali proti Severu, zmiňte se o nich, ale každého yankeeho v rodině zamlčte.“

Musel se zasmát. „Už ji vidím. Měl jsem totiž pratetičku podobného ražení.“

Roz sáhla pod stůl do chladicího boxu a vytáhla dvě láhve s vodou. „Zdá se, že je vám horko. Já jsem na to zvyklá a už si toho nevšímám.“

„To díky práci v tak vlhkém prostředí máte plet' jako plátky anglických růží, že?“ Nepřítomně vztáhl ruku a přejel jí prstem po tváři. Když povytáhla obočí, odtáhl se a o krok ustoupil.

„Promiňte, měla jste tam špínu.“

„Na to jsem zvyklá taky.“

„Takže...“ Snažil se zaměstnat si ruce jinak. „Jak jsem tuhle viděl, jste už připravená na Vánoce.“

„Skoro. A vy?“

„Vůbec ne, ale zase musím poděkovat za pomoc s dárkem pro sestru.“

„Takže jste pro ten kašmír zajel?“

„Ta dívka tomu říkala komplet a že prý jich žádná žena nemá dost.“

„To je pravda.“

„Fajn. Takže během příštích dnů zařídím zbytek. Vytáhnu stromek, poperu se se světýlky...“

„Vytáhnete?“ Její výraz mohl znamenat lítost nebo odsouzení. „Tak to máte umělý.“

Strčil ruce do kapes a pomalu se usmál. „To je nejjednodušší. Do bytu.“

„A podle stavu té dieffenbachie asi nejlepší.“

„Stavu čeho?“

„Té rostliny, kterou jste postupně vraždil. A kterou jsem si odnesla z první schůzky u vás.“

„Aha, no ano.“ To měla na sobě luxusní kostým a podpatky a v nich nekonečně dlouhé nohy. „Jak se jí daří?“

„Teď už dobře, ale asi vám ji nevrátím.“

„Tak bych ji snad někdy mohl navštívit.“

„To se dá zařídit. Budeme pořádat večírek, od soboty za týden. V devět. Jste zván, pokud máte zájem. A přiveďte si klidně dalšího hosta.“

„To by bylo fajn. Nevadilo by vám, kdybych teď hned zašel do vašeho domu a prohlédl si knihovnu? A začal trochu pracovat?“

„Ne. Jen zavolám Davidovi, aby věděl, že přijdete.“

„Dobře. Tak já už nebudu rušit. Díky za váš čas.“

„Mám ho spoustu.“

A to vůbec nechápal. „Ozvu se později. Máte skvělý podnik, Rosalind.“

„Ano, to mám.“

Když odešel, odložila náradí a zhluboka se napila vody. Už nebyla naivní mladá dívka, která by se červenala, když se jí nějaký muž dotkne. Ale byl to zvláštní a podivně sladký pocit, to opatrné zašimrání jeho prstů na tváři a ten pohled jeho očí, když se jí dotýkal.

Anglická růže, napadlo ji a pousmála se. Kdysi dávno mohla snad působit jako křehký, orosený květ. Obrátila se a zadívala se na jednu ze zdravých matečných rostlin. Teď byla spíš jako ona – silná a sporá.

A tak se jí to zamlouvalo, řekla si a vrátila se ke své práci.

* * *

I přes vytrvalý déšť se Mitch prošel po pozemcích firmy a získal ještě větší respekt k tomu, co Roz vybudovala. A téměř sama. Rodinné peníze jí jistě pomohly, ale vytvořit tohle vyžadovalo víc než finance.

Chtělo to odvahu, vizi a tvrdou práci.

Opravdu udělal tu hloupou a lacinou poznámku o její pleti? Anglická růže, opakoval si v duchu a vrtěl hlavou. Jako by to už stokrát neslyšela.

V každém případě se tak docela netrefil. Ona nebyla křehká anglická růže. Spíš černá růže, usoudil, dlouhá, štíhlá a exotická. Trochu povýšená a hodně sexy.

Během rozhovoru při práci se o jejím životě dost dověděl. Ztratila člověka, kterého měla moc ráda, svou babičku, už jako dítě. S rodiči neměla moc blízký vztah. A přišla o ně taky. Příbuzní se odstěhovali a vypadalo to, že se s nikým z nich častěji nestýká.

Kromě synů tedy neměla nikoho.

A po smrti manžela se tak mohla spoléhat jen sama na sebe a sama také vychovávala tři děti.

Přesto nezaznamenal žádnou lítost a určitě ne slabost.

Nezávislá, přímá, silná žena. Ale měla i smysl pro humor a dobré srdce. Copak mu nepomohla, když se trápil s výběrem hračky pro malou holčičku? A nebavila se jeho váháním?

Ted', když se s ní trochu seznámil, chtěl vědět víc a víc.

Třeba jak to bylo s jejím druhým manželem a rozvodem. Neměl by do toho strkat nos, samozřejmě, ale svoji zvědavost mohl ospravedlnit. Čím víc přece bude vědět, tím to bude lepší. A zjistí si to snadno. Lidé rádi mluví.

Stačí jim jen klást správné otázky.

Z náhlého popudu zamířil zpět do centra. Pár zákazníků tam vybíralo vánoční hvězdy a jakési kaktusy obsypané růžovými květy. Mitch si ani nestihl prohrábnout mokré vlasy a už se k němu hnala Hayley.

„Doktore Carnegie! To je hezké překvapení!“

„Mitch. Jak se máte. Hayley, a co děťátko?“

„Nemůže to být lepší. Ale vždyť vy jste promočený! Nechcete přinést ručník?“

„Ne, to je dobré. Nemohl jsem odolat, abych si to tady neprohlédl.“

„Ach.“ Usmála se jako nevinnost sama. „Hledal jste Roz?“

„A našel. A teď pojedu do Harperova domu, abych se seznámil se svým pracovištěm. Ale napadlo mě, že si vezmu jeden z těch malých stromečků na stůl. Nějaký ozdobený.“

„Jsou krásné, že? A hodí se do malých prostorů nebo do kanceláří.“

„Rozhodně jsou hezčí než starý umělý stromek, který každý rok pracně skládám.“

„A hlavně voní jako Vánoce.“ Zavedla ho blíž. „Tak který by se vám líbil?“

„Třeba... tady ten.“

„Ty maličké rudé mašličky a Santa Clausové jsou rozkošní, vidíte? Seženu vám na něj krabici.“

„Díky. A co je tohle?“

„Vánoční kaktusy. Nejsou hezké? Ty očkoval Harper. Brzo mě to taky naučí. Víte, měl byste jeden mít doma. Jsou tak slavnostní. A kvetou o Vánocích i Velikonocích.“

„Já neumím pěstovat rostliny.“

„Jak to? Tyhle toho moc nepotřebují...“ Vpila se do něho dětsky modrýma očima. „Vy bydlíte v bytě, že? Když si koupíte stromek, kaktus a pár vánočních hvězd, budete mít vyzdobeno. Pak si klidně můžete pozvat přátele na party.“

„No nevím, jestli by si Josh všiml nějakého kaktusu.“

Usmála se. „Možná ne, ale třeba k vám přijde nějaká dáma, nebo ne?“

„No, já jsem měl moc práce s knihou.“

„Pohledný svobodný muž jako vy musí ženy odhánět klackem.“

„V poslední době ne. Ehm...“

„A taky byste měl mít věnec na dveřích.“

„Věnec.“ Začal pociťovat mírné zoufalství, když ho chňapla za ruku.

„Ukážu vám, jaké máme. Některé jsem vyrobila sama. Vidíte támhleten? A jak ta borovice voní. Co by to bylo za Vánoce bez věnce na dveřích?“

Poznal, kdy má soupeř zjevnou přesilu. „Tohle vám jde dobře, že?“

„Jasně.“ řekla se smíchem a vybrala pro něj věnec. „Tenhle se hodí k vašemu stromečku.“

Umluvila ho na věnec, tři menší vánoční hvězdy a jeden kaktus. Vypadal pobaveně i zmateně, když všechno sečetla a zabalila.

A když pak odešel, Hayley věděla, co potřebovala.

Okamžitě běžela za Stellou do kanceláře.

„Mitch Carnegie se s nikým nevidá.“

„To v poslední době přišel o zrak?“

„Ale no tak, Stello, ty víš, co myslím. Nemá žádnou milenku.“ Stáhla si čepici a prohrábla si světle hnědé vlasy, které si nechala tak dlouhé, aby je mohla stáhnout do krátkého culíku.

„A právě strávil dobrou půlhodinu s Roz v množárně, než si přišel dovnitř koupit stromek na stůl. Harper ho za ní pustil a ani ji nevaroval. Prostě ho tam poslal, že neměla ani čas vytáhnout rtěnku.“

„Jen tak ho tam poslal? A není ten Harper pitomý?“

„Přesně na to jsem se ho zeptala, teda myslím Harpera. Ale pak přišel – teda zase Mitch – dovnitř celý mokrý, protože se procházel venku a prohlížel si firmu. Teď jede na chvíli k nám do domu.“

„Hayley.“ Stella se obrátila od počítače. „Co zase pečeš?“

„Jen tak pozoruju, nic víc. On s nikým nechodí, ona s nikým nechodí.“ Zvedla ruce a začala k sobě přibližovat oba ukazováčky. „A teď budou často vídat jeden druhého. A navíc je to kus a sekáč. Vnutila jsem mu věnec, tři malé hvězdy, kaktus a k tomu ten stromeček.“

„Hayley!“

„Když on se neumí bránit, to je na tom nejhezčí. Jestli po něm nepůjde Roz, tak možná já. Dobře, tak ne.“ Zasmála se, protože ji Stella zpražila pohledem. „Mohl by to být můj otec, já vím, bla, bla. ale pro Roz je dokonalý. Věř mi, vyznám se. Copak jsem se s tebou a Loganem netrefila?“

Stella se s povzdechem zadívala na zasnubní prsten s akvamarínem. „To nemůžu popřít. Ale i když teď nemůžeme dělat víc, než se dívat, musím uznat, že to asi bude zajímavá podívaná.“

4

Pokud Mitch pracoval, zpravidla odklízел věci z cesty, jen aby si měl kam sednout nebo odložit šálek s kávou. Mezi projekty se občas donutil k úklidu nebo alespoň k přerovnání odpadků.

Najímal si úklidové firmy. Vlastně docela pravidelně. Ale nikdy u něho nevydržely a musel uznat, že si za to mohl jen on sám.

Obvykle zapomněl, který den se mají dostavit, a neomylně šel v tu dobu něco vyřizovat, zkoumat nebo zašel za synem na krátký mač jeden na jednoho. Bylo v tom snad něco freudovského, ale odmítal se tím hlouběji zabývat.

Jindy si na úklidovou firmu vzpomněl, ale když přišli, nestačili zírat, jaká práce je čekala. A pak je už znova neviděl.

Ale chlap se musí pokusit – nebo by aspoň měl – uklidit o svátcích. Celý den strávil vynášením věcí, drhnutím, zametáním a přiznal si, že i kdyby byl za tuhle práci placený, utekl by taky.

Ale bylo hezké mít zase v bytě určitý řád a vidět povrch stolků a polštářky na gauči. A třebaže pochyboval, že květiny, co mu vnutila Hayley, přežijí delší dobu, v tu chvíli dodávaly bytu sváteční atmosféru.

A ten malý stromek, hm, ten byl báječný. Teď může místo vytahování krabice, skládání a proklínání zamotaných světel, z nichž polovina stejně nefunguje, postavit živý stromek do stojánku a zapojit světla do zásuvky.

Věncem pověsil na dveře, kvetoucí kaktus postavil na konferenční stůl a tři vánoční hvězdy umístil na splachovací nádrž. Tak mu to vyhovovalo.

Sotva se osprchoval, navlékl si čisté džíny a košili a jeho návštěva už klepala na dveře.

Šel otevřít bos a s mokkými vlasy. Pak se usmál na jediného člověka, kterého bez výhrad miloval.

„Zapomněls klíč?“

„Jen jsem se chtěl ujistit, že klepu na správné dveře.“ Joshua Carnegie ťukl prstem na zelenou výzdobu. „Máš na nich věnec.“

„Jsou Vánoce.“

„Taky jsem to slyšel.“ Vešel dovnitř a jeho jasně zelené oči jako ty Mitchovy se úžasem rozšířily.

Byl o několik centimetrů vyšší než otec, ale přitom stejně štíhlý. Měl tmavě, střapaté vlasy, ne že by se jako táta zapomněl nechat ostříhat, ale on to tak chtěl.

Nosil šedou mikinu s kapuci a pytlovité džíny.

„Páni. Tys našel novou úklidovou službu? Jsou hodně drazí, co?“

„Ne, to je bez šance. Stejně jsem odradil všechny uklízení firmy v západním Tennessee.“

„Tys uklízel sám?“ Josh našpulil rty a krátce se prošel po obývacím pokoji. „A máš rostlinu a kvete.“

„Klidně si ji vezmi.“

„To udělám.“

„Zabil bych ji. Už jsem slyšel, jak sténá. Za to nechci být odpovědný.“

„Jasně.“ Josh se zmateně zatahal za ucho. „Zkrášlí mi pokoj na koleji. Hele, a pořídil sis stromek. A svíčky.“

„Jsou Vánoce,“ opakoval Mitch, když se syn naklonil, aby si přivoněl k silné rudé svíčke.

„Voňavé svíčky. A k tomu jsi vyluxoval, jestli se nepletu.“ Přimhouřil oči a zpytavě se zadíval na otce. „Ty máš ženskou.“

„Ne, kdepak. To mi nehrozí. Dáš si kolu?“

„Jo.“ Josh vrtěl hlavou a vydal se ke koupelně. „Musím na záchod. Bude i pizza?“

„To je na tobě.“

„Tak pizzu,“ volal Josh. „Párky, feferonky a extra porce sýra.“

„Moje tepny se ucpávají, jen to slyší,“ odpověděl Mitch a našel v lednici dvě koly. Ze zkušenosti věděl, že syn dokáže spořádat pizzu sám a stále zůstane štíhlý jako chrt.

Jo, šťastných dvacet let.

Narychlo zavolal do místní pizzerie, objednal velkou pizzu pro Joshe a pro sebe miniaturní vegetariánskou.

Pak se otočil a spatřil syna opřeného o dveře, nohy v kotníkových teniskách zkřížené. „Ty máš kytky i na záchodě.“

„Vánoční hvězdy. Vánoce. Jasný?“

„Ty máš nějakou ženskou. A jestlis ji ještě nedostal, tak to aspoň plánuješ. Mluv.“

„Žádná ženská.“ Hodil jednu z plechovek Joshovi. „Jen uklizený byt s trochou vánoční výzdoby.“

„Jsou způsoby, jak tě donutit mluvit. Kde jste se potkali? Je hezká?“

„Nic neřeknu.“ Mitch se smíchem otevřel plechovku.

„Já to z tebe dostanu.“

„Není co.“ Mitch kolem něho zvolna prošel do obývacího pokoje.
„Zatím.“

„Aha!“ Josh ho následoval, svalil se na gauč a položil si nohy na stolek.

„Opakuju: Nic neřeknu. A to *aha* je předčasné. Prostě mám slavnostní náladu. Kniha je hotová, což znamená, že v poště brzo najdu šek. A začínám s novým zajímavým projektem.“

„Už? Žádný oddechový čas?“

„Tohle jsem dlouho odkládal a musím se do toho rychle zakousnout. Je to lepší než myslet na vánoční nákupy.“

„Proč taky? Ještě je pár týdnů čas.“

„Moje řeč.“ Mitch zvedl kolu jako k přípitku. „Tak jak se má máma a Keith?“

„Dobře. Fajn.“ Josh se dlouze napil. „Je celá poblázněná z Vánoc. Vždyť víš, jak to chodí.“

„Jo, vím.“ Lehce syna plácl po koleni. „Nedělej si starosti, Joshi. Maminka tě chce doma na Vánoce a tak by to mělo být.“

„Mohl bys přijet taky. Víš, že bys mohl.“

„Vím a cením si toho, ale radši se budu poflakovat tady. Uděláme si malé Vánoce, než odjedeš. Je pro ni důležité, abys tam byl, a má na to právo. A pro tebe to taky hodně znamená.“

„Ale nelíbí se mi, že budeš sám.“

„Jen já a můj pohár hořkosti.“ Zabolelo to jako vždy, ale taky si to zasloužil.

„Mohl bys zajet za babičkou.“

„Prosím.“ Mitch se zatvářil bolestně a přidal i podobný tón hlasu. „To bys mi přál?“

Josh se ušklíbl. „A mohl by sis obléct ten svetr se soby, co ti před pár lety dala.“

„Promiň, ale ten si tuhle sezónu oblékne nějaký milý bezdomovec. Kdy teda odjíždíš?“

„Třiadvacátého.“

„Tak se můžeme vidět dvaadvacátého, jestli ti to vyhovuje.“

„Jasně. Jen se ještě dohodnu s Julií. Jede buď k matce do Ohia, nebo k otci do L. A. Je z toho dost špatná. Oba na ni děsně tlačí a drtí ji pocitem viny a ona už tvrdí, že nechce vidět ani jednoho z nich. Buď brečí, vzteká se, nebo obojí.“

„My rodiče často dokážeme dětem ublížit.“

„Ty ne.“ Znovu se napil a pak obracel plechovku v ruce. „Nechci to nějak rozvádět, chci jen říct, že vy jste se o mě nikdy nepřetahovali. Hodně jsem na to myslel, když vidím, čím Julie prochází. Ty a mamka jste mi tohle nikdy nedělali. Nemusel jsem si mezi vámi vybírat a necítil jsem takový tlak z žádné strany. Je hrozné, když to někdo zažije. A dlouho se z toho dostává.“

„Máš pravdu.“

„Vzpomínám, jaké to bylo, než jste se rozešli. Nebylo to mezi vámi dobré. Ale ani jeden mě nepoužíval jako zbraň proti tomu druhému. To se právě děje Julii a já si uvědomuju, jaké jsem měl štěstí. Jen to jsem chtěl říct.“

„To je... To je dobré slyšet.“

„No, když máme tu vánoční náladu, asi si dám další kolu. A v televizi bude zápas.“

„Jdem na to.“ Mitch sáhl po ovladači a přitom uvažoval, jaká šťastná hvězda mu nadělila takového syna.

„Hele! Slané čipsy!“

Mitch slyšel trhání sáčku a zároveň klepání na dveře, a tak s úsměvem vstal a šel zaplatit objednanou pizzu.

„Já to nechápu, Stello. Prostě nechápu.“ Hayley přecházela po Stellině pokoji, zatímco kluci se cákali vedle v koupelně.

„Sexy černé boty, ve kterých mě budou bolet nohy, nebo elegantnější kozačky?“

Stella se postavila před Hayley, na každé noze jinou botu, a ta přestala chodit kolem, aby si je prohlédla. „Ty sexy.“

„Toho jsem se bála. Tak.“ Stella zula obě boty a zamítnutý pár vrátila do botníku. Šaty na večírek měla připravené na posteli a vybrané šperky na tácu na prádelníku.

„Zbývalo jen uložit kluky, obléknout se, vymyslet účes a překontrolovat dětské monitory. A pak... Hayleyino mumlání a přecházení ji vytrhlo ze soustředění. Obrátila se.

„Proč jsi tak nervózní? Máš snad místo toho večírku sjednané rande, o kterém nevím?“

„Ne, ale o tom právě mluvím. Proč Roz nabídla Mitchovi, aby s sebou někoho přivedl? Ted' to nejspíš udělá, protože by jinak vypadal jako zoufalec. A oběma pak unikne taková šance.“

„Asi mi taky něco uniklo.“ Stella si navlékla náušnice a prohlédla si výsledek. „Jak víš, že mu Roz něco takového nabídla? Jak takové věci zjišťuješ?“

„Mám už takový dar. Ale nechápu, co to s ní je? Tady má perfektního a dostupného chlapa, kterého na dnešek pozvala – za to jí připíšu body –, ale řekne mu, aby s sebou klidně někoho přivedl. Bože.“

„Asi jí to připadalo zdvořilé.“

„Proboha, při namlouvání jde snad každá zdvořilost stranou.“ Hayley s povzdechem dosedla na postel, pak natáhla nohy a taky se zadívala na svoje boty. „Víš, to slovo pochází z latiny nebo snad ze staré angličtiny. A původně to bylo *data*, což je ženská řeč. Ženská, Stello. My bychom teda nad tím měly mít kontrolu.“

Protože se Stella ještě nezačala líčit, mohla si s klidem přitisknout prsty na víčka. „A jak víš zase tohle? Nikdo takové věci nezná.“

„Léta jsem prodávala knížky, nezapomeň. A hodně čtu. Nevím, proč mi v hlavě uvíznout tak divné věci. Ale tohle bude večírek a v jejím domě. Víš, že zas bude vypadat nádherně. A on si sem přivede nějakou ženskou a všechno pokazí.“

„Myslím, že v tuhle chvíli ještě není co pokazit.“

Hayley se zoufale zatahala za vlasy. „Ale mohlo by být. Já to prostě vím. Jen je sleduj, dívej se na ně dneska a taky ucítíš ty vibrace.“

„Dobře, budu. Ale teď musím vytáhnout kluky z vany a dostat je do postele. Pak si obléknout šaty a nazout sexy boty, což má jediný účel – dohánět Logana k šílenství.“

„Chceš pomoci? S dětmi, ne s Loganem. Lily už spí.“

„Ne, byla bys celá mokrá a zmačkaná. Vypadáš fantasticky. Kéž bych taky mohla nosit tenhle odstín červené. Když mluvíme o sexy věcech.“

Hayley se zadívala na své krátké rudé, těsné šaty. „Nemyslíš, že jsou moc...?“

„Ne, myslím, že jsou perfektní.“

„Tak půjdu dolů, jestli David nepotřebuje pomoci s občerstvením. A zeptám se ho na jeho názor. Ten se v módě vyzná.“

Roz už byla dole, dohlížela na detaily a znovu uvažovala, zda by hosty neměla pozvat nahoru do sálu. Takový krásný prostor, honosný a elegantní. Ale přízemí se spoustou menších pokojů a hořícími ohni v krbech působilo zase tepleji a přátelštěji.

S prostorem nebude problém, ujišťovala se, když kontrolovala rozmístění stolů, židlí, lamp a svíček. A ona ráda lidem otvírala místností, aby mohli přecházet sem tam a obdivovat domov, který milovala.

Byla jasná noc, takže si vyjdou i na terasu, kde nechala připravit topení, kdyby se příliš ochladilo, další křesílka, svíčky a slavnostní osvětlení na stromy a podél cest.

Člověk by mýsl, že je to první večírek, který v životě pořádá.

Ale je to dávno, co organizovala takhle drahou akci. Snad proto byly její seznamy hostů tak málo opotřebované. Dnes bude rozhodně plno.

Vyhнула se donáškové službě a najatému personálu, který proudil domem. Ano, to osvětlení je krásné a veselé, uvědomila si. Zanedbávala svoji povinnost a taky se připravovala o společnost lidí, které měla ráda.

Otočila se, když zaslechla, že se otevřely dveře. David vyšel ven se dvěma šampuskami v rukou.

„Ahoj, krásko. Můžu ti nabídnout skleničku prvotřídního šampaňského?“

„Můžeš. I když bych měla asi spíš vevnitř dohlížet na ten blázinec.“

„Všechno je pod kontrolou.“ Přitukl si s ní. „Do půl hodiny to bude dokonalé. A koukni na nás! Nejsme k nakousnutí?“

Rozesmála se a vzala ho za ruku. „Ty určitě. Jako vždy.“

„Ty taky, můj poklade.“ Stále ji tak držel, ale trochu ustoupil. „Přímo záříš.“

Vybrala si dlouhé, úzké, stříbrné šaty s odhalenými rameny, aby vynikl rubínový náhrdelník po prababičce.

Přejela prsty po platinovém šperku s rubínovými kapkami. „Nemám moc příležitostí nosit Harperovy rubíny. Tenhle večer se ale hodí.“

„Je to pastva pro oči a navíc ti zvýrazňují klíční kosti. Ale já jsem mluvil o tobě, zářivá krásko. Proč spolu neutečeme do Belize?“

Šampaňské a David, perfektní kombinace, aby se cítila lehce a volně. „Myslela jsem, že to má být Rio.“

„Ne před karnevaLEM. Tohle bude skvělý večírek, Roz. Můžeš všechny další nesmysly pustit z hlavy.“

„Ty do mě vidíš, vid?“ Zavrtěla hlavou, a zatímco upíjela šampaňské, zadívala se do zahrady. „Když jsem naposled pořádala podobnou slavnost, zašla jsem si do ložnice vyměnit náhrdelník, kterému se uvolnilo zapínání, a našla jsem tam manžela, jak místo jednohubek ozdibuje jednu návštěvnici.“

Napila se o něco víc. „Výrazně umrtvující zážitek mého života.“

„Do háje s tím. Překonala jsi to, nebo ne? Pořád nechápu, jak jsi dokázala zase odejít, nechat je tam a přestat zbytek večírku, než všichni odešli, a pak teprve dát tomu parchantovi co proto.“

Poněkud zvýšil hlas, jak v něm kvůli ní doutnala zuřivost. „Máš koule z oceli, Roz, v tom nejlepším slova smyslu.“

„To bylo prospěchářské, ne statečné nebo mužné.“ Setřásla to trhnutím ramen, nebo se aspoň pokusila. „Ztropit scénu v domě plném hostů by bylo ještě víc ponižující.“

„Já na tvém místě bych jim oběma vyškrábal oči a pak je hnal ke dveřím s jednou z těch mušket tvého pra pra a ještě několikrát pradědečka.“

Povzdechla si a zase se napila. „To by bylo uspokojivé. Škoda že jsem si pak na jednu z těch mušket nevzpomněla. No, nenechali jsme ho zkazit večírek a nezkazí nám ani tenhle.“

Dopila šampaňské a obrátila se k Davidovi s výrazem ženy připravené do bitvy. „Necháme zapálit ty zbylé svíčky a pustíme hudbu. Jsem připravená na slavnost.“

Ano, bylo dobré znovu otevřít dům lidem. Pít víno, slyšet hudbu, dobře jíst a užívat si přátel. Roz naslouchala útržkům rozhovorů, politických debat, diskuzí o sportu a umění a přesouvala se od skupiny ke skupině, z pokoje do pokoje.

Zavěsila se do starého přítele Willa Dooleyho, Stellina otce a budoucího tchána svého zahradního architekta Logana Kitridge. „Nějak jsme se minuli.“

„Právě jsme dorazili.“ Lehčeji políbil na tvář. „Joe si dlouho vybírala boty. Ted' šla nahoru s Hayley. Prý musí vidět miminko.“

„Najdu si ji. Ztratil jsi snoubenku, Logane?“

„Ona je všude.“ Trhl rameny a napil se piva. „Ta ženská si nedá pokoj, dokud osobně všechno nezkontroluje. Hezký večírek, Roz.“

„Ale ty přece nemáš rád večírky.“

Ted' se Logan zazubil a ten krátký úsměv dodal jeho drsnému vzhledu šarm. „Je tu hodně lidí. Ale taky skvělé jídlo, studené pivo a moje holka je nejkrásnější ženská pod sluncem. Na co bych si stěžoval? Neříkej to jejímu otci, ale později ji vylákám do zahrady, abychom se mohli muchlovat.“

Mrkl na Willa, ale pak se zadíval jinam. „Tvůj doktor Carnegie právě dorazil. Vypadá to, že tě hledá... nebo prostě někoho.“

„Ano?“ Roz se ohlédla a povytáhla své výrazné obočí. Měl na sobě šedý oblek, který slušel jeho štíhlé postavě. Od minulé schůzky se nechal ostříhat a vůbec spíš vypadal jako model z časopisu než profesorsky.

Musela připustit, aspoň sama sobě, že bylo příjemné poznávat ho ze všech stránek.

Přesto působil mírně vystrašeně z té spousty lidí a zavrtěl hlavou, když mu ochotný číšník nabídl skleničku z tácu se šampaňským.

„Omluvte mě na chvíli,“ řekla Willovi s Loganem.

Začala si razit cestu pokojem a trochu se zarazila, když stočil pohled a zaměřil ho na její tvář.

Pocítila mírný stah pod srdcem a zrychlený tep, což ji překvapilo a zmátlo.

Vpíjel se do ní, uvědomila si. Ty oči si našly cíl, až ucítila – každý to musel cítit – že je ta jediná žena v místnosti. Hezký trik v prostoru plném lidí a rámusu, a taky rozčilující.

Dál se však tvářila mile a přátelsky, když se k němu blížila.

„Jsem moc ráda, že jste mohl přijít.“

„Vy když pořádáte party, tak to něco znamená. Ta světla byla vidět hezky daleko. Všechny ty lidi tady ale nemůžete znát, že ne?“

„Nikdy v životě jsem je neviděla. Co si dáte k pití?“

„Sodu s citronem.“

„Tamhle jsme zřídili bar.“ Vzala ho za paži a vedla tím směrem.

„Postaráme se o vás.“

„Díky. Ale něco pro vás mám. Dárek.“

U baru sáhl do kapsy a podal jí malou zabalenou krabičku.

„To vůbec není nutné, zato moc sladké.“

„Jen poděkování, že jste mě zachránila s tím dárkem pro neteř.“ Objednal si svoje pití. „Vypadáte... úchvatně je slovo, které mě napadá jako první, a kouzelně hned za ním.“

„Děkuji.“

„Od hlavy,“ sklouzl pohledem dolů ke stříbrným páskovým botám a rudým nehtům, „po paty.“

„Maminka vždycky tvrdila, že žena není upravená, pokud nemá nalakované nehty na nohou. To je jedna z mála rad, s níž jsem souhlasila. Můžu to rozbalit?“

Na rubíny se sotva podíval, přestože jako amatérský starožitník poznal, že jsou pravé. Ale ty nohy, ty byly úžasné.

„Cože?“

„Ten dárek.“ Usmála se. Muselo ji potěšit i pobavit, že je nějaký muž u vytržení z jejích nohou. „Můžu to otevřít hned?“

„Ne, radši ne. Kdybyste to rozbalila později a nelíbilo se vám to, měla byste čas si promyslet zdvořilou lež.“

„Neblázněte. Otvírám to.“

Stáhla stužku a zvedla víčko. Uvnitř našla miniaturní hodinky se zdobným stříbrným páskem. „Ty jsou krásné. Opravdu krásné.“

„Mám rád starožitnosti. To je asi jasné. A napadlo mě, vzhledem k tomuhle domu, že i vy oceníte starou věc. Vzadu je věnování. Oslovilo mě.“

Obrátila je a četla.

L. počítej hodiny. N

„Hezké a romantické. Krásná věc, Mitchi, a určitě jsem si ji nezasloužila nákupem jedné hračky.“

„Připomněly mi vás.“ Když se na něj zadívala, zavrtěl hlavou. „Ted’ se tváříte cynicky. Ale je to tak. Uviděl jsem je a vzpomněl si na vás.“

„A stává se vám to často?“

„Že na vás myslím?“

„Ne, že na nějakou pomyslíte a hned jí koupíte krásný dárek.“

„Jen občas, ale už dlouho ne. A vám se to stává často?“

Pousmála se. „Občas, ale už dlouho ne. Děkuji mnohokrát. Ráda bych je odnesla nahoru. Co kdybych vás představila... á, tady je Stella. Nikdo vás neprovede líp než naše Stella.“

„Mitchi.“ Stella mu podala ruku. „Ráda vás zase vidím.“

„Já vás taky. Jen kvetete,“ dodal. „To musí být láskou.“

„Potvrzuji.“

„A jak se mají kluci?“

„Skvěle, díky. Už nahoře usnuli a... je.“ Zmlkla při pohledu na hodinky. „Nejsou sladké? Tak romantické a jemné.“

„Hezké, vid’?“ přikývla Roz. „To je dárek za jednu drobnou laskavost.“

„Neřekla byste drobnou, kdybyste v telefonu slyšela moji sestru a neteř,“ vyprávěl Mitch. „Nejenže mi odpustily, ale stal se ze mě nejoblíbenější strýček.“

„Tak to jsem si je očividně zasloužila. Stello, provedla bys tady Mitche, prosím? Zanesu si je nahoru.“

„Jistě.“ Stella si všimla pohledu, kterým Mitch vyprovázel Roz z místnosti.

„Jen jednu otázku, než se vydáme dál: Vídá se s někým?“

„Ne, nevídá.“

Zazubil se a nabídl Stelle rámě. „Jak to?“

Roz prošla mezi lidmi do haly a pak stoupala po schodech. Připomnělo jí to, jak šla nahoru během jiného večírku, nechala hlasy, hudbu a světla za zády a blížila se ke konci jednoho vztahu.

Nebyla naivní. Pochopila, že se jí Mitch ptá, jestli by měla zájem začít nový vztah, a snaží se připravit půdu, aby zájem projevila. Zvláštní bylo spíš to, že hned neřekla ne. A taky to, řekla si, když vešla do ložnice, že zatím neměla odpověď.

Položila malé romantické hodinky na prádelník. Musela se usmát, když pohladila jejich náramek. Moc důmyslný dárek, pomyslela si, a ano, cynicky mohla dodat, že taky velmi chytrý. Ale žena, která prožila dvě manželství, měla právo na zdravou dávku cynismu.

Vztah s tímhle mužem by mohl být zajímavý, dokonce zábavný, a bůh ví, že by si zasloužila trochu vášně v životě. Ale taky by to bylo komplikované a snad i intenzivní. Nejspíš i ošemetné vzhledem k práci, na kterou ho najala.

Dovolila mu, aby napsal knihu, která se bude zabývat historií její rodiny a do jisté míry se bude týkat i jí samotné. Opravdu se chtěla sblížit s člověkem, který by mohl, kdyby se něco pokazilo, veřejně ublížit jí i jejím blízkým?

Zkušenost s Brycem ji varovala, že pokud je něco zlé, může to být horší.

To je hodně věcí na přemýšlení, usmála se. Pak zvedla oči k zrcadlu.

Spatřila tam sebe, s tváří uzardělou a očima zářícíma díky takovým myšlenkám, ale taky bledou postavu za svými zády.

Dech se jí zadrhl, ale neškusla sebou. Ani se neotočila. Jen tak stála a zadívala se v zrcadle Amélii do očí.

„Už dvakrát za takovou dobu,“ pronesla klidně. „Ty bys mi asi řekla, že se ho mám zbavit. Nemáš muže moc ráda, vid’? Chlapce, děti ano, ale muži, to je něco jiného. Nikdo jiný než muž ženu takhle nerozhněvá. Já vím. Byl to někdo z mojí krve. kdo tě tolik rozzlobil?“

Odpověď nečekala.

„Ukončím tedy tuhle jednostrannou konverzaci tím, že si to musím rozmyslet a rozhodnout sama jako vždycky. Jestli si Mitche pustím do života a do postele, následky ponesu jen já.“

Pomalů se nadechla. „Ale jedno ti slíbím. Ať udělám nebo neudělám cokoli, nepřestane hledat odpovědi pro tebe. Ne teď, když jsme začali.“

Postava se vytrácela a Roz ucítila něco jako dotek ve vlasech. Jako by se jí jemně dotkly prsty, které hřály a mrazily zároveň.

Opřela se rukama o desku prádelníku a snažila se uklidnit. Pak si pečlivě opravila rtěnku, přidala trochu parfému na hrdlo a vracela se na večírek.

Myslela by, že pohlazení ducha by jako jeden šok pro ten večer stačilo, ale další, o dost silnější, ji čekal dole pod schody.

V její hale postával Bryce Clerk.

Vzkypěl v ní vztek, horec a divoce, až jí hlavou prolétla jasná představa. Jak se vrhá ze schodů a plivá na něho všemožné hořké urážky, zatímco ho tluče do bezvědomí a vyhazuje ze dveří.

Na chvíli to viděla tak zřetelně, že se to ostatní, okolní realita, rozpilo a ztratilo. Neslyšela nic než hukot krve v hlavě.

Vyslal k ní oslnivý úsměv a přitom pomáhal s plédem ženě, kterou znala ze zahradnického klubu. Roz stiskla v ruce zábradlí, dokud sebekontrola nepřevážila nad vztekem a nebyla asi aspoň trochu jistá, že nezatne pěst a jednu mu nevráží.

Sešla z posledního schodu. „Mandy,“ přivítala ženu.

„Ach Roz!“ Amanda Overfieldová se zahihňala a krátce ji líbla na obě tváře. Byla stará jako Harper, to Roz věděla, hloupoučká, neškodná a velmi bohatá. Nedávno se také rozvedla a minulé léto se opět usadila v Memphisu. „Ten dům je prostě úžasný. Já vím, že jdeme hrozně pozdě, ale my jsme ještě...“ Znovu se zahihňala a Roz stiskla zuby. „To je jedno. Jsem moc ráda, že jsi mě pozvala. Moc

jsem si přála vidět tvůj dům. Ale jak se to chovám? Dovol, abych ti představila svůj doprovod. Rosalind Harperová a tohle je Bryce Clerk.“

„Už se známe.“

„Roz, vypadáš báječně jako vždycky.“

Začal se naklánět, jako by ji chtěl políbit. Uvědomila si, že konverzace kolem utichla a že je lidé sledují a poslouchají. Vyčkávají.

Promluvila velmi jemně. „Dotkni se mě a já ti nakopu koule až nahoru do krku.“

„Jsem pozvaným hostem ve tvém domě.“ Bryceův hlas zněl klidně, ale zvýšil ho natolik, aby ho slyšely zaujaté uši. Dívala se, jak nasadil šokovaný a ublížený výraz. „Hrubost ti vůbec nesluší.“

„Já tomu nerozumím.“ Mandy sepjala ruce a létala očima od jednoho k druhému. „Já to nechápu.“

„To je mi jasné. Mandy, co kdybys mě se svým doprovodem následovala na chvíli ven?“

Za zády zaslechla zuřivý šepot a snažila se zůstat v klidu. Obrátila se a promluvila co nejtíšeji. „Harpere, ne. Prosím.“

Když se postavila tak, aby ho tělem odblokovala, stočil Harper oči od Bryce k matce. „Jednou a provždycky.“

„Já se o to postarám. Nech mě to vyřídit.“ Přejela mu rukou po paži a ucítila chvění svalů. „Prosím.“

„Sama ne.“

„Dvě minuty.“ Políbila ho na tvář a zašeptala mu do ucha: „Chce ztropit scénu. To mu nedopřejeme. Dej mi dvě minuty, zlato.“

Obrátila se. „Mandy? Půjdeme radši na vzduch, ano?“ Vzala mladou ženu za ruku.

Bryce se nehýbal. „Tohle je pod tvou úroveň, Rosalind. Ztrapňuješ sebe i svoje hosty. Doufal jsem, že se konečně budeme chovat civilizovaně.“

„Tak to je tvým nadějším konec.“

Všimla si změny v jeho výrazu, když se jí podíval přes rameno. Sledovala směr jeho pohledu k Mitchovi, který stanul vedle Harpera, a k Davidovi s Loganem, kteří také přicházeli do haly. Jejich výrazy byly mnohem méně civilizované než ten její.

„Kdo je ten pitomec?“ Mitchův dotaz byl jen takové zamumlání, ale slyšela ho, stejně jako Harperovu odpověď.

„Bryce Clerk, ta špína, kterou před pár lety vyhodila z domu.“

Roz táhla Mandy ven. Bryce byl možná idiot, který by si přál veřejnou bitku s Harperem, ale nezačínal by si hned s několika silnými, rozzuřenými muži ani proto, aby ji ponížil ve vlastním domě.

Odhadla ho dobře, protože je brzy ztuhle následoval ke dveřím. Roz vyšla ven a dveře zavřela.

„Mandy, tohle je můj bývalý manžel. Ten, kterého jsem na jednom podobném večírku nachytala, jak osahává nahá řadra jedné společné známé.“

„To je hnusná lež. Nic takového...“

Prudce otočila hlavou. „Můžeš Mandy svobodně vyprávět vlastní verzi, ale až nebudeš stát na mém prahu. Nejsi tady vítaný a nikdy nebudeš. Jestli se znova ukážeš na mém pozemku, zavolám policii a nechám tě zatknout za neoprávněné vniknutí. A buď si jistý, že tu tvou prdel lháře a podvodníka nakopu do basy. Dávám ti minutu, abys nasedl do auta a zmizel odsud.“

Pak se s úsměvem otočila k šokované Mandy. „Ty jsi na slavnosti samozřejmě vítaná. Pokud chceš, můžu zařídit, aby tě později někdo odvezl domů.“

„Já myslím, že bych asi měla... já, no, asi pojedu.“

„Tak tedy dobře. Uvidíme se příští měsíc v klubu. Hezké Vánoce.“

Ustoupila, ale dveře ještě neotevřela. „Myslím, že ti zbývá tak čtyřicet sekund, než půjdu dovnitř a vytočím číslo policie.“

„Teď tady každý ví, jaká jsi,“ vyštěkl na ni Bryce jedovatě a táhl Mandy k autu.

„Tím jsem si jistá.“

Počkala, dokud nenastartoval a neodjel.

Až potom si přitiskla ruku na neklidný žaludek a pevně zavřela oči, aby zahнала rozechvělost a pocit trapnosti.

Dvakrát se zhluboka nadechla, zvedla hlavu a vydala se zpět do domu.

Se zářivým úsměvem vztáhla ruce ke svému synovi.

„Tak,“ stiskla mu ruku a přelétla očima zvědavé obličejce, „ted' bych si dala drink.“

5

Když slavnost skončila a hosté se vrátili do svých domovů, Roz nedokázala najít klid. Raději ani nešla nahoru, kde by jen přecházela po pokoji a znovu si přehrávala a trápila se pro tu ponižující scénu.

Místo toho si uvařila velký hrnek kávy a zanesla si ji do patia, aby si užila chladného vzduchu a samoty. Topení hučelo a světýlka ještě blikala, a tak se posadila, aby mohla v klidu trochu tesknit.

Věděla, že se na ni Harper zlobí. Hlavně proto, že mu zabránila fyzicky Bryce vyhodit z domu. Byl prostě ještě mladý – a bůh mu zehnej navíc muž – a věřil, že hrubá síla by ten problém mohla vyřešit. A k tomu ji měl rád natolik, že potlačil zlost, když ho o to žádala.

Aspoň pro tentokrát ji dokázal potlačit.

Bryce se už jednou pokusil vniknout do domu bez pozvání, a to byla tak šokovaná, že Harpera nezadržela. A vlastně ani Davida. Vykopli ho a ona se tehdy snížila k tomu, že z toho měla jisté potěšení. Ale co se tím vyřešilo?

Bryce tehdy i teď dokázal, co chtěl. Rozčílit ji.

Jak dlouho ještě, kruci, jak dlouho bude ještě muset platit za jednu hloupou, zbrklou chybu?

Když za sebou zaslechla otvírané dveře, mírně ztuhla. Nechtělo se jí probírat tu nepříjemnost znovu s Harperem nebo s Davidem. Neměla zájem, aby ji nějaký muž hladil po rameni a utěšoval.

Chtělo se jí sedět a o samotě dumat.

„Nevím jak ty, ale já bych si dala čokoládu.“

Roz se překvapeně dívala, jak Stella klade na stolek táč. „Myslela jsem, že jsi šla spát.“

„Po velké party si vždycky ráda vydechnu. A pak jsem uviděla tyhle čokoládové lanýže, jak trůní v kuchyni a přímo na mě volají.“

Uvařila i čaj. Roz si vzpomněla, že Stella si tak pozdě kávu nedává. Zbylou čokoládu naaranžovala na hezkém talíři.

„Hayley by taky přišla, ale Lily je vzhůru. Asi jí roste zoubek, protože je neklidná. Tady je krásně. Půlka prosince a je tak hezky. A vzduch ani nezebe.“

„Připravila sis společenskou konverzaci a rozhodla se začít o počasí?“

Ještě nedávno by ten povýšený tón Stellu zarazil, ale ty časy byly pryč. „Vždycky jsem věřila, že téma počasí je pro začátek dobré, zvláště u dvou zahradnic. Chtěla jsem pokračovat, jak krásné jsou letos vánoční hvězdy, ale tuhle část asi přeskočíme.“

Vybrala si jeden čokoládový bonbón a zakousla se do něho. „Ale ta čokoláda se nabídla sama. Bože, blahořečím tomu, kdo ty lanýže vynalezl.“

„Zeptej se Hayley. Jestli neví, kdo vymyslel první čokoládový lanýž, určitě to zjistí.“ Když už tu čokoláda byla, Roz neviděla důvod si jednu nevzít.

„Už jsem tady skoro rok,“ začala Stella.

„Je to snad způsob, jak mě požádat o vyšší plat?“

„Ne, ale dobrý nápad. Už pro tebe pracuju skoro rok a stejnou dobu bydlím ve tvém domě. To druhé trvá déle, než jsem zamýšlela.“

„Nemá smysl se stěhovat jinam a pak zase znova k Loganovi, až se vezmete.“

„Jsem ráda, že to chápeš a že nemusím kluky vláčet sem tam. Ale je pravda, že i když se na svatbu i na stěhování k Loganovi těším, zvláště když to tam můžu sama zařizovat, bude se mi po tomhle místě stýskat. A klukům taky.“

„Je hezké, že to říkáš.“

„I po tom všem, co se stalo na jaře, nebo právě proto, mě k domu něco poutá. A taky k tobě.“

„To je taky hezké slyšet. Jsi milá, Stello, a přitom spořádaná.“

„Díky.“ Opřela se do křesla a vzala hrnek s čajem do obou dlaní. Její pomněnkově modré oči se zadívaly přímo na Roz. „Pracuju a žiju s tebou skoro celý rok, takže trochu znám tvoje myšlení a city. Aspoň pokud to jde. Víím třeba, že i přes svoji štedrost a pohostinnost jsi tak trochu samotářka. A je mi jasné, že ti lezu do soukromí, když řeknu, že je mi líto, co se dneska stalo. Je mi to líto, mám zlost a zaráží mě, že si nějaký mizera přijde do tvého domu, nevítaný a nezvaný, jen proto, aby ti ublížil.“

Když Roz dál mlčela, Stella se nadechla. „Takže jestli máš chuť jíst bonbóny a trochu toho parchanta pomluvit, budu poslouchat.“

Jestli by sis radši poseděla o samotě a nechala to vyhnít, odnesu si půlku lanýžů a čaj nahoru.“

Roz chvíli jen tak seděla a popíjela kafe. Pak si pomyslela, a co, a vzala si další kousek čokolády. „Víš, za tu dobu, co tu žiju, mám pár přátel a hromadu, dalo by se říct, známých. Ale nikdy jsem neměla to, čemu se říká dobrá a blízká kamarádka. Ale to má svůj důvod...“

Zvedla prst a zakývala jím, než mohla Stella promluvit. „Ten důvod je jednak v tom, že si hodně vybírám, a taky v tom, že jsem ovdověla jako mladá. Hodně žen z mých společenských kruhů pak znejistělo. Byla jsem mladá, atraktivní, zajištěná a... dostupná. Nebo tak to asi viděly. V druhém táboře pak byly ty dychtivé, co se mi všemožně snažily dohodit nějakého přítele, bratra nebo bratrance. Oba postoje mě otravovaly. Z toho důvodu jsem si odvykla mít blízké kamarádky. Takže jsem trochu zrezivělá. Tebe ale považuju za přítelkyni, nejlepší, jakou jsem kdy měla.“

„Protože cítím něco podobného, chtěla bych ti pomoci. I kdyby jen tím, že si trochu zanedávám na toho hajzla Clerka a přinesu ti čokoládu.“

„No ne, Stello,“ Rozin hlas zněl jako ta krémová čokoláda, „to je tenhle rok poprvé, co jsi řekla slovo hajzl.“

Stella trochu zčervenala, což bylo prokletí zrzky. „Nechávám si to pro zvláštní příležitosti.“

„A ta rozhodně přišla.“ Roz zvrátila hlavu a zadívala se na hvězdy. „On to neudělal, aby mi ublížil. To je jen vedlejší účinek.“

„Tak proč? Copak si vážně mohl myslet, že ho necháš jít dál a bavit se?“

„Nejspíš si myslel, že moje snaha zachovat si tvář bude jeho vstupenkou dál a že pak promaže kolečka některému ze svých pochybných projektu jak se dostat k penězům.“

„Tak to tě nemůže dobře znát, když tě takhle podceňuje.“

„Zná mě natolik, že dneska dosáhl svého. Třeba ta mladá žena, co s ním přišla... Je hodně bohatá a hodně hloupá. Nejspíš tím u ní dokáže vzbudit soucit nebo vztek.“

„Pak je víc než hloupá. Je naprosto omezená.“

„Snad, ale on je zas skvělý lhář a úlisný jako had. Já zas tak hloupá nejsem a taky jsem mu naletěla.“

„Milovala jsi ho, takže...“

„Ale zlato, já ho nemilovala. Díky bohu aspoň za to.“ Při tom pomýšlení se zachvěla. „Líbily se mi jeho pozornost, lichotky a aspoň ze začátku i ta romantika a sex. K tomu jsem se potýkala se syndromem prázdného hnízda, a tak jsem si říkala o to, aby mě někdo oškubal. Je to moje chyba, že jsem si ho hned vzala, místo abych se s ním milovala do omrzení nebo nejdřív zjistila, co schovává pod hezkým zevnějškem.“

„Nevím, jestli je to tím horší nebo lepší,“ řekla posléze Stella.

„Já taky ne, ale je to tak. V každém případě mi chtěl připomenout, že existuje a že plave ve stejném společenském rybníku. Věděl, že mě rozčílí, a chtěl, abych na něj myslela. Mise byla úspěšná. Chce být centrem pozornosti, v dobrém nebo ve zlém. Nejhorší trest pro něj je ignorovat ho, což se mi úspěšně dařilo, co se vrátil do Memphisu. Dneska se mi chytrě předvedl a rovnou v mém domě a před mými hosty.“

„Škoda že jsem nepřiběhla dřív. Ale byla jsem na opačném konci domu, když jsem se to doslechla. Jen nechápu, jak někoho může uspokojit, že je veřejně odmítnutý a vyhozený jako on dneska.“

„To neznáš Bryce. Bude z toho žít ještě týdny. Získá si pozornost a nějak to už zaonačí.“ Krátkými, nenalakovanými nehty zaťukala do šálku s kávou. „Nakonec ze sebe udělá pronásledovaného člověka. On přece udělal vstřícný krok a přišel mi popřát všechno dobré, vždyť jsou Vánoce a tak podobně. A já? Začala jsem mu vyhrožovat a ještě jsem ponížila jeho přítelkyni – pozvaného hosta.“

Odmlčela se, aby spolkla nový nával zlosti. „A lidi říkají: Proboha, jak je tvrdá a chladná, jak necitlivě a hrubě se chová.“

„Pak jsou lidi taky pitomí.“

„Ano, to jsou. Proto taky málo chodím do společnosti. A přátele si dobře vybírám. A jsem tolik vděčná, že mám jednoho, který tady se mnou v noci sedí a jí čokoládové lanýže, zatímco se lituju.“

Roz si dlouze vydechla. „Ale to bude lepší. Pojdme nahoru trochu se vyspat. Zítřka nás čeká perný den, mezi běžné zákazníky přibude hodně čmuchalů, co chtějí slyšet drby.“

Někdo by tomu říkal, že se nechala zavalit prací, ale Roz dělala to, co měla ráda a užívala si to každou minutu. Oblíbila si zimní povinnosti, na celé hodiny i dny se zavírala do skleníku a starala se o nový život. Její semenáčky, řízky, výhonky, rychlené kopčením nebo využitím pupenů. Měla ráda vůni kořenící směsi i vlhkost a sledovala fáze růstu.

I tady jako v životě musela dát pozor na škůdce a jiné problémy. Jakmile zahlédla známky plísně nebo rzi, uštípla postižené lístky a rostlinku postříkala. Kontrolovala větrání, nastavila teplotu.

Pokud některé řízky zahnívaly nebo onemocněly, ihned je odstranila a zlikvidovala. Nemohla připustit žádnou infekci, stejně jako v životě.

Práce a tohle vědomí ji uklidňovaly. Odřízla a odklidila Bryce ze života jako nějakou nákazu. Možná ne dost brzy, možná měla být víc na stráž, a tak musí zůstat v pozoru ještě teď.

Ale byla přece silná a život, který vybudovala, taky, aby zvládla menší, otravnou invazi.

Dokončila úkoly pro ten den a vydala se za Harperem.

Vklouzla do jeho části množírny, protože věděla, že by ji stejně neslyšel. Rozhodně ne přes bouřícího Beethovena, kterého pouštěl rostlinám, a nějakou svou hudbu, co poslouchal ve sluchátkách.

Na chvíli se zastavila a pocítila něhu, že ho může pozorovat při práci. Staré triko, staré džíny, odrbané pracovní boty – ten den měl několikrát práci venku.

Nedávno se nechal ostříhat, takže ty jeho lesklé černé vlny tvořily spořádanější účes. Jak dlouho mu to asi vydrží? Uvažovala. Jak ho znala, zase na to zapomene, dokud mu vlasy nenarostou a nebude je muset stáhnout kouskem provázku, aby mu nevadily při práci.

Byl tak šikovný a tvořivý. Každý z jejích synů měl pro něco vloh a šel svou cestou – o to se postarala – ale jen Harper zdědil stejnou lásku pro zahradničení.

Prošla mezi stoly, zarovnanými rostlinami, nářadím a přípravky, a zadívala se, jak zručně roubuje miniaturní růži.

Když dokončil práci na jedné rostlině a natáhl se pro kolu, co měl vždy při ruce, postavila se do jeho zorného pole.

Pil a zároveň k ní stočil oči.

„Dobrá práce,“ řekla. „Růže neroubuješ často.“

„Experimentuju. Napadlo mě, že bychom mohli nabízet pár kontejnerovaných miniatur. Taky zkouším miniaturní pnoucí růži a nějaké půdokryvné druhy. Chceš kolu?“

„Ne, díky.“ Byl jí tak podobný, napadlo ji. Kolikrát už sama používala ten chladně zdvořilý tón, když ji něco našťvalo. „Já vím, že se na mě zlobíš, Harpere.“

„Proč bych se měl zlobit?“

„Však ty víš.“ Chtěla ho pohladit po ramenou a přitisknout se k jeho tváři. Ale ztuhl by stejně jako ona, pokud se jí někdo dotkl, když na to nebyla připravená.

„Zlobíš se proto, jak jsem to včera večer řešila a že jsem to nenechala na tobě.“

„Vybrala sis.“ Trhl ramenem. „A nezlobím se. Zklamalas mě, to je všechno.“

Kdyby vzal zahradnický nůž a bodl jí ho do srdce, bolelo by to asi stejně. „Harpere.“

„Musíš být vždycky tak zatraceně zdvořilá? Nemohl hned na místě dostat, co si zasloužil, místo abys mě odstrčila a odvedla je ven?“

„A k čemu by to...?“

„Kašlu na to, k čemu by to bylo, mami!“ Nechvalně známá rodinná zuřivost mu rozpálila oči. „Zasloužil si dostat na ciferník. Mělas mě nechat, abych se tě zastal. Ale muselo být po tvém a já tam stál a neudělal nic. Tak k čemu to je?“

Chtěla se otočit, aby se uklidnila, ale zasloužil si přímou odpověď. Z očí do očí. „Nikdo na světě mě nedokáže zasáhnout tak jako ty.“

„Nechci ti ubližovat.“

„Já vím, že ne. Proto poznám, že se jen hodně zlobíš. A odkud se to bere. Možná jsem udělala chybu.“ Přejela si dlaněmi přes tvář.

„Nevím, ale jinak to neumím. Potřebovala jsem ho dostat z domu. Chci, abys pochopil, že jsem chtěla, aby byl co nejrychleji pryč, než to celé zase rozvíří.“

Spustila ruce a ve tváři měla jen obnaženou lítost. „To já jsem ho tehdy přivedla domů, Harpere. Já a ne ty.“

„To neznamená, že se máš obviňovat, proboha, nebo to zvládat docela sama. Jestli se nechceš spoléhat, že ti pomůžu a že se za tebe postavím...“

„Bože můj, Harpere. Tak to vidíš, ty si myslíš, že tě málo potřebuju, a já si zatím dělám starosti, že tě potřebuju až moc, aby to pro tebe bylo dobré. Nevím, co bych si bez tebe počala, taková je pravda. A nechci se s tebou kvůli němu hádat.“ Přitiskla si prsty na víčka. „Je to jen takový strašák.“

„Jenže já už nejsem malý kluk, kterého bys musela chránit před strašáky, mami. Jsem chlap a měl bych ochraňovat tebe. Ať chceš, nebo ne. Ať to kruci potřebuješ, nebo ne.“

Znovu spustila ruce a skoro se usmála. „Tak a mám to.“

„Jestli se u nás ještě ukáže, nech mě jednat.“

Nadechla se a vzala jeho tvář do dlaní. „Já vím, že jsi muž. I když mě to někdy bolí, vím, že jsi dospělý a máš svůj život a názory. Víم dobře, že jsi muž, co vedle mě bude stát pokaždé, když o to požádám, i když by se stokrát radši postavil přede mě a pral se.“

Tušila, že jí ještě docela neodpustil, ale vtiskla mu polibek na čelo. „Jdu domů pracovat na zahradu. Nezlob se na mě dlouho.“

„Asi to nevydržím.“

„Zbyla tam z večírku pečená šunka a spousta dobrot k tomu, kdybys dostal chuť na večeři.“

„Možná.“

„Tak dobře. Víš, kde mě najdeš.“

V tak rozsáhlých zahradách bylo vždycky co na práci. A protože Roz chtěla pracovat, převážela mulč, kontrolovala kompost a zabývala se řízký a semenáčky pro vlastní potřebu, které pěstovala v malém skleníku u domu.

Pak popadla rukavice a nůžky a vydala se dokončit zimní prořezávání stromů.

Když ji Mitch našel, strkala menší větve do malého zahradního drtiče. Stroj hladově vrčel, jak je chroupal, a díky červenému nátěru vypadal výkonně.

Stejně jako ona, napadlo Mitche, díky hnědé, odřené bundě, černé čepici, silným rukavicím a poškrábaným botám. Oči měla ukryté za tmavými brýlemi. Uvažoval, jestli si je vzala kvůli slunci nebo jako ochranu před odletujícími třískami.

Věděl, že ho přes hluk drtiče nemůže slyšet, a tak si ji chvíli jen prohlížel. A nechal v duchu splynout zářivou dámu s rubíny s pracovitou zahradnicí v opraných džínách.

Pak si představil ještě věcnou paní v byznys kostýmku, která tehdy přišla do jeho bytu, a Roz v tropickém skleníku se šmouhou od hlíny na tváři. Nakonec normální, přátelskou Rosalind, která mu věnovala čas při vybírání hračky v obchodě.

Měla hodně stránek, uvědomil si, nejspíš víc, než zatím viděl. A ke všem byl podivně silně přitahován.

S palci zaháknutými za přední kapsy vstoupil do jejího zorného pole. Vzhledla zpod kšiltu čepice a pak vypnula drtič.

„Kvůli mně nemusíte přestávat,“ řekl jí. „To je poprvé, co tuhle věc vidím pracovat jinde než ve filmu *Fargo*.“

„Tímhle bych asi mrtvolu nezlíkvidovala, ale na zahradu stačí.“

Takže Fargo znala, pomyslel si zvláště potěšený. Znamenalo to, že mají aspoň něco málo společného. „Hm hm.“ Díval se do otvoru, kde právě zmizela větší větve. „Takže vy to tam jen strčíte a sek sek sek.“

„Víceméně.“

„A co pak děláte s tou drtí?“

„Z tolika větví a listí naděláte velký pytel mulče.“

„To se hodí. No, nechtěl jsem rušit, ale David říkal, že jste tady. Stavil jsem se dneska a chtěl jsem pár hodin studovat dokumenty.“

„To je fajn. Myslela jsem, že si najdete čas až po vánočních svátcích.“

„Čas mám. Sháním kopie oficiálních záznamů a potřeboval bych si něco opsat z vaší rodinné kroniky. Uspořádat některé věci, než se do toho ponořím hlouběji.“

Smetl jí z ramene větší třísku a přál si, aby si sundala brýle. Měla nádherné oči.

„A taky bych si chtěl domluvit ty rozhovory, třeba někdy po Vánocích.“

„Dobrá.“

Stál tam dál s rukama v kapsách kožené bundy. Zbytečně otálel, věděl to. ale když ona tak hezky voněla. Jen náznak tajemné ženské vůně a pach dřeva. „Legrační, myslel jsem, že se toho v zimě na zahradě moc neděje.“

„Celý rok se tady něco děje.“

„Zdržuju vás. Víte, chtěl jsem jen vědět a vidět, jestli jste v pořádku.“

„Je mi fajn. Docela fajn.“

„Bylo by hloupé předstírat, že jsem neslyšel klepy o tom, co se včera večer dělo za scénou. Nebo k jaké scéně by došlo, kdybyste to nezvládla tak... pohotově.“

„Pohotově se snažím zvládat všechno, co je možné.“

„Ale jestli se naježíte pokaždé, když se řeč stočí na osobní záležitosti, bude pro mě těžké pátrat ve vaší rodinné historii.“

Protože byl dobrý pozorovatel a už ji uměl odhadnout, všiml si, jak se jí na tváři na okamžik usadila rozmrzelost, ale pak ji potlačila. „Včerejšek přece nemá nic společného s naší rodinnou historií.“

„Nesouhlasím. Ta se vás týká stejně jako ta... událost ze včerejška.“

Mohla ho „pohotově“ vykopnout stejně jako Bryce Clerka, ale odnesl by to jen proto, že byl čestný a otevřený.

„Budu se muset vtírat, Roz. Proto jste mě najala a vtírání není vždycky decentní. Jestli chcete, abych se někam pohnul, měla byste si na to zvyknout.“

„Nějak nemůžu pochopit, jak by moje politováníhodné a naštěstí krátké druhé manželství mohlo souviset s Harperovou nevěstou.“

Nemusel vidět její oči jasně, aby poznal, že zledověly. Poznal to na jejím hlase. „Nevěsta. Ať byla, nebo nebyla nevěstou, je tak všemi generacemi vaší rodiny nazývána. Když se... zjevila,“ vybral správný výraz, „letos na jaře, říkala jste, že jste ji nikdy nezajímala, pokud jste se stýkala s muži nebo se vdala, jako ji zajímala Stella.“

„Stella má malé děti. Ty moje už jsou dospělé.“

„I tak zůstávají vašimi dětmi.“

Uvolnila se v ramenou, potom se sehnula pro pár menších větviček a vhodila je do drtiče. „Jistě, to zůstávají.“

„Takže můžeme teoretizovat, že se necítila ohrožená Brycem – bože, co je to vlastně za jméno? Hloupé. Nebo že brala vaše mateřské povinnosti za odbyté a nestarala se, jaký sexuální život vedete. Nebo že se po jisté době přestane ukazovat každému, kdo v domě žije.“

„To třetí určitě ne, protože se mi v poslední době zjevuje.“

„Od letošního června?“

„Před pár dní například a naposled včera večer.“

„Zajímavé. Co jste v tu chvíli dělala a co ona? Měl bych s sebou mít zápisník.“

„O nic nešlo. Objevila se a zase zmizela. Nečekám, že rozluštíte záhadu, proč a komu se zjevuje. Chci, abyste zjistil, kdo to byl.“

„Jedna záhada vede k druhé. Opravdu bych si s vámi potřeboval promluvit. Ale teď se to asi nehodí. Snad bychom mohli zajít na večeri hned, jak budete mít volno.“

„Nemusíte mi kupovat večeri, abyste mě mohl v klidu vyzpovídat.“

„Mohlo by to být příjemné. Ale jestli máte námitky proti spojení příjemného s užitečným, budu s lítostí muset počkat, až tenhle projekt dokončím, a pak vás teprve někam pozvat.“

„Já už na rande nechodím, Mitchi. To je za mnou.“

„Když slyším slovo rande, cítím se znova jako na vysoké nebo spíš na střední škole.“ Risknul to, natáhl ruku a sklepl jí brýle na špičku nosu. Pak se jí zadíval přímo do očí. „Řekl bych spíš, že mám zájem se s vámi společensky stýkat.“

„Tomu já říkám rande.“ Ale usmála se na něho, než zas vrátila brýle na místo. „A taky si toho vážím.“

„Takže bych prozatím zůstal u slova rozhovor. Pár týdnů se tady budu objevovat, tak mi dejte vědět, až budete mít čas chvíli si na to sednout. Jinak mi můžete zavolat domů a taky se domluvíme.“

„Dobře.“

„Jdu dovnitř trochu pracovat a vás nechám dokončit tu vaši.“

Vydal se k domu a Roz sáhla po spínači drtiče.

„Roz? Pokud změníte názor na tu večeři, stačí říct.“

„To si buďte jistý.“ Zapnula stroj a vhodila do něj další větev.

Vydržela pracovat, dokud bylo vidět. Pak uklidila nářadí a vyšplhala po venkovních schodech na balkon, odkud vešla do svého pokoje.

Zatoužila po nekonečné sprše, měkkých šatech a sklenici vychlazeného vína. Ne, napadlo ji, martini. Jedno Davidovo chlazené martini s ledem a olivou, které si schovává. Pak si vyrobí sendvič s tou báječnou zbylou šunkou. Zbytek večera možná stráví nad návrhy a plánky budoucího květinářství. Měla tu taky na výběr vzorky sáčků, které jí sehnala Stella na vlastní směs zahradnického substrátu.

Rande, řekla si v duchu, když shodila šaty a pustila sprchu. Neměla čas a rozhodně ani chuť randit v tomhle životním období. I když nabídka přišla od atraktivního, inteligentního a zajímavého muže.

Takového, který ji pozval na večeři, když byla zasypaná dřevěnými třískami.

Proč se spolu nemohli prostě vyspat a pročistit vzduch?

Protože na to nebyla stavěná, přiznala si. Což byla možná škoda. Muselo v tom být ještě něco víc...

Líbil se jí a dost, uvažovala, zvrátila hlavu a nechala si proud vody stékat na tvář a ramena. Oceňovala, jak se zachoval na jaře, když došlo na problémy, obdivovala – teď s odstupem času – jak se vrhl bez váhání kupředu.

Někteří jiní muži by asi zmizeli a určitě by se nenechali najmout do domu, kde straší docela nebezpečný duch.

No a navíc ji okouzлил tím, jak byl upřímně nešťastný z kupování dárku pro dítě a jak moc si přál vybrat opravdu správnou věc. V tom viděla body pro něho.

Pokud by počítala skóre.

Ale kdyby znovu chtěla začít s randěním, bylo by to asi s někým jako on. S kým by si mohla popovídat, kdo by ji přitahoval a zajímal.

A vůbec neškodilo, že byl ještě ke všemu to, čemu Hayley říkala kus.

Jenže jak to dopadlo minule?

Jen hloupá ženská se mohla spoléhat na někoho jako Bryce. Tušila to předem, tak proč si nedala pokoj? Právě to, že neodolala, musel Bryce považovat za svoje vítězství. Kdyby nic jiného, měla by se aspoň snažit dostat ho ze svých myšlenek.

Mizera.

Fajn, řekla si, vypnula vodu a natáhla se pro ručník. Možná ještě zváží – ale jen zváží – to Mitchovo pozvání na večeři. Jen proto, aby si dokázala, že Bryceovi nedovolí, aby dál ovlivňoval její život.

Menší večeře v restauraci, trocha konverzace, spojení obchodu a zábavy. To by nebylo tak špatné, až na to najde víc energie. Osobní setkání s tímhle mužem by jí nevadilo. Možná by to prospělo i jiným věcem, kdyby ho lépe poznala.

Bude o tom přemýšlet.

Omotala se ručníkem a automaticky se natáhla po plet'ovém mléku. Ruka jí ztuhla pár centimetrů od lahvičky.

Na zamlženém koupelnovém zrcadle uviděla dvě slova.

MUŽI LŽOU!

6

Roz vyhnala z hlavy muže, rodinné duchy i vzkazy na zrcadlech. Její synové byli zase doma.

Naplnili dům svými hlasy, energií i nepořádkem. Kdysi ji kupy bot, čepic a dalších rozházených věcí doháněly k šílenství. Teď to byly milované důkazy jejich přítomnosti. Kdysi toužila po uklizeném tichém domě a teď si libovala v hluku a zmatku.

Brzy budou zase pryč u nových životů, které si budovali. Musela se tedy těšit z každé vzácné minuty dvou dnů, kdy měla opět rodinu pod jednou střechou.

Ale byla to legrace vidět své syny se Stellingy kluky nebo sledovat Harpera, jak zvedá mrzutou Lily a houpe ji v náruči. Vynahradilo to pocit, že stojí v čele téhle generačně smíšené party.

„Chci ti poděkovat, že tu dnes Logan smí přespát,“ řekla Stella, která vedle ní usedla na pohovku.

„Je Štědrý večer, to míváme otevřeno.“

„Ty víš, jak to myslím, a já vím, že je to možná hloupé a otravné, ale chtěla bych prožít první Vánoce v jeho – tedy v našem – domě, až budeme opravdu svoji.“

„Já bych řekla, že je to sladké a sentimentální a sobecky se raduju, že jste dnes všichni tady.“ Sledovala, jak Hayley popadla Lily, která náhle vyrazila ke stroměčku. „A že tady mám tolik dětí. Austine!“ zavolala na prostředního syna, který vzal z mísy tři jablka a začal jimi žonglovat. „V salonu ne.“

„Tuhle písničku už znám, mohl bych přidat slova.“ Vysoký mladík s úzkými boky a světlými vlasy svého otce mrkl na Gavina a ještě jednou prohodil jablka. „V salonu ne, Austine, v salonu ne,“ zanotoval a rozesmál Stellingy kluky. Pak každému hodil jablko a do třetího se zakousl.

„Na, mami, dej si trochu vína.“ Nejmladší Mason usedl na opěradlo a podával jí sklenici. V modrých očích se mu zalesklo, což znamenalo nějakou čertovinu. „Austine, ty víš, že salon je posvátná půda. Snad tady nechceš žonglovat? Zvlášť něčím takovým jako boty.“

„Ty umíš žonglovat s botama?“ Luke užasle zíral na Austina.

„S čímkoli. Jsem neskutečně šikovný a obratný.“

„Jen jsem ho bohužel nestihl přemluvit, aby v osmi letech utekl s cirkusem.“ Harper si vzal Lily, protože se odvrátila od matky a natáhla k němu baculaté ručky.

„Můžeš žonglovat s mojí botou?“ ptal se Luke.

„Dej ji sem.“

„Austine.“ Roz si rezignovaně povzdechla a upila trochu vína. „Jestli něco rozbiješ, schytáš to.“

„A další známá písnička. Hm, chce to něco těžšího. Logane, ty máš boty, že by se do nich vešla čtyřčlenná rodina. Půjč mi jednu.“

„Já ti půjčím botu, ty to schytáš a já dostanu padáka. Možná jsem zbabělec, ale brzo začnu živit dva kluky ve vývinu.“ Natáhl se a šťouchl Gavina do žeber. „A že toho snědí jako čuníci.“

„Kvik.“ Gavin se začal předvádět, popadl z tácku sušenku a celou ji nacpal do pusy. „Kvik.“

„Jen do toho, Logane,“ mávla rukou Roz. „Jinak nedá pokoj.“

„No tak ještě jednu.“ Rozhlédl se a zabodl oči do Hayley. „Podívejmena tu hezkou, něžnou nožku. Co ty na to, zlatíčko?“

Hayley se rozesmála. „Ta je tak něžná jako dopravní loď.“ Ale také si zula botu.

„Harpere, přenes babiččinu vázu na bezpečnější místo,“ nařídila Roz, „aby se bratr mohl předvádět.“

„Radši bych tomu říkal *představení*.“

„Vzpomínám, jak při jednom představení přišla mamka o lampu,“ poznamenal Harper a přesunul část dědictví. „A pak jsme všichni tři i s Davidem, jestli se nepletu, museli za trest uklízet.“

„To jsem byl ještě začátečník,“ prohlásil Austin. Cvičně prohodil tři různě velké boty a začal žonglovat. „Jak vidíte, od té politováníhodné události jsem svůj talent zdokonalil.“

„Máš aspoň něco v záloze,“ řekl Mason, „můžeš se tím klidně živit dole na Beale Street.“

Vířící boty Lily rozesmály, až Harperovi nadsakovala na boku. Roz naopak zadržovala dech, dokud se Austin neuklonil.

Hodil botu zpět nadšenému Lukeovi. „Naučíš mě to?“

„Mě taky!“ vykřikl Gavin.

„Ona na to řekne: Ale ne v salonu,“ odpověděl Austin, když Roz otvírala pusy. „Zítra si dáme lekci – venku – tam budem před mamkou v bezpečí.“

„Ona je šéfka nás všech,“ pronesl Luke vážně.

„Nepovídej. Takže když nikdo nehází peníze, bude se muset spokojit s pivem.“

Odevzdal botu Loganovi a pak přešel k Hayley. „Ták Popelko, ukaž, jestli ti střevíček padne.“

Teatrálně jí nasadil botu a pak se přes její hlavu zazubil na Harpera. „Bota sedí.“ Vzal Hayley za ruku a políbil ji. „Tak to se budeme muset vzít, až se vrátím zpátky z kuchyně.“

„To říkají všichni.“ Přesto na něho svůdně zamrkala.

„Proč mi taky nedoneseš pivo?“ požádal bratra Mason.

„Jestli беру objednávky, tak říkejte.“

Po spršce požadavků se znova podíval na Harpera. „Nechtěl bys mi s tím pomoci?“

„To víš, že jo.“ Předal dítě Hayley a vyrazil za Austinem do kuchyně.

„To si nenechám ujít,“ zašeptal Mason matce do ucha a vydal se za nimi.

„Hezká, co? Naše sestřenka Hayley,“ prohodil Austin. „Tys vždycky komentoval to, co každý vidí.“

„Pak dodržím tradici a dodám, že se jí určitě líbím.“

„A nikdy jsi neuměl odhadnout ženy.“

„Moment,“ ozval se Mason. „Potřebuju něco na psaní, abych zaznamenal skóre.“

„Má tu nejkrásnější pusinku. Ale toho sis nemohl všimnout, velký bratře, protože to není nic, co by rostlo v květináči.“ Našel pivo a napil se z láhve, zatímco Harper vytahoval plechovky.

„Jedinej způsob, jak bys mohl ty své masité rty přitisknout na její, je, kdyby měla záchvat a potřebovala umělé dýchání.“

„Když pálí, tak se trefí. Ale pozor, doktor jsem tady já,“ připomněl jim Mason. „Dýchání z úst do úst jí poskytnu jako první. Nemáme brambůrky nebo tak něco?“

„O deset babek, že řekne něco jiného.“ Austin se ze zvyku vyhoupl na linku. „Možná bys mohl pohlídat dítě a já zkusím, jestli by se tahle beruška nechtěla trochu projít po zahradě. Neslyšel jsem, že by sis na ni dělal nárok.“

„Copak je to kus žvance?“ Harper si rozčileně vzal od bratra pivo a zhluboka se napil. „Proč o ní takhle mluvíš? Mohl bys mít víc respektu, a jestli nevíš, kde ho hledat, můžeme se venku projít spolu a já ti pomůžu.“

Austin se smíchem šťouchl do Masona. „Já to říkal. Vyhrál jsem, nebo ne?“

„Jo, je do ní udělanej. Co je tohle za kuchyň, když tady nejsou žádný čipsy?“

„Ve spíži nahoře,“ ozvala se Roz ode dveří. „Nebo myslíš, že bych zapomněla, jaký máš na ně návyk? Austine, už jsi skončil s pošťuchováním bratra?“

„Právě jsem začal.“

„Tak tuhle vánoční zábavu odlož.“ Ohlédla se a musela se usmát, když Mason s radostným výkřikem objevil čipsy. „Máme společnost a bylo by hezké, kdybyste se pokusili udržet iluzi, že jsem vychovala tři slušné a zralé mladé muže.“

„To už dost pokazil tím žonglováním,“ zahučel Harper.

„Snad.“ Dotkla se Harperovy tváře, pak pohladila i Austina s Masonem. „Možná nejste slušní a zralí, ale bože můj, hrozně vám to sluší. Povedli jste se mi. Teď dejte dohromady to pití, Harpere, a zanechte ho našim hostům. Austine, ty slez z té skříňky. Tohle je dům a ne nějaký bar. Masone, dej ty čipsy do misky a přestaň drobit na podlahu.“

„Jistě, madam,“ řekli všichni tři unisono a tím ji rozesmáli.

Štědrý den uběhl jako ve snu. Roz si snažila vrýt do paměti konkrétní momenty – třeba jak se Mason upřímně radoval ze starožitného lékařského kufříku, který pro něj objevila, nebo jako se Harper s Masonem dohadovali nad stolním fotbálkem. Lily byla podle očekávání u vytržení z krabic a balicích papírů víc než ze samotných hraček a Hayley zase z nových náušnic.

Roz se nemohla vynadívát na Logana, který v tureckém sedu na zemi ukazoval Stellingovým – a teď i svým klukům – dětské náradí a kufříky, které pro ně vyrobil.

Zachtělo se jí zpomalit čas, aspoň pro ten den, pro ten jediný den, ale uběhl rychle od svítání po rozdávání dárků, rozsvěcování svíček a slavnostní večeři, kterou David servíroval na nejlepším čínském porcelánu.

Než si to stihla uvědomit, dům zase ztichl.

Sešla dolů do salonu, aby se naposled podívala na stromeček a poseděla tam o samotě s kávou a se vzpomínkami na ten den a všechny Vánoce před ním.

Překvapilo ji, že slyší kroky, a když se ohlédla, spatřila své syny.

„Myslela jsem, že jste šli všichni k Harperovi.“

„Čekali jsme, až sejdeš dolů,“ odpověděl Harper.

„Až sejdu?“

„O štědrovečerní noci vždycky chodíš dolů, když všichni usnou.“

Zpytavě se zadívala na Masona. „V tomhle domě se nic neutají.“

„Hodně se utají,“ nesouhlasil. „Ale tohle ne.“

Austin přišel blíž, vzal jí šálek s kávou a vyměnil ho za šampaňské.

„Co to má být?“

„Malý rodinný přípitek,“ řekl. „Ale až po posledním dárku, co pro tebe máme.“

„Další dárek? Budu muset nechat přistavět pokoj na všechno, co jsem dneska dostala.“

„Tenhle je speciální. A místo pro něj už máš. Nebo jsi měla.“

„No, tak už mě nenapínejte. Co jste to vymysleli?“

Harper zašel do haly a donesl velkou krabici ve zlatém papíru. Postavil ji matce k nohám. „Otevři to a podívej se.“

Se zvědavostí odložila sklenici a začala rozbalovat. „Neříkejte Stelle, že ten papír trhám, zhrozila by se. Ale nestačím zírat, že jste se vy tři na něčem dohodli a ještě to udrželi v tajnosti. Mason vždycky všechno vyzvoní.“

„Hele, já umím držet tajemství, když je potřeba. Tak například vůbec nevíš o tom, že si Austin jednou půjčil tvoje auto a...“

„Ticho.“ Austin šťouchl bratra do ramene. „Takové věci nejsou nikdy promlčené.“ Sladce se usmál, protože Roz přivřela oči. „Co nevíš, mami, nemůže tomu pitomci ublížit.“

„Jasně.“ Ale ještě o tom přemýšlela, zatímco se prokousávala obalem. A pak se jí srdce rozpadlo na kousky, protože vytáhla starožitné zrcadlo na toaletní stolek.

„Nejpodobnější, co jsme sehnali za to, co jsme rozbili. Tvar a zdobení jsou hodně podobné,“ řekl Harper.

„Královna Anna,“ dodal Austin, „kolem roku 1700 se zlatozeleným vzorkem na zkosené zásuvce. Aspoň je to to nejbližší, co naše společné vzpomínky daly dohromady, tomu, které tenkrát Mason rozbil.“

„Hej! To byl Harperův nápad použít ho jako truhlu na poklad. Já nemůžu za to, že jsem ho na tom pitomým stromě upustil, byl jsem mrně.“

„Ach bože. Bože můj. Tolik jsem se zlobila, že jsem vás málem stáhla z kůže.“

„Je to pro nás dost bolestná vzpomínka,“ ujistil ji Austin.

„Bylo to dědictví z rodiny vašeho tatínka.“ Hlas jí ztěžkl a v hrdle ji páliło, když prsty přejížděla po lakovaném dřevě. „Věnoval mi ho jako dárek v náš svatební den.“

„Tos nás fakt měla stáhnout z kůže.“ Harper usedl vedle ní a pohládl ji po paži. „My víme, že není stejné, ale...“

„Ne, ne.“ Přemožená emocemi na chvíli opřela tvář o jeho rameno. „Tohle je lepší. Že jste si to pamatovali, mysleli na to a udělali tohle.“

„Rozplakalo tě to,“ zašeptal Mason, sehnul se a otřel si tvář do jejích vlasů. „Tehdy jsem tě snad poprvé viděl brečet. Na to ani jeden z nás nezapomene, mami.“

Snažila se nerozplakat právě teď, když všechny tři syny objímala. „To je nejkrásnější dárek, jaký jsem kdy dostala, a budu si ho nejmíc vážit. Pokaždé když se na něj podívám, představím si, jací jste byli tehdy a jací jste teď. Jsem tak pyšná na svoje kluky. A vždycky jsem byla. I ve chvíli, kdy jsem vás chtěla stáhnout z kůže.“

Austin jí podal skleničku a pak se s bratry rozdělil o tři další. „Harper bude mít přípitek, protože je nejstarší, ale rád bych podotkl, že jsem to vymyslel já.“

„Všichni jsme to vymysleli,“ namítal Mason.

„Ale já většinu. Tak dělej, Harpere.“

„Jasně, pokud na chvíli zavřeš pusu.“ Zvedl sklenici. „Na naši mamku, díky za všechno, co pro nás znamenala a udělala, za každý jednotlivý den.“

„Tak a je to.“ Slzy se jí prodraly do hrdla a pak i do očí. „A je to hotovo.“

„Jen se klidně vyplakej.“ Mason se sklonil a políbil ji na zvlhlou tvář. „Kruh se tím hezky uzavře.“

Vrátit se do práce jako obvykle pomohlo zaplnit prázdnotu po tom, co se musela se dvěma syny rozloučit.

Čekal je dlouhý týden, kdy se obchody nehýbou, jako vždycky po Vánocích. A tak se ujala části Stellingových úkolů a pomáhala s organizací. Čistila nářadí, drbala pracovní stoly, pomáhala s inventurou a konečně se rozhodla pro ten správný sáček na vlastnoručně míchanou zeminu.

A když jí zbyl čas, lila s Hayley beton do forem pro nové truhlíky a korýtky.

„Nemůžu uvěřit, že už je po Vánocích.“ Hayley ve dřepu natáčela formu, do níž Roz lila beton. „Všechno to očekávání a přípravy a pak to uteče jako nic. Ale loni? První Vánoce po tatínkově smrti? Ty byly strašné, svátky se nesnesitelně vlekly.“

„Bolest protahuje čas a radost zkracuje. Kdoví proč tomu asi tak je?“

„Vzpomínám, jak jsem ze všeho nejvíc chtěla, aby už bylo po všem a nemusela jsem v práci pořád poslouchat ‚Rolničky‘. Byla jsem těhotná, opuštěná a s domem na prodej. Většinu svátků jsem strávila balením a přemýšlením, co ještě prodám, abych mohla odjet z Little Rocku.“

Posadila se na paty a šťastně si povzdechla. „Ale po roce tady – bylo všechno tak veselé a šťastné. Já vím, že Lily ještě nechápala, co

se to děje, ale bylo legrační pozorovat ji, jak si hraje s těmi hračkami nebo jen s krabicemi.“

„Nic nezabaví dítě líp než papírová krabice. Ale pro mě, i pro ostatní, to byl báječný pocit, že ji tam máme a můžeme s ní trávit její první Vánoce.“

Když byla forma plná, Hayley zarovнала okraje lopatkou. „Já vím, že ji máš ráda, Roz, ale nepřijde mi správné, abys s ní zůstávala na Silvestra, zatímco já se půjdu bavit.“

„Na Silvestra jsem vždycky radši doma. A s Lily mám aspoň výmluvu. Těším se, že ji budu mít sama pro sebe.“

„Musela jsi dostat pozvání na stovky večírků.“

„I víc.“ Roz se narovнала a opřela se rukou v kříži. „Ale nemám zájem. Jen běž s Davidem a bavte se s mladými lidmi. Vezmi si nové náušnice a zatancuj si. My dvě s Lily rády přivítáme Nový rok společně.“

„David říkal, že na tenhle večírek tě nikdy nevytáhl, i když se tradičně koná už roky.“ Zvedla láhev s vodou a napila se. „Harper se tam prý nejspíš taky staví.“

„To věřím. Mají hodně společných přátel.“ Zvesela pleskla Hayley po rameni. „Doděláme to poslední a pak to zabalíme.“

Domů se vrátila unavená, ale spokojená při pomýšlení, že zvládla tolik úkolů. Když si všimla Mitchova vozu na cestě, překvapilo ji, že se nejdřív chtěla jít nahoru převléknout, než za ním skočí do knihovny.

Což nebyl její styl, ale ztráta času, připomněla si. A tak do knihovny vešla v pracovním oblečení.

„Máte všechno, co potřebujete?“

Zvedl hlavu od knih a papírů na stole. Chvilí na ni zíral přes skla brýlí s kostěnými obroučkami. „Hm?“

„Právě jsem dorazila. Chtěla jsem se jen zeptat, jestli byste něco nepotřeboval.“

„Pár let navíc, abych tohle všechno přerovnal, nové oči...“ Zvedl se od stolu a popadl hrnek. „Další kafe.“

„Alespoň s tím vám můžu pomoci.“ Přešla místnost ke schodům do horní části knihovny.

„Ne, to není třeba. V žilách mám už z devadesáti procent kofein. Kolik je hodin?“

Všimla si, že má hodinky na ruce, ale podívala se na ty svoje. „Pět deset.“

„Ráno, nebo večer?“

„To u toho sedíte dlouho.“

„Dost na to, abych zase ztratil pojem o čase.“ Promnul si jedno rameno a zahýbal krkem. „Taky máte fascinující příbuzenstvo, Rosalind. Nasbíral jsem dost novinových článků o Harperových až někam do poloviny devatenáctého století, že bych s nimi naplnil bankovní sejf. Věděla jste například, že máte předka, který v roce 1860 jezdil pro Pony Expres a v osmdesátých letech pak zase cestoval s Show Divokého západu Buffalo Billa?“

„To byl můj prapraprastrýc Jeremiah, co utekl už jako kluk, jak to vypadá, k Pony Expressu. Bojoval s indiány, vstoupil do armády, vzal si jednu ženu z kmene Komančů, a jak se zdá, druhou v Kansas City – zhruba ve stejné době. Předváděl kousky ve Wild West Show a úctyhodnější členové rodiny ho považovali za černou ovci.“

„A co Lucybelle?“

„Ó...“

„Mám vás. Provdlala se za Daniela C. Harpera v roce 1858, ale po dvou letech ho opustila.“ Židle zaskřípala, jak se v ní zaklonil. „V roce 1862 se znovu vynořila v San Francisku, kde si otevřela saloon a nevěstinec.“

„Tak ta mi unikla.“

„Daniel C. Harper tvrdil, že ji poslal na kliniku do New Yorku a že tam zemřela na souchotě. To od něj bylo chytré. Ale po troše pátrání a čarování zjišťuju, že naše Lucybelle připravuje zábavu kalifornským drsníkům a žije si v dobrém zdraví ještě dalších dvacet tři let.“

„Vy to vážně milujete, co?“

„Miluju. Představte si Jeremiaha, jak v patnácti letech cválá přes prérii, aby doručil poštu. Tak mladý, odvážný, hubený kluk. Najímali jen hubené kluky, aby se neopotřebovali koně.“

„Vážně?“ Usadila se na okraji stolu.

„Skloněný na hřbetě žene se jako o život, aby unikl válčícím stranám, je pokrytý prachem a potem anebo napůl zmrzlý.“

„A říkáte to, jako by si to děsně užíval.“

„Musel to být zážitek, nebo ne? A pak tu máme Lucybelle, bývalou dámu s memphiské společnosti, v rudých šatech a pistolí za podvazkovým pásem...“

„Vy jste ale romantik.“

„Musela tam mít pistoli, když po večerech obsluhovala u baru nebo falešné hráče karet.“

„Napadlo mě, jestli se jejich cesty někdy protály.“

„To je ono,“ řekl potěšené. „Proto to člověka tak zaujme. Je to totiž docela možné, víte? Jeremiah mohl projít dveřmi jejího saloonu a dát si u baru whisky.“

„A užívat si další nabízené služby, zatímco úctyhodný zbytek rodiny se ovíval na verandě a stěžoval si na válku.“

„Bylo hodně úctyhodných i černých ovcí. Peníze a prestiž.“

Zalovil mezi papíry a vytáhl kopii jiného výstřižku z novin. „A značný šarm.“

Zadívala se na svou fotografii ze zasnub ve svěžích sedmnácti letech.

„Ještě jsem ani neukončila střední školu. Takový zelenáč a tak tvrdohlavá. Nikdo mi nedokázal rozmluvit, abych si v červnu, rok po tom, co vznikla tahle fotka, nevzala Johna Ashbyho. Bože, vypadám tady připravená na všechno.“

„Mám tady i obrázky vašich rodičů. Ale ani jednomu se nepodobáte.“

„Ne. Vždycky říkali, že jsem podobná dědovi Harperovi. Zemřel, když jsem byla malá, ale na fotkách je to vidět.“

„Ano, na nějaké jsem narazil a je to pravda. Reginald Edward Harper junior, narozený... 1892, nejmladší dítě a jediný syn Reginalda a Beatrice Harperových,“ četl ze svých poznámek. „Vzal si...“

„Elizabeth McKinnonovou. Na tu si vzpomínám moc dobře. Ona mně předala lásku k zahradničení a naučila mě všechno o rostlinách. Tatínek říkal, že jsem byla její favoritka, protože jsem se

podobala dědečkovi. Co kdybych vám uvařila čaj, třeba bylinkový, abyste přebil to kafe?“

„Ne, děkuji. Už tu nemůžu zůstat. Mám schůzku.“

„Tak to vás nebudu zdržovat.“

„Se synem,“ dodal. „Bude pizza a ESPN. Snažíme se to stíhat aspoň jednou týdně.“

„To je hezké. Pro vás oba.“

„Je. Poslyšte, mám ještě nějaké povinnosti a pochůzky, ale vrátil bych se ve čtvrtek večer a zase udělal trochu práce, pokud to nevadí.“

„Ve čtvrtek je Silvestr.“

„Ano?“ Zmateně pohlédl na hodinky. „Nějak se mi to přes ty svátky popletlo. Tak to máte asi pozvané hosty.“

„Vlastně ne.“

„Takže pokud jdete někam ven, nemuselo by vám vadit, když tu budu pracovat.“

„Nejdu nikam. Budu hlídat dítě. Malou Lily. Vystrkala jsem Hayley na večírek. Stella s dětmi to oslaví u Logana.“

„Jestli jste nedostala deset pozvánek na party a dvakrát tolik mužů nestálo o silvestrovské rande s vámi, tak sním všechny novinové výstřižky.“

„Ty počty jsou trochu přehnané, ale je fakt, že jsem pozvání i schůzky odmítla. Ráda zůstanu doma.“

„A budu vám tady překážet?“

Naklonila hlavu ke straně. „Mám dojem, že jste taky byl někam pozvaný a že pár dam stálo o schůzku s vámi.“

„Na Nový rok bývám doma. To už je taková tradice.“

„Pak mi nebudete překážet. A jestli bude Lily dobře spát, můžeme část večera věnovat tomu interview.“

„Prima.“

„Tak fajn. Teď jsem měla hodně práce,“ dodala po chvíli. „Dům byl o Vánocích plný lidí, přijeli synové, a tak jsem s tím nepřišla dřív...“

„S čím?“

„Amélie mi před pár týdny nechala vzkaz.“

„Před pár *týdny*?“

„Říkala jsem, že jsem neměla čas.“ V hlase jí zazněla podrážděnost. „A taky jsem na to nechtěla myslet přes svátky. Nevídám syny tak často a musela jsem toho před jejich příjezdem hodně stihnout.“

Neřekl nic, jen vyhrabal diktafon, přistrčil ho blíž a zapnul. „Tak mluvte.“

Její podrážděnost stoupla, až se jí mezi výrazným obočím objevila vráska. „Bylo to: *Muži lžou*.“

„Jen to?“

„Ano, jen to. Napsala to na zrcadlo.“

„Na jaké? Vyfotila jste si to?“

„Ne, nevyfotila.“ A za to si mohla nadávat později v soukromí. „A nevím, proč záleží na zrcadle. V koupelně. Právě jsem vyšla ze sprchy. Hodně horké. Zrcadlo se orosilo a vzkaz na něm byl napsaný.“

„Psacím nebo tiskacím?“

„Hm, tiskacím, s vykřičníkem na konci. Asi takhle.“ Chopila se jeho pera a nápis napodobila. „Protože nešlo o výhružku nebo nějak zásadní informaci, myslela jsem, že to počká.“

„Příště radši nemyslete, že to počká, ano? A co jste dělala, než jste...“ nepředstavuj si ji nahou ve sprše, poručil si. „Než jste šla do té sprchy?“

„Vlastně jsem byla s vámi na zahradě.“

„Se mnou?“

„Ano, ten den jste se zastavil, když jsem likvidovala větev.“

„Hned po té vánoční slavnosti tady,“ dodal a zapsal si to. „Pozval jsem vás na večeři.“

„Zmínil jste něco takového...“

„Ne, ne, požádal jsem vás o schůzku.“ Vzrušeně obešel stůl a posadil se vedle ní, takže si lépe viděli do očí. „A hned na to vám Amélie vzkáže, že muži lžou. Ona vás varovala přede mnou.“

„Jenže já se vůbec nikam neženu, takže není před čím mě varovat.“

„Přitom se nezdá, že bych jí tady nějak vadil.“ Sundal si brýle a pohodil je na stůl. „Čekal jsem, vlastně jsem i doufal, že se nějak

projeví nebo ukáže. Ale se mnou se zatím neobtěžovala. Ale jakmile udělám osobní návrh, nechá vám vzkaz. Už to někdy dřív udělala?“

„Ne.“

„Hmm.“ Něco se jí ale mihlo na tváři. „Co? Něco vás napadlo.“

„Možná je to divné, ale nedávno se mi ukázala po tom, co jsem se dlouze koupala ve vaně. Sprcha – vana. Divné.“

Nepředstavuj si ji nahou ve vaně. „A co jste dělala předtím?“

„Nic. Pracovala jsem.“

„Dobře. Tak na co jste myslela v té vaně?“

„Nechápu, proč na tom záleží. Byl to ten den, co jsem se pustila do těch šílených nákupů. Relaxovala jsem.“

„Ten den jste se se mnou taky sešla.“

„To už vám trochu těžkne ego, Mitchi. Nechcete s ním pomoci?“

„Fakta jsou fakta. Možná ji zajímalo nebo rozčílilo, na co jste myslela. Když mohla proniknout Stelle do snů,“ dodal, když nad tím chtěla mávnout rukou, „proč by vám za dne nemohla lézt do myšlenek?“

„Ta představa se mi nelíbí. Ani trochu.“

„Taky by se mi nelíbila, ale je třeba to zvážit. Dívám se na tuhle věc ze dvou stran, Roz. Jednak co a proč se děje teď a co se stalo kdysi. Kdo, co a proč. Všechno spolu souvisí. Na to jste si mě najala. Měla byste mi říct, když se něco stane, ale ne až po několika týdnech.“

„Dobře. Až mě příště probudí ve tři ráno, hned vám zavolám.“

Usmál se. „Nerada dostáváte rozkazy, že? Jste zvyklá je spíš udělovat. To nic. Nemůžu se na vás zlobit. Co kdybych tedy jen zdvořile požádal, jestli bych směl vidět vaši koupelnu.“

„Nejenže to v tuhle chvíli nedává smysl, ale neměl byste už spěchat za synem?“

„Josh! Kruci, málem bych zapomněl. Musím jít.“ Ohlédl se na psací stůl. „Nechám to zatím tady – udělejte mi radost a neuklízejte to.“

„Nejsem posedlá pořádkem.“

„Díkybohu.“ Popadl bundu a vzpomněl si na brýle na čtení. „Vrátím se ve čtvrtek. Dejte vědět, kdyby se do té doby něco přihodilo.“

Spěchal ke dveřím, ale ještě se zastavil a otočil. „Rosalind, musím říct, že jste v sedmnácti byla rozkošné poupě, ale teď v plném květu? Jste nádherná.“

Uchechtla se, a když osaměla, opřela se o stůl. Pomalu si prohlédla své prastaré boty, pak široké pracovní kalhoty, umazané od hlíny a zasychajícího betonu. Uvědomila si, že flanelová košile, kterou si navlékla na potřhané triko, je patrně stejně stará jako její řidičák.

Muži lžou, pomyslela si, ale občas se to krásně poslouchá.

7

Protože v zahradnictví o svátcích dříve zavírali, měla Roz ještě čas zabývat se domácími rostlinami. Několik jich potřebovalo přesadit nebo rozdělit a pár jich chtěla namnožit jako dárky.

Venku bylo jasno a větrno, a tak si práci vzala do vlhce prohrátého skleníku. Nejdřív se věnovala své oblíbené květině – obrovské africké fialce, která pocházela z rostlinky, co dostala od babičky před více než třiceti lety. Při práci ji obklopoval bluesový hlas Norah Jonesové. Pečlivě vybrala několik nových lístků a i se stonky je odřízla. Pro začátek vzala větší květináč a zapíchala je do hlíny po jeho obvodu. Za měsíc lístky zakoření a vzniknou nové rostlinky. Pak je jednotlivě zasadí do předem připravených světle zelených květináčů.

Bude to hezký dárek pro Stellu do nového domu a nového života.

Těšilo ji, že může předat tohle upomínkové dědictví ženě, která mu porozumí a kterou si zamilovala.

Jednoho dne, až se synové ožení, dostanou tuhle živoucí část dědictví i oni. Určitě bude milovat ženy, které si vyberou, a snad se jí poštěstí, že se jí budou od počátku líbit.

Vyvdané dcery, usmála se. A vnoučata. Zdálo se jí neuvěřitelné, že se něco takového zdá být za rohem. A zvláštnější bylo, že po nich začínala toužit. A že to vycházelo z toho, že měla v domě Stellu a Hayley s dětmi.

Ale ještě si klidně počká. Uměla přijímat změny, ale to neznamenal, že by něco chtěla uspěchat.

Právě teď měla hezky uspořádaný život. Obchodu se dařilo, a to nebyl jen osobní úspěch, ale taky velká úleva.

Tím, že otevřela firmu V zahradě, hodně riskovala. Ale musela to podstoupit kvůli sobě i svému dědictví.

Harperův dům, kterého by se nikdy nevzdala, spolkl hodně peněz. Roz si uvědomovala, že hodně lidí věří, že se topí v penězích, ale i když nemusela obracet každý pětník, nadbytkem netrpěla.

Vychovala tři děti, živila je, oblékala a nechala vystudovat. Zděděný majetek jí umožnil zůstat s nimi doma, místo aby hledala nějaké zaměstnání, a šikovné investice zajistily přilepšení.

Ale trojí vysokoškolské studium a k tomu medicína pro Masona nevycházely právě levně. A když dům potřeboval nové rozvody vody, malbu nebo novou střechu, musela se o to postarat.

Stačilo, že během let musela některé věci tajně prodat. Šlo spíš o obrazy a šperky, o které příliš nestála, ale i tak cítila záchvěv viny, že se zbavuje toho, co zdědila.

Obětuje detaily, aby zachránila celek.

Pak přišla chvíle, kdy cítila, že o budoucnost synů je postaráno, jak nejlépe to jde, a dům je také zabezpečený. Přesto byly peníze potřeba dál. Ne že by o nějakém zaměstnání neuvažovala – aspoň krátce.

Mitch měl pravdu, nerada poslouchala rozkazy. Nebylo pochyb, že je připravená je spíš udělovat. Každý má přece dělat, co umí, pomyslela si s úsměvem. A přesně to taky dělala.

Volila mezi možnostmi sebrat odvalu a vybudovat vlastní podnik, nebo spolknout hrdost a pracovat pro někoho jiného.

Pak ale neměla o čem přemýšlet.

Z počátku musela pro firmu hodně obětovat a první dva roky byly víc než těžké. Ale podnik rostl. Díky ní a Harperovi vzkvétal.

Zásah dostala až rozvodem. Tak hloupá, hloupá chyba. Třebaže Bryce z toho mnoho nezískal – nebo jen tolik, kolik dovolila – Roz stálo dost hrdosti i peněz, aby se ho zbavila.

Ale i to přestáli. Její synové, její domov i podnik prospívali. A tak mohla myslet na nové věci. Na změny v pracovním i osobním životě. A zároveň si užívat úspěšné přítomnosti.

Od afrických fialek přešla k broméliím, a když je rozdělila, zkontrolovala rychlené jarní cibuloviny. Za týden už bude mít kvetoucí narcisy.

Jakmile byla spokojená, naložila na vozík vše, co chtěla odvézt do domu. Rozmístila celý les květin v zimní zahradě, jak to měla ráda, a ostatní květináče různě po pokojích.

Naposled zanesla tři rychlené cibulky do kuchyně.

„A copak mi to sem neseš?“ zeptal se David.

„Davide, ty se nikdy nic o květinách nenaučíš. Tohle jsou očividně tulipány.“ Rozestavila je na parapet nad lavičkou. „Za pár týdnů pokvetou.“

„A ty zas o vkusném pracovním oblečení. Jak stará je třeba tahle košile?“

„Nemám tušení. Co tady vlastně děláš?“ Otevřela lednici a vytáhla konvici s ledovým čajem, kterou tam vždycky našla. „Neměl jsi už začít s paráděním na ten dnešní mejdan?“

„Připravuju ti hezký talíř se studeným nářezem a oblohou, když jsi odmítla připojit se k nám. A protože jsem si dopřál pár hodin v masážním salonu, zatímco ses vrtala v hlíně, můžu říct. že parádění už začalo.“

„S jídlem pro mě si nemusíš dělat starosti, Davide. Něco na sendvič si klidně najdu sama.“

„Takhle je to hezčí, zvlášť když budeš mít společnost.“ Zahihňal se. „Profesor už je v knihovně, tak jsem dal chladit pár lahví šampaňského, abyste mohli – řekněme – vystřelit špunt.“

„Davide.“ Vlepila mu mírný pohavek a pak si nalila čaj. „Já nebudu s nikým nic vystřelovat. Hlídám dítě.“

„Děti v noci spí. Roz, poklade, on je ohromný tím sexy pomačkaným akademickým způsobem. Skoč po něm. Ale proboha, obleč si předtím něco jiného. Připravil jsem ti ten bílý kašmírový svetr, černé kalhoty, na které jsem tě umluvil – ty, co je v nich spousta lycry, a ještě ty úžasné boty od Jimmyho Chooa.“

„Rozhodně si neobleču bílý kašmír, obepnuté kalhoty – které jsem si koupila jen proto, žes mě zhypnotizoval, nebo tak něco – a deseticentimetrové podpatky, když hlídám sedmiměsíční děcko. Vždyť to není žádné rande.“

„Copak taky nezbožňuješ ty jeho kostěné brýle? Co to jen na těch obrýlených chlapech je?“

Vzala si olivu z misky, kterou naplnil. „Ty jsi dneska ale v ráži.“

Zakryl misky i tác fólií. „Tak. Aspoň si užiješ silvestrovský piknik s kořenem v kostěných brýlích.“

„Davide, proč si proboha myslíš, že potřebuju chlapa?“

„Drahoušku, všichni tady potřebujeme chlapa.“

Převlékla se, ale zásadně odmítla Davidův výběr oblečení ve prospěch prosté bavlněné košile, džínů a oblíbených vlněných ponožek místo bot. Přesto ji marnivost přiměla nalíčit se.

V dětském pokoji pak trpělivě vyslechla všechny Hayleyiny mateřsky nervózní instrukce, ujišťovala, přesvědčovala, a dokonce přísahala, že zavolá, kdyby se vyskytl nějaký problém. Nakonec mladou ženu vystrkala ze dveří.

Počkala u okna, dokud její auto neodjelo po cestě. Pak se se smíchem obrátila k malé Lily, brumlající v lehátku.

„A teď tě mám jenom pro sebe, honem pojď k tetě Roz, protože tě samou láskou spapám jako bonbónek.“

Mitch v knihovně předstíral, že čte a sporadicky zapisuje poznámky, a přitom poslouchal, co vychází z dětské vysílačky na stole ve spodní části pokoje.

V každé místnosti teď nějaká byla, aspoň v těch, do kterých zašel. Po tom jarním zážitku s duchem to považoval za rozumné bezpečnostní opatření.

Ale na bezpečnost právě teď nemyslel. Byl prostě okouzlený a pobavený nejdřív Hayleyiným vzrušeným odjezdem a pak Roziným láskyplným výlevem.

Takový tón v jejím hlase ještě neslyšel a netušil, že dokáže zjihnout tak, že je jako teplý tekutý med. Ani nečekal, že bude tak zbožňovat, doslova zbožňovat malé dítě.

Blábolila nesmysly, vrněla, smála se a vydávala vesele zvuky, jak už to dospělí nad dětmi dělají, a podle Lilyiných reakcí bylo děcko stejně blažené jako jeho chůva.

Naskytl se mu zase jiný pohled na ženu, kterou už zažil jako obávanou, sebevědomou, trochu povýšenou a zvláště odtazitou. Všechny ty úhly skládaly dohromady dámu s přirozenou přitažlivostí. A k tomu tahle... něha byla jako překvapivá poleva na už beztak silně lákavém dortu.

Zaslechl její smích, dlouhé, krásné klokotání, a nadobro přestal předstírat práci.

Poslouchal hudbu, nárazy hraček, dětské žvatlání a smích a k tomu neředitel radost ženského hlasu. O něco později ji slyšel zpívat, když dítě ukládala ke spánku.

Brzy se ozval šepot a nakonec tichý povzdech. Pak monitor ztichl.

I Mitch si povzdechl, že mezihra skončila. Natáhl se pro hrnek s kávou, ale byl prázdný. Zase.

Zanesl ho tedy do kuchyně, aby si uvařil novou, a právě odsypával kávu, když dovnitř vešla Roz.

„Ahoj,“ prohodil. „Hned zmizím. David říkal, že si sem můžu kdykoli zajít pro kafe.“

„Samozřejmě. Chtěla jsem se pustit do studeného nářezu, který připravil, jestli byste rád něco snědl.“

„Ano, díky. Povídal, že tu něco bude, když mi ukazoval, kde najdu všechno na to kafe. A...“ Užasl, protože Roz vytáhla tác a misky. „Vidím, že to vzal vážně.“

„Pořád si myslí, že umřu hladu, když mi nepřichystá jídlo jako pro šest lidí.“ Ohlédla se. „A?“

„Prosím?“

„Chtěl jste něco říct. O Davidovi.“

„No ano, jen že to bylo, jako by si mě namlouval.“

Ze zásuvky na pečivo vytáhla dlouhé, čerstvé rohlíky. „Jsem si jistá, že nijak tvrdě.“

„Ne, to ne. Spíš roztomile.“

„Doufám, že vás to neurazilo.“

„Ne, možná že mi to i lichotí, když uvážím ten velký věkový rozdíl.“

„Líbíte se mu v těch brýlích.“

„V čem?“

„V kostěných obroučkách. Vypadá to, že je z nich úplně vedle. Chcete, abych vám to jídlo prostě naložila, nebo byste si radši sám něco vybral?“

„Naložte, děkuji. Jste laskavá.“

„O nic nejde, vždyť si to připravuju i pro sebe.“ Prudce vzhledla, protože z monitoru zaslechla Améliin zpěv.

„Člověk se lekne, co?“ řekl Mitch. „Pokaždé znova.“

„Nechodí za Lily každý večer, jako kdysi za kluky. Těm asi dává přednost. Asi ví, že je Hayley pryč, a tak chce...“

Odmlčela se a nejistou rukou brala sendviče, což se jí často nestávalo, protože si vzpomněla na vysílačku v knihovně. A na své blbnutí s Lily.

„Zapomněla jsem, že vás ta vysílačka může rušit při práci.“

„Nerušila – a vy taky ne – ani v nejmenším.“

„V každém případě ji můžete kdykoli vypnout, abyste měl klid. Jejich tu teď tolik. Hayley si do svého pokoje dokonce pořídila jednu s obrazovkou. Neuvěřitelné, co se teď všechno vyrábí, aby měly mladé matky lehčí život.“

„I vy jste musela být dobrá máma. Jak se dalo poznat,“ dodal.

„Byla. A jsem. Je to moje nejdůležitější zaměstnání.“ Ale její hrátky s Lily považovala za soukromé, nebo si to aspoň myslela. Bože, kolikrát vlastně zpívala tu odrhovačku s panáčkem Elmem?

Radši na to nemyslet.

„Chcete si to vzít s sebou a jíst při práci, nebo si udělat přestávku a dát si to tady.“

„Tady, jestli vám to nevadí.“

„Vůbec ne.“ Zaváhala, pak znovu otevřela ledničku a vytáhla šampaňské. „Když je ten Silvestr, otevřu tohle. Můžeme si k těm sendvičům dát něco slavnostnějšího než kávu.“

„Díky, ale já nepiju. Nemůžu.“

„Ach.“ Připadala si neomluvitelně hloupá a nechápavá. Copak si nevšimla, že se nikdy nedotkl alkoholu? Nemohla použít mozek a dát si to dohromady, aby nemusela ztrapňovat hosta? „Takže radši kávu.“

„Prosím.“ Přistoupil blíž a dotkl se její paže, než stihla láhev vrátit do lednice. „Jen ji otevřete a pomějte se. Nevadí mi, když si jiní lidé dají drink. Naopak je pro mě důležité, aby se cítili dobře. Ukažte, udělám to.“

Chopil se láhve. „Nebojte, otvírání šampaňského není žádný návrat zpátky.“

„Rozhodně jsem vás nechtěla uvést do rozpaků. Mohlo mi to dojít.“

„Proč? Už nenosím na krku cedulku Vyléčený alkoholik, nebo ano?“

Mírně se usmála a zašla do vitríny pro skleničku. „Ne.“

Vytáhl zátku, až to krátce, slavnostně luplo. „Začal jsem pít už asi v patnácti. Propašoval jsem sem tam to pivo, jak to kluci dělají. Nic zvláštního. Měl jsem rád vychlazené pivo.“

Položil oba talíře na stůl a nalil si kávu, zatímco Roz aranžovala zbytek prosté večeře. „Na vysoké jsem alkoholicky řádl, ale tak to má většina lidí. Nikdy jsem kvůli tomu nezmeškal přednášku a neměl žádný vážnější problém. Studijní výsledky jsem si udržel, absolvoval jsem s vyznamenáním, byl jsem mezi nejlepšími pěti procenty ve třídě. Měl jsem studium rád skoro stejně jako vychlazené pivo. Nenudím vás s tím?“

„Ne,“ upřela na něho oči. „Vůbec ne.“

„Dobře.“ Kousl si poprvé do sendviče a přikývl. „Děláte je skvělé, paní Harperová.“

„Já vím.“

„Tak jsem získal magisterský titul, začal vyučovat, oženil se, dělal si doktorát. Narodil se mi úžasný kluk. A pořád jsem pil. Byl jsem takový... milý opilec, jestli mi rozumíte. Nikdy jsem nikoho neurážel, fyzicky nenapadal, nevyhledával rvačky. Ale nemůžu říct, že bych od synova narození – nebo spíš trochu dřív – někdy dokonale vystřízlivěl. Teda do chvíle, když jsem láhev definitivně odložil.“

Ochutnal Davidův bramborový salát. „Pracoval jsem, učil, psal a slušně zajišťoval rodinu. Kvůli pití jsem nezmeškal ani jeden den v práci nebo vyučovací hodinu. Ale přišel jsem o ženu a o syna.“

„To je mi líto, Mitchi.“

„Nemusí. Sára, moje bývalá, udělala všechno, co mohla. Milovala mě a stála o život, který jsem jí slíbil. Vydržela se mnou mnohem déle, než by asi dokázaly jiné. Prosila, ať přestanu, a já jsem jí to znova a znova sliboval, nebo ji odbyl. Vždyť jsem přece platil účty, no ne? Měli jsme hezký dům a hypoteční splátky jsme platili včas. Říkal jsem si, že nejsem opilec, co se někde potácí nebo leží v příkopu. Dal jsem si jen pár drinků, abych mohl fungovat. Bohužel, začal jsem s tím už v deset ráno, měl jsem dojem, že na to mám právo.“

Odmlčel se a zavrtěl hlavou. „Je snadné sám sebe balamutit, že na to máte právo a že jste v pohodě, když den prožijete jako v mlze.

Lehce přehlédnete, že ženu a syna každý den stokrát zklamete. Zapomínal jsem na oslavy, na narozeniny, plížil jsem se z postele – kde jsem byl stejně k ničemu – jen abych si dal ještě poslední skleničku, usínal jsem naopak tehdy, když jsem měl hlídat vlastní dítě. Nikdy jsem tam vlastně nebyl, ne docela. Nikdy.“

„To muselo být těžké. Pro všechny zúčastněné.“

„Těžší pro ty, co berete ke dnu s sebou, věřte mi. Odmítal jsem s ní jít do poradny, zúčastnit se sezení nebo si jen s někým promluvit o tom, co viděla jako můj problém. Dokonce ani potom, co sbalila svoje a Joshovy věci a odešla. Skoro jsem si toho nevšiml.“

„To od ní bylo hrozně statečné.“

„Ano, bylo.“ Přimhouřenýma očima pohlédl na Roz. „To bylo a myslím, že žena jako vy to může pochopit. Trvalo mi celý další rok, než jsem se dostal na dno, podíval se na svůj život a neviděl nic. Tehdy jsem si uvědomil, že jsem přišel o všechno drahé a už to nezískám zpátky. Začal jsem chodit do poradny.“

„To chce taky odvahy.“

„Moje první sezení?“ Znovu si kousl do sendviče. „Byl jsem mrtvý strachy. Seděl jsem vzadu v takovém malém kostele a třásl se jako děcko.“

„Hodně odvahy.“

„Zůstal jsem střízlivý tři měsíce, deset dní a pět hodin, když jsem po láhvi sáhl znova. Dostal jsem se z toho a další abstinence trvala jedenáct měsíců, dva dny a patnáct hodin. Ona už by se ke mně stejně nevrátila, víte. Potkala někoho jiného a mně už nemohla věřit. Využil jsem se to jako výmluvu, abych se zase mohl napít, a to trvalo několik měsíců, než jsem toho nechal definitivně.“

Zvedl hrnek s kávou. „Příští rok v březnu to bude čtrnáct let. Přesně pátého března. Sára mi odpustila. Je to nejen statečná, ale i velkorysá žena, která si zasloužila něco lepšího. I Josh mi odpustil a posledních čtrnáct let jsem byl dobrý otec. Jak to nejlíp šlo.“

„Myslím, že jen statečný člověk se dokáže postavit svým démonům, porazit je a dál jim čelit den za dnem. A velkorysí a inteligentní, když pozná svoji vinu, místo aby ji, aspoň částečně, sváděl na svoje okolí.“

„To že nepiju, ze mě nedělá hrdinu. Roz. Jenom jsem vystřízlivěl. Teď bych se měl zase poprat s tím návykem na kávu.“

„Tak to jsme dva.“

„No, a když jsem tak dlouho mluvil já, snad bych vás mohl požádat, jestli byste mi po večeri neposkytla ten rozhovor.“

„Dobře. A budete to nahrávat?“

„Nejdřív ano, ale pak už si budu dělat poznámky.“

„Tak to bychom se mohli přesunout do salonu, kde je to pohodlnější.“

„Dobrý nápad.“

Nejdřív ale zkontrolovala Lily a vzala první telefonát od Hayley. Zatímco si Mitch bral z knihovny potřebné věci, našla tác s čerstvým ovocem – David vážně nikdy na nic nezapomněl – s čedarem, brie a krekry.

Když to všechno vezla do salonu, stanul Mitch za jejími zády. „Půjčte mi to.“

„Ne, to zvládnou. Ale mohl byste zapálit oheň. Bylo by to hezké. Dneska je chladno, ale naštěstí jasno. Nerada bych se strachovala o svá kuátka, až se budou po kluzkých cestách vracet do hnízda.“

„Dřív jsem tak taky uvažoval. Tohle nikdy nekončí, co?“

„Ne.“ Rozestavěla jídlo a kávu na stůl, posadila se na gauč a instinktivně si dala nohy nahoru. Pak se na ně zadívala, protože ji to samotnou překvapilo. Měla to sice ve zvyku, ale nikdy si takhle nesesedala před hosty. Ohlédla se na Mitchova záda. Shýbal se ke krbu a zapaloval třísky.

Asi se s ním cítila uvolněně, a to bylo dobré. A nemusela by ho brát jako hosta, když mu chce vyprávět o své rodině.

„Máte pravdu, oheň je příjemný.“

Vrátil se ke stolu, nastavil diktafon, vzal si notes a pak se usadil na druhý konec gauče a natočil tělo směrem k ní. „Rád bych začal tím, jak si pamatuje první setkání s Amélií.“

Přímo k věci, uvědomila si. „Nevím, jestli si pamatuju úplně první. Přesně. Byla jsem malá. Hodně malá. Vzpomínám si na její hlas, zpěv a takovou uklidňující přítomnost. Myslela jsem si, teda ze začátku, že je to moje matka. Ale moje matka se na mě v noci nechodila dívat a už vůbec mi nezpívala. Nebyl to její styl. Pamatuju

si ji – Amélii – že párkrát přišla, když jsem byla nemocná. Nachlazená nebo s horečkou. Prostě tady vždycky byla a vědělo se to, než že by došlo na nějaké šokující první setkání.“

„A kdo vám o ní vyprávěl?“

„Tatínek, babička. Spíš babička. V rodině se o ní občas mluvilo tak neurčitě. Jako když jsou na ni pyšní – my tu máme ducha, anebo rozpačití – my tu máme ducha. Záleželo, kdo se o ní zmínil. Otec věřil, že to byla některá z Harperových nevěst, kdežto babička zas tvrdila, že šlo o služebnou nebo návštěvnici, které se nějak ublížilo. Která tady zemřela, ale nepatřila do rodiny.“

„Vyprávěli otec, babička nebo matka nějaké konkrétní zážitky s ní?“

„Matka dostávala bušení srdce, když se o tom začalo. V tom si libovala.“

Mitch se té cynické větě zasmál a sledoval, jak si Roz maže trochu brie. „Měl jsem takovou pratetičku. Ta měla závratě. Den by nebyl v pořádku, kdyby neměla aspoň jednou závrať.“

„Nikdy nepochopím, proč si lidi v tomhle tak libují. Matka se mnou o ní jednou dvakrát mluvila takovým ztrápeným tónem – to měla taky ráda. Varovala mě, že jednoho dne tohle břemeno podědím a prý kéž by mi to nepodlomilo zdraví jako jí.“

„Takže se Amélie bála.“

„Ne ne.“ Roz mávla rukou a zakousla se do kreku. „Ráda se viděla jako ustavičně trpící, rozechvělá mučednice. Což od její jediné dcery zní dost krutě.“

„Spíš upřímně.“

„Vyjde to nastejno. Jindy jí totiž zas podlomilo zdraví to, že mě nosila a porodila. A pak zas, že je křehká po zápalu plic, co měla v dětství. To už je fuk.“

„Všechno je k něčemu dobré. Kousek po kousku z těch osobních vzpomínek můžeme poskládat celkový obraz. A co váš otec?“

„Otce docela bavila představa ducha v domě a měl na Amélii hezké vzpomínky z vlastního dětství. Ale otrávil ho a ztrapňovalo, když vystrašila nějakého hosta. Tatínek byl hodně pohostinný a hluboce se ho dotýkalo, pokud se u nás návštěva necítila dobře.“

„A jaké vzpomínky na ni měl?“

„To už jste slyšel. Je to pořád stejné. Zpívala mu, navštěvovala ho v pokoji a chovala se mateřsky asi do jeho dvanácti let.“

„Nic znepokojivého?“

„Nic takového nevyprávěl. Ale babička říkala, že měl občas jako dítě noční můry. Jen jednou dvakrát do roka se mu prý zjevovala žena v bílém s vykulenýma očima a v duchu slyšel její křik. Někdy s ním byla v pokoji, jindy venku. A on tam byl v tom snu s ní.“

„Sny jsou další pojitko. Vy jste nějaké měla?“

„Ne, až na...“

„No?“

„Vždycky jsem myslela, že to bylo od nervů. Pár týdnů před naší svatbou s Johnem se mi zdávalo o bouři. Černé nebe, hrom a ledový vítr. A pak o jámě na zahradě podobné hrobu, kde ležely zvadlé květiny.“ Jednou se zachvěla. „Hrozné. Ale po svatbě to přešlo. Zapomněla jsem na to.“

„A od té doby?“

„Ne, nic. Babička ji vídala častěji než ostatní, nebo než ostatní přiznávali. V domě, v zahradě, v tatínkově pokoji, když byl malý. Ale nikdy mi neřekla o ničem strašidelném. Možná jen nechtěla. Ze všech členů rodiny se k Amélii stavěla nejpřívětivěji. Ale ani tak to nebyvalo hlavní téma konverzace. Spíš něco, s čím jsou smíření, nebo to ignorují.“

„Tak pojďme mluvit o pokrevním příbuzenstvu.“ Vytáhl z kapsy košile brýle, aby viděl na poznámky. „Takže nejdále je možné výskyt zjevení doložit k babičce Elizabeth McKinnonové Harperové.“

„To není přesné. Vyprávěla mi, že dědeček, její manžel, taky Nevěstu vídal jako dítě.“

„To už mluvila o tom, co jí řekl někdo jiný, ne o tom, co sama viděla nebo zažila. Ale když jsme u toho, dověděla jste se o něčem, co měla zažít generace před vašimi prarodiči?“

„Hra... babička říkala, že její tchyně, tedy moje prababička Harperová, odmítala do některých místností vstoupit.“

„Do kterých?“

„No... bože, to musím vzpomínat. Do dětského pokoje, který byl tehdy ve třetím patře. Do ložnice pána domu. Asi se odtamtud v jistou dobu odstěhovala. Do kuchyně. A nikdy by nev kročila do

přístřešku na kočáry. A to podle babičky nebyla žádná křehotinka. Všichni věřili, že viděla Nevěstu. Jestli bylo ještě něco předtím, to nevím. Ale nemělo by. Určili jsme, že zemřela v devadesátých letech.“

„Ale jen podle šatů a účesu,“ řekl a dál si něco zapisoval. „To nestačí.“

„Ale zdá se to logické.“

S úsměvem vzhlédl a jeho oči za brýlemi se zdály nepřítomné. „Možná je. Ale já potřebuju víc údajů, abych něco označil za fakt. A co vaše pratetičky? Starší sestry Reginalda juniora?“

„Nevím. Žádnou z nich jsem neznala nebo si to nepamatuju. Nebyly si s babičkou nebo s otcem blízké. Babička se trochu pokoušela upevnit vztahy mezi jejich dětmi a mým otcem. Pořád jsem s některými z nich v kontaktu.“

„A bude se mnou někdo z nich mluvit?“

„Někteří ano, jiní ne. A další zemřeli. Dam vám jména a čísla.“

„Všechny,“ řekl. „Kromě mrtvých. Umím být přesvědčivý. Zase,“ zašeptal, když se ozval zpěv z vysílačky na druhé straně pokoje.

„Zase. Chtěla bych se jít na Lily podívat.“

„Nevadí, když půjdu s vámi?“

„Ne, pojd'te.“ Vydali se společně do schodů. „Pravděpodobně to skončí, než tam dorazíme. Jako obvykle.“

„Během let 1890 až 1895 se tady vystřídaly dvě chůvy, tři guvernantky, jedna hospodyně, její zástupkyně a tři kuchařky. Narazil jsem na některá jména, ale protože tam nebyl jejich věk, musím projít spousty materiálů, abych našel ty správné lidi. Nejspíš začnu u úmrtních oznámení a budu hledat potomky.“

„To je hodně práce.“

„Člověka to musí bavit. Měla jste pravdu. Přestalo to.“

Přesto pokračovali chodbou k dětskému pokoji. „Ještě je tu zima,“ prohodila Roz. „Ale to trvá jen krátce.“ Přešla k postýlce a lépe přikryla spící dítě.

„Taková hodná holčička,“ řekla tiše. „Většinou spí celou noc klidně. To mí kluci v jejím věku neuměli. Je v pořádku. Necháme ji spát.“

Vyšla z pokoje a nechala dveře otevřené. Byli nahoře nad schody, když začaly odbíjet hodiny.

„Půlnoc?“ Roz se pro jistotu podívala na hodinky. „Neuvědomila jsem si, že je tak pozdě. Tak tedy šťastný Nový rok.“

„Šťastný Nový rok.“ Vzal ji za ruku, než stihla udělat krok ze schodů, a druhou položil na její tvář. „Smím?“

„Ale ano.“

Velmi lehce ji líbí na rty, aby civilizovaným a zdvořilým gestem zdůraznil výměnu roků. A někde v jižním křídle, v Rozině křídle, práskly dveře jako rána z pušky.

Třebaže jí srdce poskočilo, promluvila klidně. „Očividně to neschvaluje.“

„Spíš je pořádně našťvaná. Tak ať má skutečný důvod.“

Tentokrát nepožádal o dovolení, ale ruku z tváře přesunul na její šiji. A jeho rty už nebyly zdvořilé a civilizované. Ucítila nával horkosti v břicho, když se rozdrtily o její, a jeho tělo se k ní tvrdě přitisklo. V krvi jí zasyčelo, krátce a bezohledně, až se tím šíleným momentem nechala unést.

Dveře v jižním křídle práskaly znovu a znovu a hodiny bláznivě odbíjely dál hodně přes dvanáctou.

Věděl, že bude chutnat takhle, zrale a silně. Spíš nahořkle než sladce. Toužil po tom, aby se její rty pohybovaly spolu s jeho jako teď, a vědět, jak k němu bude to dlouhé štíhlé tělo pasovat. Teď když to věděl, přijal ji do sebe a chtěl víc.

Jenže ona se odtáhla a upřeně se na něho zadívala. „No, to by mělo stačit.“

„Pro začátek.“

„Myslím, že bych dneska měla... zůstat v klidu. Uklidit v salonu a jít sem nahoru za Lily.“

„Dobře. Vezmu si poznámky a pojedu domů.“

V salonu nakládala nádobí na vozík, zatímco přerovnával svoje věci. „Je těžké se v tobě vyznat, Rosalind.“

„To bude pravda.“

„Ty víš, že bych tu chtěl zůstat a vzít tě do postele.“

„Vím.“ Zadívala se na něho. „Já ale nehledám milence... Chtěla jsem říct jen to, ale dodám, že je nehledám zbrkle. Takže když tě tak

začnu brát, nebo ty mě, bude to vážná věc, Mitchi. Hodně vážná. To bysme oba měli uvážit.“

„Tys nikdy do ničeho nešla po hlavě?“

„Už se o mně ví, že ano. Ale kromě takových vzácných a politováníhodných událostí chci mít radši jistotu, že dopadnu na nohy. Když budu mít zájem, dám ti vědět, okamžitě. V téhle oblasti si na nic nehraju. Zatím ti můžu říct, že mě to zajímá dost na to, abych o tom uvažovala. Dost, abych litovala, že už nejsem mladá a bláznivá a nemůžu do toho jít po hlavě.“

Zazvonil telefon. „To bude zase Hayley. Musím to vzít, aby nepanikařila. Jed’ opatrně.“

Odešla k telefonu a slyšela, zatímco ujišťovala Hayley, že dítě je v pořádku a spí jako andílek, jak se na něm přední dveře zavřely.

8

Menší odstup neuškodí, uvažoval Mitch. Ta žena byla samý paradox, a protože ten se nedal úspěšně vyřešit, bylo lepší ho přijmout – spíš než nad ním dumat, až by se jednomu zavařila hlava.

A tak jim dopřeje trochu času a bude věnovat energii jiným hádankám, než je tajemná Rosalind Harperová.

Měl hodně pochůzek a ještě víc sedavé práce. Za pár hodin u počítače dokázal ověřit data narození, úmrtí a sňatků zapsaných v Harperově rodinné kronice. S pomocí internetu a informací z matriky vypracoval také tabulku linie rodiny.

Klienti měli tabulky rádi. A pak to byla také jeho pracovní pomůcka, stejně jako kopie rodinných fotografií a dopisů. Všechno si připevňoval na velkou nástěnku. V tomto případě na dvě. Jednu měl v pracovně u sebe doma a druhou v knihovně Harperova domu.

Obrázky, staré fotografie, dopisy, deníky, ručně psané recepty, to všechno mu ty lidi oživovalo. A jakmile byli živí tak, že si uměl představit jejich denní rutinu, zvyky, nedostatky a křivdy, záleželo mu na nich víc než na kterémkoli jiném projektu.

Dokázal se na hodiny ponořit do zahradnických poznámek Elizabeth Harperové nebo do knížky, kterou si vedla o Rozině otci. Jak jinak by věděl, že ve třech měsících trpěl celiakií a o deset měsíců později udělal první krůčky?

Právě detaily, podrobné zkušenosti činily minulost plnější a přítomnější.

A na svatební fotografii Reginalda juniora s Elizabeth mohl v dědečkovi vidět Rosalind. Tmavé vlasy, široké oči a výrazné lícní kosti.

Co dalšího předal jí a přes ni jejím dětem tenhle muž, kterého si sotva pamatovala?

Obchodnický talent přinejmenším, uvědomil si Mitch. Z jiných útržkovitých zpráv, novinových výstřižků a rodinných záznamů získal obrázek člověka, který měl výrazný talent na rozmnožování peněz a na rozdíl od mnoha svých současníků se dokázal vyhnout krachu na burze. Opatrný muž, jenž ochránil rodinný dům a majetek.

A přece, nebylo v něm cosi chladného? uvažoval Mitch při pohledu na fotografie na nástěnce. Odměřenost, která se projevovala v jeho pohledu, nemohla být jen důsledkem tehdejšího stylu fotografování.

Snad pocházela z toho, že se narodil jako bohatý, jako jediný syn, na jehož bedrech ležela tíha veškeré zodpovědnosti.

„Co jsi asi věděl o Amélii?“ zeptal se Mitch nahlas. „Setkal ses s ní někdy osobně? Nebo už byla po smrti a zjevovala se jako duch, když přišel tvůj čas?“

Někdo ji přece znal, uvažoval. Někdo s ní mluvil, dotýkal se jí, znal její tvář a hlas.

A musel to být někdo, kdo žil nebo pracoval v Harperově domě.

Mitch přešel k seznamu služebnictva, u nichž znal celé jméno.

Zabralo to čas a musel vyloučit stovky jiných možností. Amélie mohla být host, služka, jejíž jméno neměl na seznamu – nebo z něho bylo vymazáno – příbuzná příbuzného, rodinná přítelkyně.

Mohl spekulovat, že kdyby host, přítelkyně nebo vzdálená příbuzná zemřely v domě, ta informace by někde vyplavala a její totožnost by byla známá.

Ale takové dohady nebraly v potaz možnost skandálu a tendenci takové věci utajit.

Nebo fakt, že nebyla pro Harpery nijak důležitá, zemřela ve spánku a nikdo nepovažoval za důležité o tom diskutovat.

Vždyť i to byl paradox, uvažoval a zaklonil se v židli, že on jako rozumný a logicky smýšlející člověk vkládá tolik času a úsilí do hledání totožnosti ducha.

Proto o ní tak nesměl uvažovat. Musel v ní vidět skutečnou, živou ženu, která se narodila, žila, oblékala, jedla, smála, plakala, procházela a mluvila.

Ona existovala. Měla jméno. A jeho úkolem bylo zjistit kdo, co a kdy. Proč to už byl takový bonus.

Vytáhl z poznámek skicu, obrázek mladé, hubené ženy se záplavou kudrnatých vlasů a se zoufalýma očima, který vytvořila Roz. Podle něho ji zařadili, pomyslel si a zavrtěl hlavou. Podle oblečení a účesu.

Ne že by to nebyl dobrý portrét. Viděl Amélii jen jednou, ale to nevypadala tak klidně a smutně, spíš divoce a šíleně.

Šaty mohly být deset, dvacet let staré. Nebo taky docela nové. A účes věc osobní volby nebo módní záležitost. Není možné určit věk nebo období jen podle takových kusých informací.

A přece z toho všeho, co zatím zjistil, se zdálo, že se docela trefili.

Vypadalo to, že hovory o snech, útržky informací a celý ten příběh začínají v době, kdy domu vládl Reginald Harper.

Reginald Harper, pomyslel si, odsunul se od stolu a zadíval se na strop. Reginald Edward Harper narozený v roce 1851, nejmladší ze čtyř dětí Charlese Daniela Harpera a Christabel Westleyové Harperové. Druhý a jediný přeživší syn. Starší Nathaniel zemřel v červenci 1864 ve věku osmnácti let během bitvy u Bloody Bridge v Charlestonu.

„Vzal si Beatrice...“ Zalistoval znovu poznámkami. Ano, tady to je, v roce 1880. Pět dětí. Charlotte narozená 1881, Edith Anne 1883, Katherine 1885, Victoria 1886 a Reginald junior 1892.“

Dlouhý časový úsek mezi posledními dvěma dětmi, když se uváží, jak to šlo do té doby, pomyslel si a zapsal možnost potratů anebo mrtvě narozených dětí.

Dost silná možnost, když se zohlední nespolehlivost tehdejší antikoncepce a předpoklad, že si Reginald přál syna, který by dál nesl rodinné jméno.

Zadíval se na rodovou tabulku, kterou vytvořil pro Beatrice. Měla sestru, bratra a švagrovou. Ale žádná její příbuzná nezemřela dřív, než se objevily první zjevení a sny, takže se jako kandidátky nehodily. A žádná se také nejmenovala Amélie.

Ale ani služebnou toho jména zatím nenašel.

Prozatím se tedy vrátí k Reginaldovi. pánovi domu během nejpravděpodobnějšího období.

Kdo jsi vlastně byl, Harpere? Prosperující, dobře zajištěný muž. Zdědils dům a majetek, protože starší bratr utekl k armádě a zemřel v boji pro vaši věc. Navíc jsi byl benjamínkem rodiny.

Dobře ses oženil a sňatkem získal další majetek. Rozšířil a modernizoval jsi dům, aspoň podle Roziných zápisů. Dobře ses

ožení, dobře žil a neváhal utrácet peníze. I tak se během doby, kdys byl u kormidla, v domě vystřídalo značné množství služek a pomocnic.

Možná si s nimi Reginald rád zahrával. Neboje tyranizovala jeho žena.

Bral čekání na syna jako otravné a frustrující, nebo se spokojil s dcerami? Bylo by zajímavé to vědět.

Nežil už nikdo, kdo by mohl něco říct.

Mitch se vrátil ke svému počítači a aspoň pro tu chvíli se spokojil s fakty.

Protože Roz už měla doma tolik květin namnožených dělením, odnesla některé do obchodu a na návrh Stelly jich část použila na tvorbu květinových aranžmá.

Ráda pracovala vedle Stelly, což bylo vzácné. Dříve měla při sázení nebo množení nejraději jen společnost rostlin a hudby.

„Je prima zase mít ruce v hlíně,“ řekla Stella, když vybírala tchynin jazyk do svého aranžmá.

„Mám dojem, že si toho užiješ až dost na své nové zahradě.“

„Nemůžu se dočkat. Já vím, že doháním Logana k šílenství, jak pořád měním a doladřuju jeho plány.“ Odfoukla si uvolněný pramen z tváře a mrkla na Roz. „Jenže tomu, co zatím vymyslel, se nedá říkat plán, spíš koncept.“

„Který teď doladřuješ.“

„Mám strach, že když mu ukážu nějakou další skicu zahrady, donutí mě ji sníst. Tahle africká kopřiva je nádherná.“

„Navrhování zahrady aspoň zmírní nervy ze svatby.“

Stella se s rukama v hlíně zarazila. „Trefa! Kdo by si pomyslel, že budu tak nervózní? Nevdávám se přece poprvé a bude to jen malá a prostá oslava. A plánovala jsem to celé měsíce, z čehož taky nebyl moc nadšený. Ale musíme přece zařídit aspoň obývací a dětský pokoj. Nevěřila bys, jaké krásné kusy nábytku od maminky nechal nacpané ve skladu.“

„Tahle dracéna v tom bude působivá. A nervozita se čeká. Nevěsta je nevěsta, ať je to poprvé, nebo ne.“

„A tys byla podruhé nervózní? Já vím, že to pak dopadlo hrozně, ale...“

„Ne, nebyla.“ Promluvila bezvýrazným hlasem. Ne hořkým, ale prázdným tónem. „Mělo mě to varovat. Jsi nervózní, protože jsi vzrušená a šťastná, a protože jsi člověk, který se strachuje o každý detail. Zvlášť když je to důležité.“

„Chci to mít prostě výjimečné. Perfektní. Musela jsem se zbláznit, když jsem se rozhodla pro svatbu na zahradě, když ještě vůbec není dokončená. Teď to všechno do dubna musíme stihnout.“

„Stihnete. Vy dva s Loganem přece víte hodně o rostlinách, jeden o druhém a o všem, co je důležité.“

„Občas mi to připomeň, ano?“

„Ráda. Tohle vypadá dobře.“ Ustoupila a opřela se pěsti v bocích. „Už jsi stanovila ceny?“

„Třicet čtyři padesát. Čtyřicet pět devadesát pět za ten velký.“

„To zní dobře. A přinese to zisk, zvlášť když jsou to většinou oddělky starších rostlin.“

„Ale zákazníci za to dostanou nejkošatější a nejhezčí aranžmá, jaké kdy viděli. Pomůžu ti je zavézt dovnitř a pak je zapíšu do inventáře.“

Naložily květináče na plochý vozík a dotlačily ho do hlavní budovy. Když Stella začala přesunovat vystavené zboží, odstrčila ji Roz stranou.

„Běž si k papírování. Jestli si tady začneš hrát s výlohou, strávíš tím hodinu. Stejně se pak ještě vrátíš, abys to po mně opravila.“

„Jen mě napadlo, že kdybychom z těch menších vytvořily takovou skupinku támhle a využily ty stolky s dlaždicemi...“

„Já to nějak udělám, pak můžeš... dolad'ovat.“

„A když dáš jeden velký na ten kovový stolek a postavíš k tomu měděnou lucernu a ten květináč se strelíci, bude to docela hezká výloha. Ale já už jdu.“

Roz pobaveně přesunula staré zboží a hledala místo pro nové. Musela připustit, že Stella měla pravdu, a zařídila se podle jejího návrhu.

„Jé, Rosalind Harperová, tady tě mám!“

Roz byla otočená zády a tak si dovolila jedno šknutí. Pak už tvář nastavila do přívětivějšího výrazu.

„Nazdar, Cissy.“

Nechala se standardně přivítat polibkem těsně k tváři a připravila se na čtvrt hodinu ztracenou klábosením.

„No, tobě to ale sluší,“ řekla. „Není to nový kostým?“

„Tohle?“ Cissy mávla rukou s módní manikúrou nad třešňově červeným kostýmem. „Ten jsem ráno vytáhla ze skříň. Roz. přísahám, že ty nikdy nepřibereš ani deko. Vždycky když tě vidím, donutíš mě potit se u cvičení o dvacet minut déle.“

„Ale vypadáš skvěle, Cissy.“ Což byla neochvějná pravda. Největším talentem Cecilie Prattové bylo udržovat svůj vzhled. Blond vlasy nosila atraktivně melírované a zastřižené jako podle pravítka, což velmi lichotilo její oblé, mladistvé tváři s dolíčky a kaštanovými očima.

Podle oblečení Roz usoudila, že Cissy právě odešla z nějakého dámského oběda nebo komise, aby nasbírala nebo rozšířila nějaké klepy.

Na klepy měla Cissy také talent.

„To sotva, jsem strašně zničená. Ty svátky mě letos docela odrovnaly. Kam se člověk podíval, tam byl další večírek. Od Díkůvzdání jsem si ještě pořádně nevydechla. A než se nadějeme, bude v klubu zase jarní bál. Řekni, že tenhle rok půjdeš taky, Roz. Bez tebe to není ono.“

„Ještě jsem na to ani nepomyslela.“

„Tak začni. Pojd' si na chvíli sednout, popovídáme si. Přísahám, že už nevydržím stát ani minutu.“ Aby to dokázala, svezla se na lavičku vedle koutku, který Roz právě aranžovala. „Není to hezké? Je to tu jak v nějaké tropické zahradě. Příští týden chceme s Hankem vyrazit dolů na Kajmany za sluncem. Vážně si potřebuju odpočinout.“

„To by mohlo být skvělé.“ Roz podlehla slušnému vychování a usedla vedle Cissy.

„Taky by sis měla dopřát pěknou dovolenou v tropech, zlato,“ plácla ji Cissy po ruce. „Sluníčko, modré moře a pěkní, polonazi

muži. Dělán si starosti, jak ses tady uvázala. Ale máš přece do děvče ze severu, aby to ohlíдалa. Jak se vlastně osvědčila?“

„Jmenuje je Stella, Cissy, a pracuje pro mě už skoro rok. Z toho se dá poznat, že se osvědčila dobře.“

„To je fajn, tak toho využij a na chvíli někam vyraz.“

„Nevím, kam by se mi chtělo.“

„Tak to já ti donesu reklamní brožury, neboj se. Nevím, jestli bych vůbec přežila další den. kdybych nevěděla, že budu brzo sedět na pláži a popíjet mai tai. Udělalas dobře, že ses vyhnula většině oslav, ale bylo mi líto, že ses na Silvestra neukázala u Jan a Quilla. Bylo to moc hezké, vážně, i když ne tolik jako tady u tebe. Květiny nestály za nic a jídlo bylo spíš průměrné. Ale Jan jsem to neřekla. Víš, že jde příští týden na liposukci?“

„Ne, to nevím.“

„No, je to špatně utajené tajemství.“ Cissy poposedla blíž a zatvářila se spiklenecky. „Se zadkem a stehny, co jsem slyšela. Právě jsem s ní byla na obědě, ale ona tvrdí, že chce strávit týden v lázních na Floridě, i když každý ví, že si nechá vysát tuk a pak se chce schovat doma, než bude zase moct chodit. Ale bůhví že bys na jejím zadku mohla prostřít pro čtyři lidi, takže to asi zabere víc času, než se zas postaví na nohy.“

Roz se musela zasmát. „Proboha, Cissy, vždyť má docela normální zadek.“

„Ve srovnání s novou asistentkou, za kterou Quill pálí, sotva. Osmadvacetiletá holka, na které bys ten stůl prostírala o něco výš. pokud ti nevadí, že budeš jíst na silikonu.“

„Doufám, že to s Quillem není pravda. Myslela jsem, že jim to s Jan klapne.“

„Někteří chlapi prostě přijdou o rozum, když uvidí velké kozy, ať už je stvořil bůh nebo člověk. Což mě přivádí k tomu, proč jsem vlastně přišla. Jen nevím, jak do toho.“

„Ty na to určitě přijdeš.“

„Já jen cítím, že ti to musím říct, že mám povinnost... Jak dlouho jsme přítelkyně, Rosalind?“

„To už ani nevím.“ Zvlášť když znát se od střední školy ještě neznamená přátelství, pomyslela si.

„V našem věku je stejně lepší to nepočítat. Ale protože je to dýl, než by některá z nás připustila, měla bych tě informovat o tom, co se děje. Ale nejdřív chci říct – vždyť jsem tě od toho *incidentu* vlastně neviděla – že mě ještě nic tak nešokovalo a *neohromilo*, jako když si ten hrozný Bryce Clerk přišel na tu párty do tvého domu, jako by na to měl právo.“

„To nic, Cissy. Vždyť zase rychle odešel.“

„Což je moc dobře, protože nevím, jestli bych se udržela. To vážně nevím. A ta Mandy je neuvěřitelná. Já vím, že má míň rozumu než retardovaná blecha, ale to není omluva, aby si nezjistila, co to je za chlapa, než si s ním ruku v ruce přihopká do tvého domu.“

Mávla rukou. „Ani o tom nechci mluvit.“

„Tak nebudeme. Já už se stejně musím vrátit do práce.“

„Ale vždyť jsem ti to ještě neřekla! Pusa mi prostě mele sama, když se rozčílím. On tam byl a zase s tou směšnou, hloupou holkou. On tam byl taky, Roz, u Jan a Quilla, v životní velikosti a jako by neměl žádnou starost na světě. Popíjel šampaňské, tančil, pokuřoval doutníky na verandě a mluvil o své konzultační firmě. Úplně se mi obracel žaludek.“

Přidržela si na něm ruku, jako by hrozilo, že se pozvrací. „Jan sice říkala, že ses omluvila, ale docela jsem trnula hrůzou, že by sis to třeba rozmyslela a vešla dovnitř. A určitě jsem nebyla jediná.“

„Tomu věřím.“ Roz věděla jistě, že to tam vzrušeně šumělo a lidi vysílali nadějně pohledy ke dveřím. „Jan si ale smí pozvat, koho chce.“

„Tak s tím rozhodně nesouhlasím. To je snad otázka loajality, ne-li dobrého vkusu. A dneska na tom obědě jsem jí to taky řekla.“

Během řeči vytála z kabelky pouzdro, aby si přepudrovala nos. „Ukázalo se, že ho pozval Quill. Prý s ním teď nějak podniká, ale o tom Jan nic nevěděla. Tak je docela nepoznamenána, pokud jde o peníze. Nějako ty nebo já.“

„Hmm,“ byla jediná zdvořilá odpověď, jakou Roz dokázala vymyslet, protože Cissy jediný den v životě nepracovala.

„Na její obranu musím říct, že z toho byla dost nešťastná. Ohromená.“ Cissy vytáhla rtěnku a obtáhla si rty stejnou barvou, jako měla sako. „Ale jsou lidi, a přiznávám, že už jsem jich pár

slyšela, co k tomu člověku cítí víc sympatií. Kteří opravdu věří, že se s ním zacházelo špatně, což si myslím, že je vrchol. A nejhorší je pomluva, že ho ten večer na slavnosti fyzicky napadla a vyhnala, když se pokoušel usmířit. A že vyhrožovala jemu i té hloupé holce. Jasně že když to slyším, snažím se to nějak uhladit. Vždyť jsem tam přece byla, ne?“

Roz rozeznala žádostivý tón – přilij trochu paliva pro tenhle ohýnek. Ale to nehodlala udělat, i kdyby byla sebevíc rozčilená a ublížená. „Lidi si stejně budou myslet a říkat, co chtějí. Nemá cenu. abych se tím trápila.“

„No, někteří si myslí a taky říkají, že k Jan ani jinam nepřišla, protože jsi věděla, že tam bude on a se ženou o polovinu mladší než ty.“

„Nechápu, že někdo může trávit čas dohady o člověku, který už není součástí mého života. Jestli se setkáš s Jan, vyříd' jí, ať si kvůli mně nedělá starosti.“

Roz vstala. „Ráda jsem tě viděla. Ale teď vážně musím pracovat.“

„Chtěla jsem, abys věděla, že na tebe myslím.“ Cissy se taky postavila a zase Roz dala vzdušný polibek. „Musíme se někdy sejít na oběd a zvu tě.“

„Užijte si to s Hankem na Kajmanech.“

„Užijeme. Pošlu ti ty brožury,“ volala ještě přes rameno, když odcházela.

„Dobře,“ zašeptala Roz.

Odešla na opačnou stranu a zlobila se sama na sebe, že se cítí tak uražená a zraněná. Věděla, že to nestojí za to, ale její hrdost dostala zásah.

Chtěla se vydat do množírny, ale v poslední chvíli odbočila. V tomhle stavu by nadělala víc škody než užitku. A tak obešla pozemek a zamířila do lesa, který odděloval firemní a soukromý majetek, a vydala se na cestu domů.

Nechtěla nikoho vidět a s nikým mluvit, ale před domem si hrál David se Stellingými kluky a psem.

Pes ji uviděl první, několikrát ňafal na uvítanou a škrábal se jí na nohy.

„Ted’ ne, Parkere.“ Podrbala ho za ušima. „Není vhodná chvíle.“

„Hledáme zakopaný poklad.“ Přiběhl k ní Luke. Měl na uších zavěšené legrační černé vousy, které mu zakrývaly půlku pihovaté tváře. „Máme na to mapu a všechno.“

„Poklad?“

„No jo. Jsem pirát Černovous, Gavin je Dlouhý John Silver a David kapitán Morgan. Říká, že kapitán Morgan umí prozářit i zamračený den. Ale to nechápu.“

Usmála se, rozcuchala chlapci vlasy stejně jako psovi srst. Sama by potřebovala pásek kapitána Morgana, uvědomila si. A dvojitý. „A co je to za poklad?“

„Překvapení. Ale David – kapitán Morgan říká, že když ho my nedochůdčata nenajdem, projdeme se po prkně.“

Zadívala se na Gavina, který pajdal kolem s koštětem přivázaným k noze. A David měl oko zakryté černou páskou a na hlavě klobouk s pérem, který musel vystrchat z bedny s karnevalovými maskami.

„Tak to ho radši běžte hledat.“

„Nechceš hrát s námi?“

„Ted’ zrovna ne, zlatíčko.“

„Radši hned najděte moje měďáky, nebo vás pověsím na nejvyšší ráhno,“ zahlekal David, který přišel blíž.

Luke s docela nepirátských pískotem utekl, aby spolu s bratrem podle mapy odpočítal příslušný počet kroků.

„Copak je s tebou, drahoušku?“

„Nic.“ Roz zavrtěla hlavou. „Trochu mě bolí hlava, tak jsem šla domů dřív. Pevně doufám, že jsi opravdu něco nepohřbil. Nerada bych tě vyhazovala z domu.“

„Jen nová PlayStation, schovaná za nejnižší větví toho platanu.“

„Ty jsi poklad, kapitáne Morgane.“

„Jediný z miliónu. Ale tenhle výraz znám.“ Zvedl ruku k její tváři. „Možná to někomu unikne, ale mně ne. Co tě rozčílilo a proč jdeš takový kus cesty bez bundy?“

„Zapomněla jsem na ni a opravdu mě bolí hlava. Což asi způsobila pomluva, kterou Cissy Prattová nutně musela předat dál.“

„Jednou se jí ten její jazyk zamotá kolem vlastního krku.“ Zvedl si pásku nad oko. „A až bude ležet v krematoriu, půjdu a navlíknu na ni nemoderní obleček z výprodeje z Wal-Martu. Něco z polyesteru.“

Pousmála se tomu. „To by bylo kruté.“

„Pojď dovnitř. Připravím nám baterii skvělého martini. Povíš mi všechno a pak tu potvoru zdrbeme.“

„To zní zábavně, ale myslím, že spíš potřebuju pár aspirinů a dvacet minut spánku. A oba víme, že teď nemůžeš kluky zklamat. Jen běž, kapitáne.“ Políbila ho na tvář. „Hergot, prach a broky.“

Zašla dovnitř a pak přímo nahoru. Sama si předepsala aspirin a natáhla se na postel.

Jak dlouho ještě, žasla v duchu, jí bude to směšně nepovedené manželství pronásledovat? Jak dlouho si ještě bude muset lízat rány?

Vzala tím za své její naděje, že když se vzdá patnácti tisíc, které Bryce tajně převedl na své konto, její dluh za hloupost se tím vyrovná.

No, peníze jsou pryč a nemá smysl té chyby litovat. To manželství proběhlo, ale proč by se za ně trestala.

On zase brzy zmizí, podvede nesprávnou ženu nebo muže a uteče z Memphisu i jejích společenských kruhů.

A lidi si nakonec najdou něco nebo někoho jiného, o kom by mluvili. Jako vždycky.

Jak jen mohl někoho přesvědčit, že by ho opravdu napadla a ještě ve vlastním domě. Ale také věděla, že ublíženého uměl zahrát dobře a byl to ten nejschopnější lhář, jakého znala.

Nemohla a ani se nechtěla nijak obhajovat. Tím by se to jen přiživilo. Udělá to, co vždycky. Vzdálí se co nejvíc, fyzicky i citově, od veřejné debaty.

Posmutní si trochu – nebyla přece dokonalá, ale pak se vrátí ke svému životu a bude žít jako vždycky.

Po svém.

Zavřela oči. Nečekala, že by usnula, ale nechala se ovládnout polosmánkem, který byl vždycky útěšný.

A zatímco tak podřimovala, ocitla se na lavičce ve stinné části své zahrady, užívala si pozdního letního vánku a dýchala voňavý vzduch.

Viděla na hlavní budovu i barevné květináče, které sama osadila a rozmístila na terase. Také na hostinský dům, kde se pohupovaly lilie, připravené naplno rozkvést.

Cítila vůni růží, šplhajících po pergole v paprscích zlatého slunce. Bílé růže, jež sama zasadila jako soukromou poctu Johnovi.

Na jeho hrob chodila málokdy, ale k těch růžím často.

Přelétla pohledem růžovou zahradu, květiny k řezu a cestičky vinoucí se mezi záhony, keři a stromy k místu, kde chtěl Bryce vykopat bazén.

Dohadovali se kvůli tomu a pak si ostře vjeli do vlasů, když vyhnala dělníka, kterého Bryce proti její vůli najal.

Tomu muži tehdy řekla, a docela jasně, že jestli jen jednou zaryje do její půdy, zavolá policii, aby seškrábla, co z něho zbude.

S Brycem pak měla ještě menší trpělivost, když mu připomněla, že dům a pozemky patří jí a že o nich nikdo jiný nebude rozhodovat.

Vztekle odešel, když ho tak uzemnila. Ale za pár hodin se připlížil zpátky s úlisně omluvným výrazem a kytičkou fialek.

Její chyba, že přijala kytky i omluvu.

Samota je lepší.

Zachvěla se v tom stínu. „Možná je, možná není.“

Tohle jsi dokázala taky sama. Všechno. Jednou jsi udělala chybu a podívej, co tě to stálo. Pořád stojí. Neudělej další.

„Neudělám. Ať udělám, co chci, nebude to chyba.“

Samota je lepší. Hlas už zněl naléhavě a chlad se prohloubil. *Já jsem sama.*

Na okamžik, ale opravdu jen okamžik, měla Roz dojem, že zahlédla ženu v zablácených bílých šatech ležící v otevřeném hrobě. A na tu chvíli ucítila pod růžemi pach rozkladu a smrti.

Ta žena otevřela oči a upřela je na ni. Šíleně a hladově.

9

Roz vběhla do domu z ošklivého lijáku. Stáhla si bundu a usedla na lavici v hale, aby si zula boty. Objevil se David, sedl si vedle ní a podával jí kávu, kterou přinesl z kuchyně.

„Doktor Cukrouš je v knihovně.“

„Ano, viděla jsem jeho auto.“ Pila kávu a přidržovala hrnek oběma rukama, aby je zahřála.

„Harper je s ním. Doktor ho nalákal na interview. Se mnou si předtím povídal nad bílou kávou a jablečným koláčem.“

„Jablečný koláč.“

„Schoval jsem ti kus. Znáš tvoje slabůstky. Říkali, že by z toho mohlo i sněžit.“

„Slyšela jsem.“

„Stella a kluci jsou u Logana. Prý tam uvaří večeři. Kluci čekají na ten sníh a těší se, že tam budou moct přespat.“

„To je fajn. Potřebuju sprchu. A hodně horkou.“

Vzal si hrnek, který mu podala. „Myslel jsem, že bys hezkého profesora mohla pozvat na dnešní večeři. Bude velké kuře s knedlíky, abychom zahnali ten chlad.“

„To zní dobře – kuře – a Mitch samozřejmě může zůstat, jestli chce a nemá žádné jiné plány.“

„Nemá,“ řekl David přesvědčivě. „Už jsem se ptal.“

Uculila se, jak se na ni zubil. „Tak s kým ho vlastně chceš dát dohromady, se mnou, nebo se sebou?“

„No, protože jsem strašně nesobecká bytost – a doktor zas bohužel děsnej heterák – nechám ho tobě.“

„A taky politováníhodný romantik, co?“

Vydala se do schodů a zvedla oči v sloup, když na ni ještě zavolal: „A vezmi si něco sexy.“

V knihovně Harper popíjel svoje odpolední pivo. Měl dojem, že už nemůže povědět víc, než Mitch věděl, ale odpovídal na otázky a vyplňoval mezery ve vyprávění matky a Davida.

„Mám tu zapsané, jak David vzpomínal na tu noc, kdy jste ji viděli v zahradě jako malí kluci.“

„Tu noc, co jsme spali venku, David, mí bratři a já,“ přikývl Harper. „To tedy byla noc.“

„Podle Davida jste ji viděl první a probudil ho.“

„Viděl, slyšel, cítil.“ Harper trhl rameny. „Těžko to vysvětlit, ale ano, probudil jsem ho. Nedokážu říct, kolik bylo. Pozdě. Vydrželi jsme vzhůru dlouho, přejedli se a strašili se různými historkami. Pak jsem ji asi zaslechl. Nevím jak, ale poznal jsem, že je to ona. Jen to nebylo jako jindy.“

„Co bylo jinak?“

„Nezpívala. Spíš sténala, nebo tak něco, vydávala nesrozumitelné zvuky. Takové, co byste spíš čekal od ducha v měsíční noci, když jste dítě. Tak jsem vykoukl ven a byla tam. Ale taky vypadala jinak.“

Statečný kluk, pomyslel si Mitch, že vykoukl, místo aby si přetáhl spacák přes hlavu. „A jak?“

„Měla na sobě něco jako bílou noční košili, stejnou jako na jaře v horním pokoji. Vlasy měla rozpuštěné, rozčuchané a špinavé. A viděl jsem, jak skrze ni prochází měsíční světlo. Přímo skrz ni. Ježíši.“ Zhluboka se napil piva.

„Tak jsem vzbudil Davida a Austin s Masonem se taky probudili. Chtěl jsem, aby tam bráchové zůstali, ale nebyla šance, tak jsme se všichni vydali za ní.“

Mitch si to uměl dobře představit. Skupina malých kluků, měsíčná noc, světlušky a těžké letní vedro. A k tomu strašidelná postava bloudící zahradou.

„Přešla přímo přes mamčiny petrklíče a skrze ibišek. Byl jsem moc napjatý, abych se bál. Pořád vydávala ten zvuk, takové hučení nebo kvílení. Mám dojem, že v tom byla ukrytá slova, ale nedalo se tomu rozumět. Mířila k domu na kočáry. Určitě šla k němu. Pak se otočila a zadívala se na nás. A její obličej...“

„Co?“

„Jako minulé jaro,“ řekl a krátce si povzdechl. „Vypadal šíleně. Jako v hororovém filmu. Divoce a bláznivě. Usmívala se, ale bylo to děsné. A jednu chvíli, když se dívala na mě a já na ni, bylo tak chladno, že jsem viděl svůj dech. Pak se obrátila a šla dál, tak jsem vyrazil za ní.“

„Za ní? Za šíleným duchem? Musel jste se bát!“

„Zas tolik ne, nebo jsem si to neuvědomoval. Asi jsem byl spíš zaujatý. Fascinovaný. Musel jsem vědět, co bude. Jenže Mason začal vrískat. To mě teprve vyděsilo k smrti. Napadlo mě, že ho nějak dostala, což byla pitomost, protože byla vepředu a on daleko za mnou. Byli všichni mnohem dál, než jsem si myslel. Tak jsem se hnál zpátky a tam seděl Mason na zemi a z nohy mu tekla krev. A Austin běžel do stanu pro tričko, abychom mu to něčím ovázali, protože jsme byli jen v trenkách. Pak jsme ho s Davidem zkoušeli donést domů, ale to už se k nám hnala mamka jako sám Bůh hněvu.“

Zasmál se a zamrkal na Mitche. „Měl byste ji vidět. Na sobě jen maličké šortky a nějaké tílko, vlasy, tehdy je nosila delší, za ní vlály, jak utíkala. A pak jsem uviděl – ostatní ne, jen já si všiml, že má dědečkovu pistoli. Řeknu vám, kdyby po nás šel duch nebo kdokoli jiný, určitě by ho zahнала. Ale pak zjistila, o co jde, a tak si strčila pistoli za pásek těch malých šortek takhle vzadu. Zvedla Masona a řekla, ať na sebe něco hodíme. Pak jsme se všichni nacpali do auta, abychom s Masonem zajeli na pohotovost.“

„Nikdys neřekl, žeš tu pistoli viděl.“ Roz se objevila v knihovně.

„Myslel jsem, že nechceš, aby to ostatní věděli.“

Přešla přímo k němu, sklonila se a políbila ho na vršek hlavy. „Ani tys to neměl vědět, ale ty vždycky hodně vidíš.“ Natočila hlavu, nechala tvář na Harperovi a zadívala se na Mitche. „Neruším?“

„Ne. Sedni si, jestli máš chvílku. Tuhle historku už znám od dvou zdrojů, chtěl bych slyšet i tvoji verzi.“

„Moc toho nedoplním. Kluci chtěli stanovat. Bůh ví proč v tom vedru a s komáry. Ale kluci rádi staví stany. A protože jsem je chtěla mít pod kontrolou a slyšet je, otevřela jsem dveře na terasu a vydržela bez klimatizace.“

„Byli jsme hned tady na dvoře,“ protestoval Harper. „Co bysme tak mohli provést?“

„Hodně věcí, a jak se ukázalo, bylo moudré, že jsem se celou noc potila. Když se uklidnili, taky jsem usnula. Vzbudilo mě až Masonovo vrískání. Popadla jsem dědečkovu pistoli, kterou jsem si tehdy nechávala na polici ve skříni. Ze šperkovnice jsem vytáhla náboje a cestou jsem v běhu nabíjela. Když jsem tam dorazila, David

s Harperem vlekli Masona, kterému z nožičky tekla krev. Musela jsem je uklidnit, protože mluvili všichni najednou. Zanesla jsem dítě dovnitř, očistila ránu a viděla, že to bude chtít pár stehů. To ostatní jsem se dověděla cestou do nemocnice.“

Mitch přikývl a pak se podíval do poznámek. „A kdy ses šla podívat do domu na kočáry?“

Usmála se. „Za svítání. Tak dlouho trvalo, než jsme se vrátili a než kluci usnuli.“

„Vzala sis zbraň?“

„Ano, pro případ že viděli něco skutečnějšího, než mysleli.“

„Byl jsem dost velký, abych šel s tebou,“ namítl Harper. „Nemělas to podnikat sama.“

Natočila hlavu. „Věřila jsem, že je to na mně. Každopádně tam nic nebylo. Nedokážu říct, jestli jsem to opravdu cítila, nebo jsem byla tak vynervovaná a jen si to myslela, ale...“

„Co?“

„Byla tam zima, větší než měla být. A cítila jsem... bude to znít dramaticky, ale cítila jsem všude kolem smrt. Prošla jsem to odshora dolů, ale nic jsem nenašla.“

„Kdy se ta budova přestavěla?“

„No... hmmm.“ Zavřela oči a přemýšlela. „Na začátku dvacátého století. Reginald si potrpěl na nejnovější věci a automobil k nim patřil. Parkoval ho v domu na kočáry, pak ve stájích a z domku se stalo takové skladiště a v patře bydlel zahradník. Ale až později, někdy ve dvacátých letech, myslím, se z toho stal zahradní domek pro hosty.“

„Takže není možné, že by tam bydlela nebo chodila za zahradníkem, protože to všechno bylo až po jejím prvním zjevení. A co se tam ukládalo, dokud to byl skutečný přístřešek pro kočáry?“

„Lehké kočáry, plachty asi. Nářadí?“

„Divné, že šla právě tam.“

„Vždycky jsem uvažoval, jestli tam umřela,“ promluvil Harper, „a že by mi to dala vědět, když jsem se tam nastěhoval.“

Mitch na něho zaměřil pozornost. „Měl jste tam nějaké zážitky?“

„Ne. Ona se nestará o kluky, kteří překročí jistou věkovou hranici. Hele, sněží!“

Vyskočil a hnál se k oknu. „Možná to vydrží. Potřebujete mě ještě?“ zeptal se Mitche.

„Teď právě ne a díky za čas.“

„To nic. Zatím.“

Roz zavrtěla hlavou, když odešel. „Půjde přímo ven a pokusí se sebrat dost sněhu na sněhovou kouli, kterou by mohl hodit po Davidovi. Některé věci se nikdy nezmění. Ale když jsme u Davida, připravuje kuře s knedlíky, kdybys chtěl zůstat na večeři a počkat, až to zase roztaje.“

„Jen blázen by odmítl kuře s knedlíky. Taky jsem minulý týden trochu pokročil, jestli je eliminace lidí nějaký pokrok. A docházejí mi kandidátky, jejichž jména jsou v dokumentech.“

Přešla k jeho nástěnce, prohlížela si fotografie, tabulky a poznámky. „A když úplně dojdou?“

„Začnu hledat někde jinde. Není to k věci, ale jak se stavíš k basketbalu?“

„V jakém smyslu?“

„Ve smyslu chození na zápasy. Získal jsem na zítřek lístek navíc na zápas svého syna. Hrají s Ole Miss. Doufal jsem, že tě přemluvím, abys šla taky.“

„Na basketbal?“

„To je běžné, specifická zábava mnoha lidí.“ Mile se na ni usmál, když se k němu otočila. „Někde se začít musí. A třeba ti taková společenská akce bude vyhovovat líp než tichá večeře ve dvou. Ale jestli bys přece radši to druhé, najdu v kalendáři volný večer.“

„Basketový zápas by mohl být zajímavý.“

Lily seděla na koberci v Rozině ložnici a tloukla plastovým pejskem do tlačítek dětského telefonu. Lilyina matka měla hlavu strčenou v šatní skříni.

„Vyzkoušej ty stíny, Roz.“ Hayleyin hlas zněl přidušeně, jak se prohrabovala oblečením. „Tušila jsem, že to není barva pro mě, když

jsem je kupovala, ale nemohla jsem si pomoci. Ale na tobě budou úžasné, vid', Stello?"

„Jo.“

„Mám dost svých líčidel,“ namítla Roz, ale snažila se soustředit na nanášení stínů. Nějak nemohla pochopit, jak mohlo do jejího soukromého prostoru proniknout tolik žen. Nebyla na ženy zvyklá.

„Panebože! Tyhle si musíš vzít!“

Hayley vytáhla kalhoty, které jí vnutil David a které od té chvíle ani jednou neměla na sobě. „To rozhodně ne.“

„Roz, děláš si legraci?“ Zamávala jimi na Stellu. „Koukni na ně.“

Stella poslechla. „Do toho bych svůj zadek nedostala ani heverem.“

„Ale dostala, jsou strečové.“ Hayley to názorně předvedla. „A navíc má dobré boky, když k nim máš i prsa. Jenže tobě by byly dlouhé. A ten svetr, ten červený angorský, co mi dal David k Vánocům, ten by k nim byl perfektní.“

„Tak si to obleč sama,“ navrhla Roz.

„Ne, ty si je vezmeš. Pohlídej mi na chvilku malou, ano? Skočím pro něj.“

„Já si nebudu brát tvůj svetr. Mám dost svých. Prokristapána, vždyť je to jen basketbal.“

„Ale to není důvod, abys nebyla k nakousnutí.“

„Vezmu si džíny.“

Hayley zklamaně dosedla na postel vedle Stelly. „Ona je ztracený případ.“

„Hele, použiju tvoje stíny. Ber to jako kompromis.“

„Můžu ti vybrat aspoň náušnice?“

Roz pohnula očima v zrcadle, až dohlédla na Hayley. „A přestaneš mě pak otravovat?“

„Platí.“ Hayley vyskočila, a když se k ní Lily natáhla, popadla ji v běhu do náruče. Usadila si ji na boku a jednou rukou probírala krabičku s Rozinými běžnými šperky. „Co si vezmeš k těm džínům?“

„Nevím. Nějaký svetr.“

„Ten zelený kašmírový,“ řekla jí Stella. „Tmavě zelený s nižším roláčkem a ten kožený černý super kabát. Ten po kolena.“

Roz se při líčení zamyslela. „Dobře. To by šlo.“

„Fajn, takže... tyhle.“ Hayley zvedla dlouhé stříbrné spirály. „A boty?“ zeptala se spíš Stelly.

„Ty vyšší černé se silnými podpatky.“

„Ty přines boty, já najdu svetr a...“

„Holky.“ přerušila je Roz. „Zmizte. Odsud' už to zvládnou sama.“ Ale ještě se naklonila a políbila Lily na tvář. „Běžte si hrát někam jinam.“

„Tak jdem, Hayley. Nebo si naschvál vezme mikinu a zahradnické boty. S těmi stíny jsi měla pravdu,“ dodala Stella, když táhla Hayley ven.

Možná, uvažovala Roz. Byl to zajímavý odstín hnědé s trochou zlata pro zvýraznění. A ona ho uměla využít ve svůj prospěch. Vždyť už v tom měla letitou praxi a navíc dost marnivosti, aby se dokázala vylepšit, když o to šlo.

I tak měla výhodu, že žila v jedné domácnosti s jinými ženami, mladšími ženami a mohla si nechat poradit s oblečením.

Až na ty kalhoty.

Přešla k prádelníku a otevřela prostřední zásuvku, kde měla kvalitní svetry. Miluje tyhle jemné materiály, uvědomila si, když je probírala. Kašmír, česaná bavlna, hedvábí.

Vytáhla ten tmavě zelený a rozprostřela ho.

Chlad přišel s šokující rychlostí a podobal se trestajícímu pohlavku, že o krok ustoupila. Pak ztuhla, protože jí svetr vylétl z rukou. Nevěřicně sledovala, jak narazil na protější stěnu a spadl na podlahu.

Cítila, jak se jí podlomila kolena, ale zůstala stát a pomalu se ho vydala zvednout.

Na přední straně byl zubatě roztržený, jako by se do něj zaryly vzteklé nehty. Rozin dech se viditelně srážel v páru. Snažila se zůstat klidná.

„No, to bylo ošklivé a podlé. Ubohé a zlé. Ten svetr jsem měla ráda. Moc ráda. Ale nic se tím nezmění.“

Naštvaně se otočila, čekala a doufala, že uvidí někoho, s kým by mohla bojovat. „Mám jich víc, a jestli chceš tohle představení zopakovat u všeho oblečení, říkám ti, že radši půjdu ven s holým

zadkem, než bych se nechala takhle vydírat. Takže si svoje záchvaty předváděj někde jinde.“

Roz hodila svetr na postel a vrátila se k prádelníku. Namátkou popadla jiný a přetáhla si ho přes hlavu. Prsty se jí chvěly vzteky i nervozitou, když si natahovala džíny.

„Rozhoduju se sama,“ vykřikla, „a vždycky budu. Pokračuj v tom, klidně v tom pokračuj a vyspím se s ním jen tobě natruc.“

Oblékla se, strčila nohy do bot, popadla kožený kabát a pak se musela ovládnout, aby nepráskla dveřmi.

Na chodbě se o ně ale opřela a chvíli oddechovala, aby se uklidnila. Jedno bylo jisté, cestou na basket měli s Mitchem o čem mluvit.

I tak počkala, dokud nebyli na cestě a světla domu nechali za sebou. „Musím ti říct několik věcí, ale pak by bylo dobré, kdybychom práci na pár hodin nechali být.“

„Něco se stalo?“

„Ano. Nejdřív jsem zažila nepříjemnou schůzku v práci s jednou známou, která už dvacet let vyhrává zlaté medaile v drbací olympiádě.“

„To je ale rekordmanka.“

„A ještě je na to hrdá. Týkalo se to mého exmanžela. Není to samo o sobě důležité, ale trochu mě to naštvalo, až mě z toho rozbolela hlava, tak jsem šla domu, vzala si aspirin a chtěla si na chvílku lehnout. Nespala jsem, jen tak v polospánku přemýšlela a v hlavě jsem se přenesla do zahrady. Seděla jsem na konci jara na lavičce ve stínu.“

„Jak víš, že bylo jaro?“

„Pozdní jaro, začátek léta. Poznala jsem to podle květin. Pak se najednou ochladilo.“

Vyprávěla mu zbytek a nezapomněla na detaily.

„Tohle je první sen, o kterém se zmiňuješ?“

„To nebyl sen. Já jsem nespala.“ Netrpělivě mávla rukou. „Já vím, že to lidi pořád říkají, když si myslí, že jsou vzhůru. Ale já jsem byla vzhůru.“

„Dobrá, ty bys to měla vědět.“

„Ona mě v mojí mysli zavedla do zahrady. Cítila jsem ten chlad i květiny – bílé růže na pergole – i vítr na kůži. Ale celou dobu jsem si uvědomovala, někde jinou částí mysli, že jsem pořád ve svém pokoji, ležím na posteli a bolí mě hlava.“

„Nepříjemné.“

„Říkáš to opatrně,“ odpověděla. „Ale ano, bylo to nepříjemné a rozčilující. Nemám ráda, když někdo řídí mé myšlenky. A jak se na mě podívala, když pak otevřela oči v tom hrobě, bylo to s takovou hroznou... láskou. Ona mi nikdy neublížila, ani jsem necítila, že by mohla. Až do dneška.“

Prudce zabrzdil a zastavil na kraji silnice. Pak se k ní otočil. Klid, kterým se obvykle vyznačoval, jako by nahradil tlumený hněv. „Jak to myslíš? Ona tě napadla? Proboha...“

„Mě ne, ale můj krásný kašmírový svetr. Byl to dárek k narozeninám, takže ho mám teprve od listopadu a pořád mě štve, že ho zničila.“

„Pověz, co se přesně stalo.“

Když to udělala, zabořil se do sedadla a ťukal prsty na volant. „Ona si nepřála, abys dneska se mnou šla ven.“

„Zřejmě ne, ale má smůlu, jsem tady.“

Znovu se na ni podíval. „A proč?“

„Protože jsem řekla, že jdu, a já slovo držím. Pak bych mohla dodat, že mě naštvala, a já se jen tak nedám. A nakonec bych chtěla vyzkoušet, jestli se mi bude líbit ve tvé společnosti i jinak než při práci.“

„Jsi hodně upřímná.“

„Ano a hodně lidí to dráždí.“

„Já k nim nepatřím. Toho svetru je mi líto.“

„Mně taky.“

„Můžeme jen spekulovat...“

„To můžeme,“ přerušila ho. „Ale právě teď bych to nedělala. Nezkazila nám večer, tak proč by ho měla ovládat dál. Co kdybychom mluvili o něčem jiném, než zase přijde řada na práci?“

„Jistě. A o čem bys chtěla mluvit?“

„Začala bych úvahou, jak dlouho tady asi tak chceš stát na krajnici a jak pozdě pak přijdeme na zápas tvého syna?“

„Och. Pravda.“ Vyrazil znova na silnici. „A co kdybych já začal tím, že mám novou paní na úklid?“

„Vážně?“

„Je to kamarádka kamarádky jedné kamarádky, nebo tak něco. Zajímá se o feng shui a přerovnává mi všechno v bytě, že tam teď mám pracovní oblast, zdravotní oblast a tak dál. A píše mi seznamy věcí, co musím koupit, jako třeba penězovou žábu pro koutek prosperity. A takové ty čínské mince. A říká, že musím mít taky zelenou rostlinu, asi do zdravotního koutku, to nevím jistě a bojím se zeptat. Tak mě napadlo, jestli bych nemohl dostat zpátky tu rostlinu, co sis ode mě na jaře odnesla.“

„Tu, kterou jsi zabíjel.“

„Nevěděl jsem, že ji zabíjím. Vlastně ani to, že tam je.“

„Neúmýslné zanedbávání je taky zanedbávání.“

„Jsi drsná. A co kdybych přísahal, že se o ni budu starat líp? Vlastně se o ni bude starat ona, minimálně jednou za dva týdny. A můžeš ji samozřejmě navštěvovat.“

„Rozmyslím si to.“

Hala už praskala ve švech, když dorazili, a hučela počátečním vzrušením. Prošli tím hlukem, barvami a nadšením a protlačili se řadou na sedadla, zatímco se oba týmy na ploše rozcvičovaly.

„Josh je támhle, číslo osm.“

Sledovala vysokého chlapce v bílém, modře lemovaném dresu, jak vyráží kupředu a s odrazem od desky dává koš. „Dobrá forma.“

„Byl desátý v draftu NBA. Příští rok bude hrát za Celtics. Pořád tomu nemůžu uvěřit. Nechci se celý večer chlubit, ale tohle jsem musel říct.“

„On bude profík? Za Celtics? Tak to se chlub, jak chceš. Já bych to udělala.“

„Pokusím se to omezit. Josh je v každém případě point guard, zodpovědný za rozehrání míče a přihrávky.“

Naslouchala a popíjela limonádu, co jí koupil, zatímco jí vysvětloval základní basketbalové pojmy a strategie.

Při rozhozu sledovala akci, těšila se z bleskového pohybu na hřišti, rezonance hlasů a dunění míče na palubovce.

Během první čtvrtiny se k ní Mitch občas naklonil, aby jí vysvětlil nějaké zvolání, taktiku nebo vývoj hry.

Ale jen do chvíle, kdy spolu se zbytkem Memphisu vyskočila a začala bučet kvůli ztracenému koši. „Copak ten sudí potřebuje oční operaci? Měli jsme jasnou pozici, copak potřebuje tři nohy vrostlé do podlahy? Byl to foul, prokristapána. Nedal to jen o milimetr.“

Když se s našťvaným supěním posadila, Mitch se poškrábal na bradě. „Fajn, tak buď jsem tak výjimečný učitel, nebo basketu rozumíš.“

„Mám tři syny. Vyznám se v tom. A taky ve fotbalu a baseballu a jeden čas jsem věděla až příliš o profesionálním zápase. Ale z toho našťestí vyrostli. Odvrátila hlavu od hry, aby se na něho usmála. „Ale tobě to poučování hloupé ženské tak hezky šlo, nechtěla jsem to kazit.“

„Díky. Dáš si nachos?“

„Nejsem proti.“

Užívala si a taky ji pobavilo, když Josh v davu očima vyhledal otce a zazubil se na něho. Ještě víc, když se zadíval na ni, pak zpátky na tátu a nakonec nadšeně zvedl palec.

A když Memphis Tigers o tři body porazili Ole Miss Rebels, usoudila, že ten zážitek za jeden zničený svetr docela stál.

„Chceš si počkat, abys synovi pogrataloval?“

„Dneska ne. Ten se ze šatny a od fanoušků dostane nejdřív za hodinu. Ale rád bych tě s ním někdy seznámil.“

„To bude fajn. Je příjemné sledovat ho při hře – nejen kvůli stylu a talentu – obojího má dost, ale i kvůli nadšení. Hned poznáš, že to miluje.“

„To už od malička.“ Mitch vzal Roz kolem pasu, aby jí pomohl proplést se davem.

„Bude pro tebe asi těžké, že se odstěhuje do Bostonu.“

„Vždycky si to moc přál. Část mého já by se tam chtěla odstěhovat s ním, ale dřív nebo později je stejně musíš pustit.“

„Málem jsem neunesla, když mi mladší dva odešli. Vždyť jim včera bylo pět let, ne?“

Místo kolem pasu ji vzal za ruku. „Můžu tě pozvat na pozápasové jídlo?“

„Dneska ne. Musím ráno brzo vstávat. Ale díky.“

„Tak zítra na večeri.“

Vzhledla k němu. „Víš, dostat mě ven z domu dva večery za sebou obvykle vyžaduje sílu zdivočelých koní. A zítra mám schůzku zahradnického klubu, kterou bych z osobních důvodů neměla vynechat.“

„Tak další večer.“

„Cítím, že zahájil kampaň.“

„A jak mi to jde?“

„Není to špatné.“ Vůbec to není špatné, pomyslela si a radovala se z chladného vzduchu i dotyku jeho teplé ruky. „Víš co, můžeš k nám zajít pozítří na večeri. Ale varuju tě. Vařím já, David nebude doma.“

„Ty vaříš?“

„Jistěže vařím. Ne že by mi to David často dovolil, ale jsem moc dobrá kuchařka.“

„V kolik je večere?“

Zasmála se. „Tak třeba v sedm.“

„Budu tam.“ Když došli k autu, přešel na její stranu, náhle ji obrátil k sobě, objal a přitáhl blíž. Pak jí vtiskl dlouhý, líný polibek.

Položila mu ruce na paže a držela se ho, zatímco se nechala unášet okamžikem – jeho teplým tělem, chladným vánkem a horkou žádostí, která rostla pod klidným polibkem.

Pak se odtáhl, zadíval se jí do očí a otevřel dveře za jejími zády. „Udělal jsem to teď, protože před domem bys to asi čekala. Doufám, že tě aspoň občas něčím překvapím. Určitě to nebude snadné.“

„Už se ti to párkrát podařilo.“

Vklouzla do vozu a on za ní zavřel. A věřil, že pro ni má ještě pár překvapení schovaných v rukávu.

10

Harper dokázal v množírně strávit celé hodiny, aniž by se nudil nebo postrádal společnost jiných lidí. Rostliny, s nimiž pracoval, ho neskutečně fascinovaly a uspokojovaly. Ať už pěstoval standard, nebo zkoušel nějaký hybrid, dělal práci, kterou miloval.

Rád pracoval i venku, kde rouboval a množil vysazené stromky. Pro tento rok už měl vybráno, které naočkuje, a po zbytek týdne hodlal vybírat nejlepší rouby nebo prořezávat mladé stromky, naroubované předešlý rok.

Tohle rozhodování už matka nechávala na něm. Co, jak a kdy. Znamenalo to od ní velkou důvěru, že ho tuhle část obchodu nechala řídit bez dohledu.

Ale nakonec, sama ho naučila nejen základy zahradničení, ale také mu předala lásku ke všemu, co roste.

Když vyrůstal, strávili spolu v zahradě a ve skleníku dlouhé hodiny. Učila také jeho bratry, ale jejich zájmy se později stočily jinam, zatímco ten jeho se prohloubil. Zájem o Harperův dům, o zahradu, o tuhle práci.

Během studií a života na vysoké se jen ujistil v tom, co bude jeho celoživotní zájem.

Jeho odpovědnost – k domu, práci a ženě, která ho učila – byla absolutní.

Za bonus považoval to, že se láska a povinnost tak hladce propojily v jedno.

Rostlinám právě pouštěl Čajkovského, zatímco pro sebe do sluchátek zvolil jinou klasiku – Barenaked Ladies. Kontroloval rostliny v květináčích a zapisoval údaje do různých tabulek.

Zvlášť ho potěšila jiřina, kterou minulé jaro vypěstoval na Loganovu žádost. Za pár týdnů přiměje přezimující hlízy k růstu a na jaře odebere odnože. Firma V zahradě bude moci nabídnout slušnou zásobu Stellina snu, sytě a výrazně modré jiřiny, kterou vytvořil.

Zvláštní, jak věci fungují, pomyslel si. Díky tomu že se Logan a pečlivá Stella do sebe zamilovali a Logan pak sentimentálně zareagoval na sen o modré jiřině, který se Stelle zdál. A to kvůli Harperově nevěstě.

Všechno se stáčelo zpátky k domu a k těm, co v něm žili.

Bez Nevěsty by neexistovala jiřina Stellin sen. Bez Harperova domu by nebyla Nevěsta. A nic z toho nejspíš bez odhodlání jeho matky udržet dům a vybudovat podnik.

Protože byl obrácený ke dveřím, viděl, že se otevřely a dovnitř vešla Hayley.

Ta by tu nebýt matky taky nezůstala. Nebyla by žádná krásná, těhotná slečna, která jednoho zimního večera zaťukala na dveře jejich domu, že hledá práci a místo pro život.

Když se usmála, jeho srdce automaticky poskočilo a pak se vrátilo k normálnímu rytmu. Klepla si prstem na stranu hlavy, a tak si stáhl sluchátka.

„Promiň, že ruším. Roz říkala, že už tu máš dost velké rostliny do oddělení pokojových květín. Stella chce zahájit zimní prodej.“

„Jasně. Mám ti je nanosít ven?“

„Nemusíš. Mám za dveřmi připravené krabice a vozík.“

„Tak moment, podívám se nejdřív do seznamu.“ Přešel ke své počítačové stanici. „Nedáš si kolu?“

„Dala bych si, ale ještě musím hlídat kofein.“

„No jo.“ Kojila Lily, a při té představě se v něm cosi stáhlo i zjihlo. „Hm, mám tu taky chlazenou vodu.“

„To by bylo fajn. Až budeš mít čas, ukážeš mi, jak se roubuje? Stella říká, že toho většinu roubuješ, zvlášť venku, touhle dobou. Moc ráda bych si to zkusila, abych to pak mohla zopakovat.“

„Jasně, když chceš.“ Podal jí láhev s vodou. „Můžeš to zkusit třeba s vrbou. Na té mi to mamka poprvé ukázala a hodí se na nácvik.“

„To by bylo super. Myslela jsem, že až si jednou s Lily pořídíme vlastní bydlení, že si něco sama naroubuju.“

Posadil se a snažil se soustředit na svoje záznamy. Její vůně, tak bytostně ženská, se dokonale hodila k vůni půdy a rostlin. „V domě je přece místa dost.“

„Víc než dost.“ Zasmála se a snažila se mu číst přes rameno. „Jsem tam skoro rok a ještě jsem si na ten prostor nezvykla. Moc ráda tam bydlím a pro Lily je fajn, že kolem sebe má tolik lidí a

nikdo nemůže být úžasnější než tvoje mamka. Ale dřív nebo později budu muset Lily usadit někam, kde to bude jen naše.“

„Víš dobře, že tě tam mamka chce mít, jinak by tě už dávno vystrnadila.“

„To máš pravdu. Ona si umí poradit, že? A zařídit si věci, jak se jí líbí. Nemyslím to úplně tak, jak to zní. Jen že je silná a chytrá a vypadá to, že se ničeho a nikoho nebojí. To na ní moc obdivuju.“

„Ty máš taky dost odvahy a rozumu.“

„Odvahy možná, ale začala jsem si uvědomovat, že častokrát jen proto, že mě nic lepšího nenapadne.“ Shrábla ze stolu kousek lýka a začala si ho namotávat na prst. „Když se ohlédnou, vůbec nechápu, jak jsem dokázala vyrazit šest měsíců těhotná na cestu. Ne teď, když mám Lily a všechno si to uvědomuju. Budu Roz do konce života vděčná.“

„To by si nepřála.“

„To je jedna z mála věcí, kterou neovlivní. Moje dítě teď má hezký domov plný lásky. A já zas práci, kterou mám den ode dne radši. Získaly jsme přátele a rodinu. I samotným by se nám dařilo dobře, to vím jistě. Ale nebyly bychom s Lily tam, kde teď, nebýt Roz.“

„Zvláštní, taky mě napadlo, že se skoro všechno – dům, firma, dokonce i Logan se Stellou točí kolem mamky. Možná i samotná Nevěsta.“

„Proč Nevěsta?“

„Kdyby mamka dům prodala – a byly doby, kdy by to bývalo snazší – možná by se tam už Nevěsta nezjevovala. Možná musí v domě bydlet Harper, co já vím.“ Trhl rameny a šel vybírat rostliny, které vyškrtl z inventáře. „Jen jsem tak uvažoval.“

„Možná máš pravdu. Ale ty bys ho neprodal, že ne? Až přejde na tebe.“

„Ne. Fakt je, že vždycky když mě napadne, že bych se mohl odstěhovat a najít si někde vlastní bydlení, vím, že to nedokážu. Chci prostě být tady, to je jedna věc. A druhá, že i když je moje matka chytrá a silná, cítím se lín, když jsem na blízku. Myslím, že by byla smutná a trochu osamělá, kdybyste se s Lily odstěhovaly, zvlášť když Stella s kluky začne žít za pár měsíců s Loganem.“

„Snad, zatím nic neplánuju. Ale možná když chodí s Mitchem, bude mít společnosti až dost.“

„Co?“ Ztuhl na místě s mladým, zdravým fíkusem v rukou. „Chodí? Jak to myslíš? Oni spolu nechodí.“

„Když si spolu dva lidi párkrát někam vyrazí, třeba na basket, večeri nebo tak, když ona pro něho uvaří večeri, tak tomu říkám randění.“

„Pracujou spolu na tom projektu. Jsou to jen... pracovní schůzky.“

Věnovala mu tajemný ženský úsměv, který už znal. Dával mu nálepku politováníhodného mužského trouby. „Takové schůzky obvykle nekončí dlouhými, žhavými polibky – aspoň já jsem bohužel takovou pracovní schůzku už dávno nezažila.“

„Polibky? Co...“

„Nešpehovala jsem nebo tak něco,“ dodala rychle. „Jen jednou jsem byla náhodou v noci vzhůru s Lily a vykoukla jsem z okna, když Mitch vezl Roz domů. No, možná jsem vykoukla schválně, abych věděla, co se děje. A podle toho polibku, co jsem viděla, jde o vážné randění.“

Odložil květináč, až to bouchlo. „Probaha.“

Zamrkala. „Harpere, snad ti nevádí, že se stýká s takovým mužem. To bys byl blázen.“

„Když se naposledy s někým stýkala, skončila na radnici s pěkným parchantem.“

„Udělala chybu,“ řekla Hayley rozhořčeně. „A Mitch přece není jako ten pitomec Bryce Clerk.“

„A jak to víme?“

„Protože víme.“

„Ale to je málo.“

„On je pro ni dost dobrý.“

„Neříkám, že...“

„Nebo když není tak bohatý a nemá nóbl krev jako Harperové, by ses proti němu chtěl stavět?“ Zaryla mu prst rovnou do prsou. „Měl by ses stydět, vždyť mluvíš jako snob.“

„To jsem netvrdil, nebuď hloupá.“

„Neříkej, že jsem hloupá.“

„Neřekl jsem, že jsi, kruci.“

„A teď s tebou ani nechci mluvit.“ Otočila se na patě a vyběhla ven.

„Fajn, tak já taky ne,“ odsekl.

Dopaloval se a vělo to v něm po celou dobu, co sám nakládal a stěhoval květiny.

Připravený na hádku pak vyhledal svou matku.

Byla venku, kontrolovala záhony a růže, které naočkoval během sezóny.

Měla šedou bundu s kapucou, rukavice bez prstů a tak staré pohorky, že už nešlo rozeznat jejich barvu. Vypadala spíš jako vrstevnice, uvědomil si Harper, než jeho matka.

„Hayley tě našla?“ volala na něho.

„Jo, to je vyřízené.“

„Víš, uvažuju, že bychom mohli postavit parník a pěstovat víc palem. A musím ti říct, že z těch dvojitých stromků, cos narouboval, jsem nadšená. A zákazníky to taky pobaví. Asi si taky domů vezmu jednu napůl broskev, napůl nektarinku.“

Prohlížela si mladé stromky, které Harper vypěstoval a pak vyvázal na vějířovité opery. „Moc dobrá práce. A ta plačící hrušeň támhle...“

„Mami, ty spíš s Mitchem Carnegiem?“

„Cože?“ Obrátila se k němu čelem a potěšený úsměv a pýcha v jejích očích se vytratily. „Na co ses to ptal?“

„Slyšelas dobře. Rád bych znal odpověď.“

„A proč bych měla odpovídat na něco, do čeho ti nic není?“

„Chci vědět, jak je to mezi vámi vážné. Mám pravoto vědět.“

„To určitě nemáš.“

„Mlčel jsem, když jsi chodila s Clerkem, a to byla chyba. Už ji znova neudělám. Budu tě hlídat, ať chceš, nebo ne. Takže jestli mi to neřekneš, půjdu se zeptat jeho.“

„Nic takového neuděláš, Harpere.“ Poodešla a zastavila se zády k němu. Znal ji dobře, aby pochopil, že bojuje s návalem zlosti. V tom si byli podobní a snažili se ji potlačovat. „Kdy jsem tě já naposled zpovídala, s kým se společensky nebo intimně stýkáš?“

„A kdy jsem si já naposled vzal lovce majetku?“

Prudce se k němu obrátila a vztek v jejích očích hrozil každou chvíli vybuchnout. „Tohle mi nepředhazuj. Vůbec se mi to nelíbí.“

„A mně se nelíbí, že to musím udělat. A je mi jedno, že tě naštvu. Nikdo ti už nesmí tolik ublížit, dokud tady budu. Kolik toho o něm vlastně víme? Z mého pohledu už překročil hranici tím, že si začal s někým, pro koho pracuje.“

„Jak komisně umíš popsat tak zvláštní věci. Jak jsem to dokázala?“ Dlouze si povzdechla. „Zeptám se tedy takhle: Už jsi někdy zažil, že bych stejnou chybu udělala dvakrát?“

„Zatím ne.“

„Ta důvěra ve mě je ohromující.“ Stáhla si jednu rukavici a pleskla s ní o stehno. „Tak asi takhle. Je to zajímavý a přitažlivý muž, se kterým jsem se několikrát sešla. Protože má hezký a silný vztah se synem a já se pyšním tím samým, máme hodně společného. Je rozvedený, ale udržuje přátelský vztah s bývalou ženou a jejím druhým manželem. Což zase není tak snadné a obvyklé. A neudělal nic nevhodného ani podle tvých vznešených zásad.“

„Jsou vznešené, jen když jde o tebe.“

„Ale Harpere, já nejsem žádný ideál.“

„A kdo to po tobě chce? Jde mi jen o to, abys byla v bezpečí a šťastná.“

„Zlato.“ Přistoupila, položila mu dlaně na tváře a lehce mu zavrtěla hlavou ze strany na stranu. „Tohle bych měla říkat já tobě. A když ti slíbím, budu slavnostně přísahat, že jsem se s Brycem poučila, uklidníš se?“

„Jen když slíbíš, že mi řekneš, kdyby tě tlačil někam, kam nechceš.“

„Tak si ho poslechněte. Tak dobře, slibuju. Pojd', prohlédneme ještě ten zbytek a půjdeme dovnitř.“

Roz teď rozhodně měla o čem přemýšlet. Jak mohla svého prvorozeného tak dobře znát, a přitom být zároveň tím střetem tak překvapená?

Ale copak matky někdy uvažují o tom, že si o ně děti dělají starosti? Na to nějak neměly v mozku ani srdci místo, protože se pořád strachovaly o své děti.

Navíc jí teprve teď došlo, jak moc syna s Brycem zklamala. Ublížila mu stejně, nebo možná víc, než bylo ublíženo jí.

Dalo se tohle milovaným lidem nějak vynahradit, nebo se to muselo samo zahojit jako nějaká rána?

Protože toužila po klidu, zašla do domu přes terasu a ve svém pokoji si svlékla svrchní oblečení.

Vydala se do obývacího pokoje, aby si pustila hudbu a trochu malovala, aby si odpočinula. Na stole ale spatřila úhlednou hromádku pošty. David, jak měl ve zvyku, oddělil soukromou korespondenci – té už bylo málo, protože skoro všichni přešli k mailování – od obchodní a účtů.

Protože věřila, že nejdříve mají přijít na řadu špatné zprávy, začala otvírat obálky s účty. Suma za domácí potřeby jí trochu vyrazila dech, ale byla to daň za tolik prostoru a hodně lidí v domě.

Vytáhla šekovou knížku a slibovala si, že brzy – nejlépe příští měsíc – si zavede elektronické účetnictví. Ale to už si slibovala několik měsíců. Teď to ale myslela vážně a co nejdříve požádá Stellu, aby jí ukázala, jak na to.

Zaplatila za elektřinu, plyn, telefon a kreditní kartu. Pak se zamračila na další obálku od jiné úvěrové společnosti. Málem ji vyhodila, že je to jistě žádost o nějaký příspěvek, ale pak se do ní pro jistotu podívala.

Vykulila oči, když si přečetla jednotlivé platby a celkovou částku. Přes osm tisíc dolarů. Osm tisící To je směšné, absurdní!

Od téhle společnosti ani kartu neměla a rozhodně neutratila osm tisíc dolarů. Restaurace, elektronika, pánské oddělení u Dillarda.

Zmateně sáhla po telefonu, aby nahlásila chybu, a pak strávila půlhodinu složitým dohadováním s úředníky.

Hned nato volala svému právníkovi.

Jakmile tohle rozběhla, opřela se v křesle a pocítila tíhu kolem žaludku. Karta byla vystavena na její jméno s pomocí všech potřebných údajů – adresy, čísla pojištění, a dokonce rodného jména. Jako další uživatel karty byl uveden Ashby Harper.

Chytré, pomyslela si. Moc chytré.

Nepoužil své jméno a neutrácel tak velké částky, jak byl zvyklý. Touhle dobou už kartu jistě zničil. K poslednímu výběru došlo tři dny před koncem účetního období.

Pojistil si všechno jako obvykle – ten bastard Bryce.

A peníze nebyly jeho hlavní cíl, uvědomila si. Ne že by si neužíval osmi tisíc a nějakých drobných. Ale chtěl jí hlavně způsobit problémy, potrápit ji a především se jí připomenout. A ona s tím nemohla moc udělat.

Jen těžko by někdo dohledal platby až k němu nebo dokázal, že podvedl úvěrovou společnost. To jediné ona bude muset rozplést uzly, věnovat tomu čas a úsilí a platit právníky.

Bylo to od něho podlé, nízké a dokonale se to k němu hodilo.

A Harper, chudák Harper se bál, aby neudělala znovu stejnou chybu. Ani za milión let.

Aby měla víc času na uklidnění, vynechala večeři a napsala dlouhé, podrobné dopisy dvěma mladším synům. Pak zavolala Harpera.

Když se ujistila, že děti jsou v postelích, požádala Harpera, Davida, Stellu a Hayley, aby za ní zašli do salonu.

„Nezlobte se,“ začala, „já vím, že někteří máte na večer program. Nezdržím vás dlouho.“

„To nic,“ řekla Stella. „Něco se stalo. Tak řekni, o co jde.“

„Už jsem proti tomu podnikla nějaké kroky, ale je pravděpodobné, že vás všechny bude chtít někdo zpovídat. Když jsem dneska probírala účty, narazila jsem na výpis jedné kreditní karty, karty, kterou nemám, a na sumy, které jsem neutratila. Ovšem vystavena byla za pomoci mých osobních dat. Kreditní společnost to samozřejmě bude vyšetřovat, a tak jsem jim musela poskytnout jména všech lidí z domu a chci, abyste o tom věděli. Nepochybuju o tom, že to má na svědomí Bryce. On moje osobní data zná a je to jeho styl.“

„Nemusíš to platit,“ řekla Hayley rychle. „Tohle se taky jednou stalo v knihkupectví, kde jsem pracovala. Nemusíš to platit.“

„Ne, nebudu. Jen mě to bude stát čas, energii a nervy – o což mu asi šlo. Taky to ruší vás, což ho jistě potěší. Moc se omlouvám.“ Podívala se na Harpera. „Promiň.“

„Tohle už neříkej,“ řekl jemně. „Už nechci slyšet žádné omluvy, mamí. A co policie?“

„Možná že se tím taky bude zabývat. Ale řeknu vám, co si myslí můj právník. I když se tím kreditní firma bude zabývat, těžko se prokáže, kdo kartu používal. Neuvedl svoje jméno a neutratil na jednom místě nikdy tolik, aby si toho někdo všímal. Nikdo si nebude pamatovat, že někdy přišel k Dillardovi a koupil si nějaké košile nebo boty. Takovéhle věci má dobře promyšlené.“

Potřebovala se hýbat, a tak vstala a přiložila poleno do krbu. „Nejlepší, co můžeme dělat, je distancovat se od toho a nechat to plynout. Dřív nebo později udělá jednu z těchhle tří věcí. Omrzí ho to, začne obtěžovat někoho jiného nebo zajde moc daleko a pohoří.“

„Volím variantu číslo tři,“ ozval se David.

„Doufám, že tě bůh vyslyší,“ řekla Roz a znovu se posadila. „Napsala jsem i Masonovi a Austinovi, protože chci, abyste všichni byli ve střehu. Možná že se bude chtít pobavit tak, že něco podobného provede ještě jednomu nebo několika z vás.“

Při tom pomýšlení ucítila napětí v ramenou, až její svaly pod kůží připomínaly železné pruty. „A Stello, my dvě bychom měly být zvlášť pozorné, co se týče firemních plateb.“

„Neboj se. To uhlídáme. Roz, je mi moc líto, že tohle musíš zažívat. Kdybych mohla – kdyby kdokoli z nás mohl nějak pomoci...?“

„Dám vědět, slibuju. Tak.“ Roz znovu vstala. „To je všechno. Ted' půjdu nahoru a doženu zmeškanou práci.“

„Ještě jsi nevečeřela,“ připomněl jí David. „Něco ti přinesu.“

„Ted' ne. Vezmu si něco později.“

David zůstal stát a díval se, jak odchází. „Ten parchant,“ zamumlal, když byla z doslechu. „Hnusný, slizký parchant v botách od Ferrogama.“

„Co kdybychom ho my dva šli navštívit?“ Harper zůstal sedět v křesle. Mluvil stejně mírně jako vždy, jen s ostře dravým podtónem.

„To je moc dobrý nápad.“ Hayley vyskočila a začala pěsti u boků. „Pojďme ho navštívit všichni. A hned.“

„Zadrž, Xeno.“ David ji poplácal po rameni. „I když by mi nic neudělalo větší radost, než mu zlámat pár korunek, není to ta správná reakce.“

„Už vím, co řekneš,“ promluvil Harper. „Já myslím, že správná je.“

„David má pravdu,“ podotkla Stella. „To jen rozčílí a ztrapní Roz ještě víc, než už je.“

„Tak jí to neřekneme.“ Hayley rozhodila rukama. „Nemůžeme tady jen tak sedět.“

„Já nesedím,“ řekl Harper. „To ty.“

„Tak hele...“

„Dost.“ David se postavil mezi ně jako rozhodčí. „Zkus uvažovat, Harpere, i když máš vztek. Jestli Clerkovi vysolíme pár zasloužených ran, jeho modřiny se brzo zahojí. A ještě bude cítit uspokojení, že Roz vytočil. To je to poslední, co by si přála, a oba to víme. Ta nejúčinnější zbraň proti němu je lhostejnost. A ty ji o ni připravíš, pokud za tebe bude platit kauci kvůli napadení.“

„A ještě něco.“ Stella dál seděla s rukama pevně sepjatýma na klíně. „Čím víc to budeme rozmazávat, tím bude Roz ztrápenější. Měli bychom ji poslechnout. Stavět se k tomu chladně. A nezapomínat, že je to pro nás těžké, ale pro ni těžší.“

„Tohle nesnáším,“ vztekala se Hayley. „To že máš pravdu a byla bych radši, kdybys ji měla až potom, co by dostal na frak. Chce to sílu bít se za ni, Harpere, ale sílu chce i pochopit, že to není to nejlepší.“

Možná, ale Harper se nedokázal docela zbavit představy zkrvaveného Bryce u svých nohou. Ani mu nevadilo, že neví, kde toho chlapa hledat. Už by si poradil. Stačilo by pár telefonátů a bylo by. Ale díky nim by se to Bryce taky mohl dovědět dřív, než by se k němu dostal.

Ale stejně tušil, že David má pravdu.

Nemohl jen tak sedět doma a dusit se ve vlastní šťávě. Ještě jednu věc musel řešit a bylo mu fuk, jestli se to matce bude nebo nebude líbit.

Stále byl nažhavený se prát, když klepal na Mitchovy dveře.

Skoro doufal, že u něho najde jinou ženu. Pak by mu mohl jednu vrazit a ulevit si.

Ale Mitch otevřel a vypadal osaměle. Pokud se nepočítal rámus, v němž Harper rozeznal televizní basketbal.

„Ahoj, jak se vede? Pojd' dál.“

„Chci s vámi mluvit.“

„Jistě. Moment.“ Mitch se na chvíli zadíval na obří televizní obrazovku na stěně. „Dvě minuty do konce poločasu. Prohráváme o dva body. Kruci. Ztracená šance.“

Harper se neovládl, nechal se vtáhnout do hry a vykřikl, když se číslo osm zmocnilo míče a čarovnou grácií poslalo míč obloukem do koše.

„Tři body! To jsou tři body.“ Mitch žďuchl Harpera přátelsky do ramene. „A odpískáno. Dáš si něco k pití?“

„Snesl bych studené pivo.“

„Promiň, to tady nemám. Kolu?“

„Tak fajn, díky.“ Když Mitch odešel, strčil Harper ruce do kapes. O samotě se rozhlédl po pokoji a zamračil se na nějaké mince na červených stužkách. „Super televize,“ řekl Mitchovi, který nesl plechovku.

„Vedle mého syna, moje pýchy. Sedni si.“

„Půjdu hned k věci. Kam to, co máte s mojí matkou, jako směřuje?“

Mitch si Harpera zkoumavě prohlížel, a přitom obracel plechovku v ruce. „To nemůžu říct, protože záleží hlavně na ní, kam chce, aby to směřovalo. Ale rozhodně, protože nejsem slepý a hluchý, ji považuju za silně přitažlivou ženu. Obdivuju, co v životě dokázala a mám rád její společnost.“

„Jestli ta přitažlivost nějak souvisí s jejím majetkem a postavením, měl byste z toho hned vycouvat.“

Mitch s nuceným klidem zvedl ovladač a vypnul na televizi zvuk. „Co říkáš, je hodně ošklivé.“

„Taky nedávno prožila dost ošklivé období.“

„Proto tě taky hned nevykopu z bytu.“ Sáhl někam pod pocit uraženosti a našel zbytky trpělivosti. „Tvoje matka nepotřebuje peníze a postavení, aby byla atraktivní. Je to ta nejkrásnější a

nejúžasnější žena, jakou jsem poznal. Něco k ní cítím a doufám, že ona ke mně taky. Snad budeme mít možnost svoje city víc prozkoumat.“

„Vaše první manželství ztroskotalo.“

„Ano. Ztroskotalo.“ Obrátil kolu v rukou. „Nemám v lednici žádné pivo, protože už nepiju, už celých čtrnáct let. Jsem alkoholik a zničil jsem si první manželství. To všechno jsem tvé matce vyprávěl a mnohem podrobněji, než jsem ochotný vyprávět tobě. Má právo to vědět, než bychom udělali další kroky k tomu, z čeho se doufám vyvine vztah.“

„Omlouvám se, že jsem vás uvedl do rozpaků.“

„To ne, spíš jsi mě naštvál.“

„To je mi líto. Ale je to moje matka a vy jste neviděl, čím musela projít. A čím ještě prochází.“

„Jak to myslíš ještě?“

„Dneska večer zjistila, že si nechal vystavit kartu na její jméno – zatím to nemůže dokázat, ale byl to on. Vybíral z ní peníze, aby si musela dát práci s jejím rušením a s právníky a aby nám to všem musela oznámit.“

Mitch odložil pití, prudce vstal z křesla a začal přecházet po místnosti. Právě vztek, který z něho sálal, Harpera uklidňoval.

„Uvažoval jsem, že po něm půjdu a ztluču ho do bezvědomí.“

„To abych držel já tebe a ty mě.“

Další uzel v Harperově žaludku povolil. Právě takový soucit u něho budil respekt. „David mi to rozmluvil. Vlastně David a Stella. Mamce by se to nelíbilo. To je jedna z věcí, které by považovala za... nepatřičné, a lidi by to ještě rozmázli. Tak jsem místo toho přišel nařezat vám. A trochu si ulevit.“

„A mise se podařila?“

„Vypadá to tak.“

„Aspoň něco.“ Mitch si oběma rukama prohrábl vlasy. „A jak to zvládá ona? Je v pořádku?“

„Jako všechno. Jedná zpříma a krok za krokem. Zvládá to. Ale je rozčilená. A strachuje se, že to zkusí taky na mě nebo mé bratry. Cítí se trapně,“ dodal. „Takové věci ji vždycky ponižují.“

Mitch se zachmuřil. „A on to tuší, že? O to mu šlo víc než o peníze, které utratil.“

„Jo, máte pravdu. Ale chci, abyste věděl, že jestli jí nějak ublížíte, vrátím vám to. Je snad fér říct to na rovinu.“

„Tak jo.“ Mitch se zase usadil v křesle. „Povím ti to takhle. Je mi čtyřicet osm. Slušně vydělávám. Není to nic závratného, ale daří se mi. Mám rád svou práci, dělám ji dobře a mám štěstí, že mi ještě zaplatí účty a pohodlný život.“

Dodatečně posunul otevřený pytlík s čipsy přes stůl k Harperovi. „Moje bývalá žena a její muž jsou fajn lidi a vychovali jsme – i když, mezi námi, prvních šest let jsem k tomu moc nepřispěl – super mladého muže. Na to jsem hrdý. Od rozvodu jsem měl dva vážnější vztahy a pár nevážných. Na tvé matce mi záleží, cením si toho, co dokázala, a nemám v úmyslu ji nějak poškodit nebo jí ublížit. A i kdyby, mám dojem, že by mi to vrátila rychleji, než by ses vůbec hnul z místa.“ Odmlčel se, aby se napil. „Chceš vědět ještě něco?“

„Už jen jedinou věc.“ Harper zvedl sáček a hrábl dovnitř.

„Jestli se tady můžu podívat na zbytek toho zápasu.“

11

Roz s rukama v bok obhlížela nově zřízený prostor pro přípravu zahradnické zeminy. Zabralo celé dva dny, čas mezi jinými povinnostmi a prací po boku precizní Stelly, než bylo všechno hotové.

Roz odhadovala, že by to sama zvládla za poloviční dobu, ale nebyl by to tak prakticky organizovaný prostor. Stály tam kádě s předem smíchanou zeminou, pracovní stoly, úložna sáčků, váhy, naběráky, lepičky sáčků a stoličky.

Všechno urovnané jako ve fabrice u pásu.

Výdaje byly relativně malé, což potěšilo Stellu, které šlo o přesnost i o profit. Roz věděla, že jednoduchý design sáčků, trocha chytré reklamy a hlavně výborný produkt zajistí, že na tom vydělají. Slušně vydělají.

Měla dobrou náladu, když se obrátila, aby přivítala Harpera, který vešel do kůlny.

„Co říkáš na naše nové podnikání?“ Rozhodila rukama. Pak popadla jeden dvouapůlkilový pytlík a hodila mu ho.“

„Vypadá to dobře,“ řekl a obracel ho v rukou. „Žádné ozdůbky. Tváří se jako seriózní hlína. Vypadá jako něco z hodně drahého zahradnického butiku.“

„Přesně a ze začátku podržíme cenu dole, aby se to rozhýbalo. Pro jistotu budu plnit pytlíky několika gramy navíc. Myslela jsem, že by je mohla plnit Ruby, aspoň ze začátku. Možná by taky Steve stál o práci na půl úvazku. Nebude to zas tak náročné a nezabere to moc času.“

„Je to chytré, mami.“ Odložil sáček. „Máš na to čuch.“

„To doufám. Ještě se na sebe zlobíme?“

„Ne, ale možná zase začneme, až ti řeknu, že jsem byl v Memphisu za Mitchem Carnegiem.“

Její tvář ztratila výraz a hlas ochladl. „A proč jsi to udělal, Harpere?“

„Za prvé proto, že jsem byl naštvaný. Za druhé proto, že mě David se Stellou přemluvili, abych nenaháněl Clerka, abych ho

zmasíroval. A za třetí jsem chtěl slyšet od Mitche, jak to mezi vámi je.“

„Tomu prvnímu rozumím. To druhé v mnoha směrech oceňuju. Ale nemůžu pochopit, proč jsi musel vyslýchát muže, se kterým se vídám. Je to neomluvitelně hrubé a vtíravé. Já taky neslídím za ženami, které si vybíráš.“

„Já jsem neslídil a nikdy jsem si nevybral ženskou, která by mě okradla nebo mi chtěla ničit život a pověst.“

„Jsi ještě mladý.“ Její slova zněla ledově. „Myslíš, že jsem jediná hloupá ženská, co naletěla nějakému mizerovi?“

„Ne. Ale jiné ženské mě moc nezajímají. Ty jsi moje jediná matka.“

„To ti ale nedává právo...“

„Mám tě rád.“

„Nepoužívej to jako zbraň.“

„Nemůžu si pomoci, jinou nemám.“

Přitiskla si prsty do středu čela a tvrdě ho masírovala. „Neškodilo by, kdybys k té lásce přidal i trochu úcty a důvěry, Harpere.“

„Chovám k tobě nejvíc důvěry a úcty na světě, mami. Jen těm chlapům kolem tolik nevěřím. Ale pomohlo to. Včera jsem získal docela dost důvěry a úcty k Mitchovi. Možná je dost dobrý, aby se dvořil mojí matce.“

„On se mi nedvoří, proboha. Kam na to...? Byli jsme spolu na basketu a na jedné večeři.“

„Myslím, že je do tebe udělaný.“

Zírala na něho a po chvíli si přitiskla obě ruce ke spánkům. „Točí se mi hlava.“

Přistoupil k ní, objal ji a přitáhl k sobě. „Nesnesl bych, kdyby ti zase někdo ublížil.“

„Bryce jen poničil moji hrdost.“

„Což je pro Harpery smrtelná rána. Ale udělal víc než to. A věřím, že Mitch by se tak nezachoval, aspoň ne záměrně.“

„Takže to schvaluješ.“

Zazubil se a zvedl jí hlavu, aby si viděli do tváře. „To je záludná otázka, a nevychovala jsi žádného pitomce. Když řeknu ano, rozcílíš

se, že můj souhlas nepotřebuješ. Takže řeknu jen, že se mi líbíte. Hodně.“

„Ty jsi ale kluzký had, Harpere Ashby. Víš co?“ Plácla ho po zádech a odtáhla se. „Můžeš mi tady chvíli pomáhat. Chtěla bych napytlovat dvacet kusů od každé váhy.“

„Říkalas, že to bude dělat Ruby.“

„Rozmyslela jsem si to. Trocha nekomplikované a monotónní práce ti aspoň umožní přemýšlet o chybách tvého chování.“

„Pak kdo je tady kluzký.“

„Až přijde den, kdy mě přechytračíš, synku, odeberu se rovnou do domova důchodců. Jdeme na to.“

Po práci odešla přímo domů a rovnou nahoru, aby se převlékla. Obezřetně prohlédla poštu na stole a taky účty. Nemohla říct, že se jí ulevilo, když nic nenašla. Bylo to jako těsně předtím, než dopadne druhá rána.

Podobné obtěžování zažila hned po rozvodu a pak přišlo období klidu. Domnívala se, že už měl jinou ženu na háčku a nechtěl ztrácet čas provokováním bývalé manželky.

Ale zvládla to tehdy, zvládne to i teď.

Když se převlékala, zazvonil telefon. Po třetím zvonění poznala, že David má asi jinou práci, a vzala ho sama.

„Dobrý večer. Mohu mluvit s Rosalind Harperovou?“

„U telefonu.“

„Paní Harperová, tady Derek z Carringtonovy galerie v New Yorku. Chtěl jsem vám pouze sdělit, že ta Verganová vám bude zítra zaslána poštou.“

„Nevím, jestli je to dobrý nápad, Dereku, protože jsem si z vaší galerie nic neobjednala.“

„Christinu Verganovou, paní Harperová. Váš zástupce se mnou minulý týden osobně mluvil.“

„Já nemám žádného zástupce.“

„Jsem z toho zmatený, paní Harperová. Vždyť platba přes váš účet už proběhla. Váš zástupce tvrdil, že vás ten obraz uchvátil a přejete si ho zaslat, jakmile výstava skončí. To dílo pro nás má velký význam, ale jelikož už bylo prodáno...“

Tvrdě si promnula zátylek, kde se jí usadilo napětí. „Vypadá to, že máme oba problém, Dereku. Takže vám sdělím špatnou zprávu.“ Stručně mu věc vysvětlila, při řeči přecházela kolem, protože ji rozbolela hlava. Poznamenala si adresu a číslo kreditní firmy.

„Tohle je velmi znepokojivé.“

„Ano,“ souhlasila, „to rozhodně je. Je mi líto, že vy a vaše galerie s tím máte nepříjemnosti. Můžu se jen ze zvědavosti zeptat, jak se ten obraz jmenuje?“

„Verganová je velmi výrazná a dynamická umělkyně. Je to olej na plátně, v autorčině rámu a patří do série Mrchy. Jmenuje se *Úchvatná mrcha*.“

„No jistě,“ reagovala Roz.

Zvolila stejný postup – volala právníkovi, kreditní firmě a oběma zaslala popis incidentu i písemně.

Vzala si aspirin a pak se vydala do kuchyně nalít si velkou sklenici vína.

Na lince našla vzkaz od Davida.

Žhavé rande. Skvělé lasagne se ohřívají v troubě. Hayley s malou odjela se Stellou k Loganovi. Budou mít malovací mejdan. Lasagní je pro dva víc než dost. Doktor Fešák je v knihovně. Stačí ohřát chleba, vytáhnout salát z lednice a je hotovo. Buon appetito!

David

P. S. Vhodná CD už čekají v přehrávači. Ted' běž prosím nahoru a vezmi si ty boty od Jimmyho Chooa.

* * *

„No.“ Všimla si, že David v kuchyni připravil parádní talíře, silné svíčky, láhev San Pellegrina a světle zelené sklenice. To vysvětlovalo, proč na lince dýchalo dobré italské červené víno.

„Lasagne jsou fajn,“ řekla nahlas. „Ale ty boty si kvůli nim obouvat nebudu.“

Spokojená v pohodlných šedých ponožkách, které doma obyčejně nosila, zašla do knihovny.

Seděl za stolem, na očích měl brýle a na sobě mikinu Memphis Tigers. Prsty mu rychle běhaly po klávesnici laptopu. Na stole stála velká láhev s vodou. Davidova práce. Přesvědčil Mitche, aby obvyklou kávu střídal s vodou.

Vypadal... inteligentně sexy, napadlo ji, díky intelektuálním brýlím a kštici hustých, neposlušných vlasů. Tmavě hnědých s nádechem kaštanové.

A za těmi brýlemi byly hezké oči, pomyslela si. Nejen barvou tak hluboké a výjimečné, ale i přímé. Takový intenzivní, znervózňující pohled, který ji vzrušoval, to musela přiznat.

Zatímco ho sledovala, přestal psát a jednou rukou si prohrábl vlasy. A mumlal si pro sebe.

Bylo zajímavé to slyšet, protože to sama někdy dělávala.

Stejně zajímavé bylo cítit ten dlouhý stah v břiše a dotyky touhy vzadu na páteři. A dobré vědět, že v ní tyhle instinktivní reakce ještě doutnají. Nebylo by pěkné zjistit, co by se stalo, kdyby jiskru nechala přeskočit?

Jakmile ji to napadlo, vylétly z police knihy, začaly do sebe narážet, dopadaly na zeď a pak na podlahu. Oheň v krbu rudě zaplanul, ale vzduch se prudce ochladil.

„Ježíšikriste.“

Mitch vyskočil od stolu, až porazil židli. Jednu knihu zachytil a jinou přidržel na polici. Jakmile příběhla Roz, všechno ztichlo.

„Vidělas to? No, *vidělas* to?“ Sehnul se pro jednu knihu a položil ji na stůl. V jeho krásně tekutém hlase nebyl strach, všimla si, spíš úžas. „Je jako led.“

„Záchvat vzteku.“ Sama zdvihla jednu knihu a chlad skoro ochromil její prsty.

„Působivé. Pracuju tady asi od tří.“ Zubil se jako kluk a podíval se na hodinky. „Takže skoro čtyři hodiny. Bylo tady ticho, promiň ten výraz, jako v hrobě. Až doted.“

„Asi jsem ji rozčílila já, protože jsem se chtěla zeptat, jestli si se mnou nedáš večeři. David nám tu nechal jídlo.“

Společně začali vracet zbylé knihy na místo. „Takže je jisté, že nás spolu nechce vidět.“

„Zdá se.“

Postavil poslední knihu na polici. „Tak... co je k večeři?“

Mrkla na něho a usmála se. A v tu chvíli si uvědomila, že pod tou touhou není nic, co by se jí na něm nelíbilo. „Lasagne, které David označil za vynikající. A protože už jsem je od něj jedla, docela mu věřím.“

„To zní skvěle. Bože, a ty krásně voníš. Promiň,“ dodal, když povytáhla obočí. „Jen uvažuji nahlas. Víš, vyloučil jsem další jména a přepisoval rozhovory s lidmi, které jsem zatím zpovídal. Mám pro tebe jednu složku.“

„Dobře.“

„Pokusím se najít některé potomky zdejšího personálu a, jak se říká, vedlejší větve rodinného stromu. Ale vypadá to, že nejstarší žijící příbuzná je tvoje sestřenice Clarise – a bohudík je místní. Rád bych si s ní promluvil.“

„Tak hodně štěstí.“

„Pořád bydlí v kraji, v...“

„Centru Riverbank, já vím.“

„Dostala by mě k Améli i o generaci blíž. Bylo by to asi jednodušší, kdybys s ní nejdřív promluvila ty.“

„Je mi líto, ale se sestřenkou Clarise nejsme zadobře, nebo vůbec nijak.“

„Já vím, že jsi mluvila o rozepřích, ale nezajímalo by ji, čím se tady zabýváš?“

„Možná. Ale věř mi, že by položila telefon, kdybych se jí ozvala.“

„Hele, já chápu, co jsou rodinné hádky, ale v tomhle případě...“

„Nechápeš, jaká je Clarise Harperová. Už před lety se zbavila svého příjmení a začala oficiálně používat jen křestní a rodinné jméno. Tak moc jí na jménu Harperová záleží. Nikdy se nevdala. Podle mě prostě nenašla nikoho dost hodného nebo hloupého, aby s ní vydržel.“

Mitch se zamračil a vyhoupl se bokem na stůl. „Jinými slovy, ty nechceš, abych ji kontaktoval, protože...“

„Najala jsem tě na jistou práci a nehodlám ti říkat, jak ji máš dělat, tak se nejez. Vysvětluji ti, že mě a moji rodinu vymazala ze svého života, což mi docela vyhovuje. Má jedinou dobrou vlastnost, a sice když si něco usmyslí, tak to dodrží.“

„Ale nemáš námitky, abych si s ní promluvil?“

„Ne. Nejlepší bude, když jí napíšeš – velmi formálně – představíš se, nezapomeneš na doktorský titul a jiné působivé hodnoty, co máš v rukávu. Jestli zdůrazníš, že píšeš o historii rodiny Harperů a jak by tě rozhovorem poctila, možná bude souhlasit.“

„To je ta, kterou jsi vyhodila z domu, že?“

„Svým způsobem. Ale nepamatuju se, že bych ti to vyprávěla.“

„Lidi mluví. Ale tuhle jsi s motýčkou v ruce nehonila.“

Přes tvář jí přelétl mírně pobavený výraz. „Ty mluvíš s lidmi.“

„Součást mé práce.“

„Jistě. Ne, s motýčkou jsem ji nehonila. To byli zahradníci. A nebyla to motýčka, když už, ale vějířovité hrábě, které by zas tolik škody nenadělaly. Kdybych nebyla tak rozčilená a jasněji uvažovala, mohla jsem popadnout ty nůžky, kterými ti pitomci ostříhali moje mimózy. Aspoň bych je s nimi mohla štípnout do zadku, když brali roha.“

„Nůžky. To myslíš ty...“ Oběma rukama naznačil pohyb velkých nůžek.

„Přesně ty.“

„Jau. Takže zpátky k sestřenici. Proč jsi ji vyhodila?“

„Protože jsem ji jednou před lety pozvala, ke své lítosti, na barbecue a ona nazvala mé kluky nechutnou havětí a prohlásila – ona, která nikdy děti neměla – že kdybych byla pořádná matka, pravidelně bych je řezala. Pak řekla Harperovi, že má sklapnout a že je rozený lhář, protože bavil mladší bratránky historkami o Harperově nevěstě.“

Naklonil hlavu ke straně. „A to ještě žije?“

Zlost jí trochu rozpálila tváře, ale tahle poznámka ji přiměla ke škodolibému úsměvu. „Zahrávala si, že soustavně kritizovala mě jako matku, hospodyní, můj životní styl a občas i morálku. Ale nikdo nebude v mém domě útočit na moje děti. I když bych jí možná i

fyzicky ublížila, uvědomila jsem si, že vykázat ji z Harperova domu pro ni bude větší trest.“

„Jak už jsem řekl, jsi drsná, ale líbí se mi to.“

„To je dobře, protože to se hned tak nezmění. V každém případě mě cestou ven proklínala a tvrdila, že to byl černý den, kdy dům přešel do mých chamtivých a nekompetentních rukou.“

„Ta bude výživná. Napíšu jí hned zítra.“

„Jen se nezmiňuj, že pracuješ pro mě.“

„To si může snadno zjistit.“

„Pravda, ale čím méně o mně budeš mluvit, tím líp. Ještě něco jsi chtěl vědět?“

„Nic jiného, než jak to děláš, že i po celém dni v práci vypadáš tak úžasně.“

Po chvíli přikývla. „Takže tamto bys nezmínil.“

„Co myslíš?“

„Že tě včera navštívil můj syn.“

„Aha.“ Dívala se mu do tváře, a tak zahlédla krátké překvapení, než se chopil brýlí a začal je čistit lemem trika. „On ti to řekl?“

„Ano. Měl zlost a jednal zbrkle.“

„Jako kdyby popadl hrábě místo nůžek na živý plot.“

Rozesmála se. „Asi tak. V tomhle jsme oba hrozní. Často s tou výbušností bojujeme. A vždycky se to nepodaří. Chci se za jeho chování omluvit.“

„Nepřijímá se.“

V jejích očích se mihlo znepokojení, což se často nestávalo. „Mitchi, já vím, že šláp vedle, ale je mladý a...“

„Nerozumíš mi. Nepřijímám omluvy, protože nejsou potřeba. Od něho, ani od tebe. Dělal si o tebe starosti.“

„Já nepotřebuju, aby mě hlídal.“

„Možná, ale to neznamená, že se nebude snažit člověk, který tě má rád. Promluvili jsme si, pochopili jeden druhého a to je celé.“

„A dál to rozebírat nebudeš.“

„Je to jen mezi mnou a jím.“

„Vy muži přece máte svoje zásady, že?“

„Tys mi taky neřekla o posledním obtěžování.“

Chvíli uvažovala o telefonátu z New Yorku, ale pak to zavrhla. „Není co. Poradím si s tím.“

„A co se stalo od včerejšího večera? Jsi dobrá, ale asi jsem tě nachytal. Co dalšího?“

„Jen menší nepříjemnost, kterou už jsem vyřídila. Není to důležité. Není líp, nedopustím, aby bylo. Kdyby ano, cítila bych se jako oběť a on by vyhrál. Nechci být jeho oběť. To je jedna z věcí, které jsem nikdy nedopustila a nechci s tím začínat.“

„Tím že se svěříš a že si ulevíš, z tebe ještě nebude oběť.“

„Nerada ventiluju svoje problémy. Je mi to trapné. Ale díky za nabídku.“

Vzal ji za ruku. „Ber to tak, že platí pořád. A další nabídka: Příští týden dávají v Orpheu Chicago. Pojď se mnou a pak třeba na pozdní večeři.“

„To bych mohla. A ty se mi dvoříš, Mitchell?“

Přejížděl jí palcem po ruce. „Rád bych tomu říkal romantické svádění.“

„Moc hezký výraz. A dáváš si pozor, aby se ta romantika nuceně neměnila v intimitu.“

„Kdybych na tebe tlačil, nebyla by to romantika, ani intimita. A taky bys mě odsud asi rychle vykopla.“

Pobavilo ji to. „Jsi vnímavý. Myslím, že jsi chytrý člověk.“

„Spíš okouzlený.“

„Další hezký výraz.“

„Měl bych s nimi šetřit. Taková slova v tobě totiž budí nedůvěru.“

„Ano, chytrý muž. No,“ měla možnost volby, tak si vybrala, „pojďme nahoru.“

Podruhé za večer spařila v jeho tváři výraz překvapení. Pak zvedl její ruku ke rtům. „A bude to vážná záležitost?“

„Bude. Hodně vážná záležitost.“

„Pak moc rád.“

Vedla ho z místnosti a pak halou ke schodům. „Dneska jsem v domě zůstala sama. Takže jsme tu jen dva. Tedy tři.“ Cestou po schodech nahoru na něho pohlédla. „Nebude ti to vadit?“

„Že se možná bude dívat?“ Výrazněji se nadechl. „To se uvidí. Už jsi někdy...“ Zarazil se a zavrtěl hlavou.

„Co?“

„Ne, až někdy jindy.“

„Dobře. Doufám, že ti nevádí, že trochu odložíme večeri.“

Místo odpovědi ji otočil k sobě a přitiskl ke stěně. Pak přiložil rty k jejím.

Začalo to teple a měkce, pak přišla horkost a touha. Zachvěla se, jen jedinkrát, očekáváním, které se šířilo jejím tělem a připomnělo jí, jaké to je ocitnout se nad propastí.

Odtáhl hlavu a naklonil ji ke straně. „Co jsi to říkala?“

Rozesmálo ji to a uvolnilo. Vzala ho za ruku, vtáhla do ložnice a zavřela za ním dveře.

Krátce se rozhlédl po pokoji s krásnou postelí se čtyřmi sloupky a vysokými okny s roztaženými závěsy, aby dovnitř směla noc.

„Podobá se ti. Ten pokoj,“ vysvětloval a prohlížel si stříbřitě zelené stěny, starožitnosti, čisté linie a elegantní detaily. „Krásné, stylové, jednoduše elegantní, což odráží skrytý šarm a vkus.“

„Začínám litovat, že jsem se nestihla trochu vylepšit.“

Zadíval se na ni – na jednoduchý svetr a pohodlné kalhoty. „Vypadáš přesně, jak máš.“

„Jsem, jaká jsem. Myslím, že oheň by byl příjemný.“ Přešla ke krbu, ale položil jí ruku na paži.

„Udělám to. Odsud máš určitě výhled do zadní zahrady,“ ozval se při zatápní.

Vtom se dveře na terasu rozlétly v mrazivém průvanu.

„Ano, mám.“ Roz klidně přešla ke dveřím a silou je zase zavřela. „Občas když mám čas, si ráno zanesu kávu na terasu.“

Zapálil dřevo a jeho hlas zněl stejně klidně jako její. „Lepší začátek dne si neumím představit.“

Přistoupila k posteli, aby stáhla přehoz. „Nebo konec. Dávám si tak i poslední šálek kávy nebo skleničku vína, než jdu spát. Pomáhá to zahnat starosti, co vzniknou přes den.“ Natáhla se a zhasla lampu.

„Nechceš to nechat?“

Zavrtěla hlavou. „Oheň postačí, napoprvé. Je lichotivější a já jsem přece jen trochu marnivá.“

Stála na místě a čekala, až k ní přijde. Když jí položil ruce na ramena, dveře pokoje se rozlétly a zase zavřely.

„Možná toho bude víc a nebudeme mít klid.“

„Mně to nevadí.“ Přejel dlaněmi k její tváři. „Mně to nevadí,“ opakoval a vzal si její rty.

Cítila, jak se jí jedním vítězoslavným skokem splašil pulz. Celé tělo jako by se naráz probudilo ke chvějivému životu. V odpověď zvedla paže a zaklesla se jimi kolem jeho krku, změnila úhel polibku a prohloubila ho.

Hodiny začaly šíleně odbíjet. V touze i obraně se k němu silně přitiskla. „Chci, aby ses mě dotýkal,“ zašeptala mu do rtů. „Chci cítit tvoje dotyky. Tvoje ruce.“

Položil ji zády na postel a svezl se na ni. Pod jeho tíhou si povzddechla. Byla to tíha muže se vším, co to znamená. Pak se dotýkal a ona zasténala.

Cítil, jak z ní sálá horkost. Tušil, že tam je, někde pod tím fascinujícím, chladným povrchem. Měla pleť jako samet, teplý samet, na bocích, na břiše, na krásných oblinách řader.

Štíhlá, ale ne křehká, s pevným, trénovaným tělem. Stejným jako její mysl. A stejně přitažlivým.

Chutnala po zralém, zakázaném ovoci a voněla jako půlnoční zahrada.

Zajela mu rukama pod košili a vzhůru po zádech. Měl tvrdé, silné ruce, vzrušivě kontrastující se štíhlým tělem a hedvábnou kůží.

Stáhla mu košili přes hlavu a zvedla se, aby se mu mohla zakousnout do nahého ramene. Šok z toho doteku mu pronikl přímo do klína.

Dveře na terasu se znova otevřely a závan větru šlehl do Mitche. Ten se prostě sehnul pro přehoz a zakryl je. Pak se do sebe zaklesli.

Smála se a potmě hledala jeho rty.

Ochutnával ji, pásl se na ní, stáhl jí svetr a odhodil ho. „Řekni, kdyby ti byla zima.“

„Jak by mohla.“

Její tělo se rozpalovalo zevnitř a chtělo víc. Víc od jeho rukou a úst. Vzepjala se k němu, žádostivě a dychtivě, když si ta ústa

nárokovala její ňadra. Pocítila vzrušení a blaho, že její tělo může dávat a být využito.

Převalovali se, stahovali ze sebe šaty, nazí se tiskli k sobě a jejich kůže zvláčněla horkem a vášní.

Pokrývky se sesunuly a na jejich tělech zatančilo světlo ohně. A jestli v temném koutě mysli slyšela něčí pláč. v tu chvíli cítila jen, jak nezadržitelně sílí její vzrušení. Neviděla nic než jeho, jak se nad ní v záři plamenů zvedá.

Zvedla se k němu, otevřela se pro něj. A vzdychala, vzdychala, když se do ní ponořil.

Díval se teď na ni stejně jako ona na něho, očima i tělem spojení. Začali se pohybovat, pomalu a soustředěně. Její dech se krátil a zadržával. Nechali se unést.

Sledoval, jak stoupá k vrcholu, díval se na oblouk jejího hrdla, její slepnoucí oči a cítil, jak přelétla přes okraj a přitom se kolem něho sevřela. Donutil se vydržet ještě chvíli, ještě krátkou chvíli, kdy se pod ním chvěla, dech jí zadržl a pak s dlouhým, hlubokým zasténáním unikl ven. Pak její tělo zvláčnělo a ochablo v odevzdání.

Políbil ji, naposled, zoufale, zanořil se do ní a uvolnil.

Dveře byly zavřené, jak měly být. Oheň prskal a syčel. Dům působil tiše, klidně a teple.

Ležela s ním zabalená uprostřed postele a užívala si blaženosti a záře. Jen s trochou úsilí by se dokázala nechat unést spánkem.

„Zdá se, že to vzdala,“ poznamenal Mitch.

„Ano. Prozatím.“

„Mělas pravdu s tím ohněm. Je to moc hezké.“

Pak se otočil, aby ji znovu dostal pod sebe a mohl se jí podívat do tváře. „A být s tebou,“ začal, ale pak zavrtěl hlavou a políbil ji. „Být s tebou.“

„Ano.“ S úsměvem ho pohladila ve vlasech. „To je taky moc hezké. Už dlouho jsem s nikým nechtěla takhle být. Víš, máš silné ruce na vědce.“ Stiskla mu biceps. Líbí se mi to. Ne že bych byla povrchní, ale musím říct, že je požitek být nahý s mužem, který se udržuje.“

„To samé platí pro ženu. Když jsem se s tebou poprvé setkal, stál jsem a díval se, jak odcházíš. Máte excelentní zadek, paní Harperová.“

„Náhodou jo.“ Se smíchem ho taky plácla po zadku. „Měli bychom se obléct, než se začnou vracet domů.“

„Ještě minutku. To tvoje oči mě dostaly – dostaly se do mě.“

„Moje oči?“

„No ano. Napadlo mě, že snad kvůli té barvě dobré staré whisky – tu jsem míval moc rád. Ale to není ono. Je to tím, jak se dívaly přímo na mě, beze strachu a trochu panovačně.“

„Prosím.“

„No ano, tohle je dáma z panství a mě to opravdu dostalo, protože je to tak sexy. Mělo by mě to rozčilovat nebo zastrašovat, ale ne, stimuluje mě to.“

„Když je to tak, asi začnu nosit černé brýle, abych tě nevzrušovala v nevhodných chvílích.“

„Tím by se nic nezměnilo.“ Lehce ji políbil a pak se odtáhl a vzal ji za ruku. „Kdežto tímhle ano. Tohle je důležité. Nikdo jiný není.“

Srdce se jí jemně zachvělo. Cítila se znovu mladá a trochu pošetilá. „Ano, na tomhle záleží. Nikdo jiný není.“

„Vážná záležitost,“ řekl a přitáhl si její ruku ke rtům. „Asi na tebe dostanu znova chuť a brzo.“

Stiskla mu ruku. „Tak uvidíme, co se s tím dá dělat.“

12

Roz šla za vůní kávy a za hlukem do kuchyně. Vytrvalý déšť jí znemožnil ranní běh, a tak si svou obvyklou dávku zaběhla na simulátoru. Takle alternativa ji obyčejně nesmírně nudila, ale dnes se přistihla, že si prozpěvuje reklamní znělky spolu s televizí.

Lily v kuchyni tloukla do desky u vysoké stoličky s nadšením heavymetalového bubeníka a Stellini kluci kňourali kvůli ovesným vločkám.

„Ano,“ odsekla Stella s mateřským zoufalstvím v hlase, „oba si vezmete pláštěnky, protože jsem zlá a panovačná a chci vás trápit.“

„My pláštěnky nesnášíme,“ informoval ji Gavin.

„Vážně? Ale to jsi neřekl, když jsi mě nutil, abych ti ji koupila.“

„To bylo předtím.“

Možná ze sympatií, možná jen pro legraci Lily přestala mlátit chrastítkem a hodila ho spolu s rozžmoulaným sucharem před sebe. Bystrý Parker zachytil suchar dřív, než dopadl na podlahu, a chrastítko se šplouchnutím dopadlo přímo do Lukeovy misky s vločkami.

Z misky vyšpláchlo trochu mléka a Lily radostně vypískla. Na to Parker reagoval uširvoucím zaštekáním a Gavin se mohl potřhat smíchy.

Stella rychle přiskočila, ale Luke byl tentokrát rychlejší, vytáhl chrastítko z misky a hodil ho Gavinovi do klína.

„Probohaživého.“ Stella popadla ubrousek a druhou rukou Gavinovi zabránila v odvetě. „Ať tě to ani nenapadne.“

„Promiň, promiň.“ Hayley zvedla misku a přinesla další ubrousky, zatímco do sebe kluci strkali.

David zachoval klid a přidal se s mokrým hadrem. „Tak to zas utřeme, ty uličnice,“ řekl Lily, která odpověděla širokým úsměvem.

Roz přehlédla ten chaos a celá zářila.

„Dobré ráno,“ pozdravila a vešla dál.

Všichni otočili hlavu.

„Roz?“ zírала na ni Stella. „Co tady děláš?“

„Protože tady bydlím, rozhodla jsem se dát si kávu.“ Sehnula se a líbla Lily na temeno hlavy. „Ahoj, kluci. Ta holka ale slušně hází, co? Dva body najeden pokus.“

Kluky to tak zaujalo, že se přestali prát. „Zkus to znova, Lily!“ Luke zatahal matku za rukáv. „Vrať jí to, mami, ať to udělá ještě jednou.“

„Ted’ ne. Musíte to dojít, nebo přijdete pozdě do školy.“ Mrkla na hodinky a zjistila, že je skutečně po osmé a tedy o půl hodiny později, než Roz obvykle odcházela do práce.

„Já ted’ mám ve vložkách její sliny,“ stěžoval si Luke.

„Můžeš si místo nich dát vdolek.“

„Já chci taky.“ Gavin odstrčil svoji misku. „Když on může vdolek, já ho chci taky.“

„Dobře, dobře.“

„Donesu je,“ mávla Hayley na Stellu. „Udělám aspoň to.“

„No, že ale báječně voní?“ Roz si přičichla k míse plné jablečných vdolků. Sama si jeden vzala a pak se opřela zády o linku s kávou a vdolkem v ruce. „Neznám lepší věc jak začít den. A koukněte na ten déšť. Pořádný slejvák je moc užitečný.“

Když Hayley rozdala vdolky, naklonila se ke Stelle. „Někdo jí dobil baterie.“

Stella musela spolknout chraptivý smích. „Hned ti půjdeme z cesty.“

„Nespěchejte.“ Roz se zakousla do vdolku.

„Před tou invazí býváš většinou pryč nebo zrovna odcházíš.“

„Dneska jsem si trochu přispala.“

„Tak proto ve zprávách tvrdili, že dneska se země pohnula.“ David se nenamáhal zakrýt úšklebek, když šel Roz dolít z konvice kávu.

„Ty máš dneska plnou pusu vtipů, co?“

„Nejsem sám, kdo je něčeho plný. Jakkak vám šly ty... lasagne?“

„Moc dobře.“ Chladně se na něho přes okraj hrnku podívala a uvažovala, jestli má na čele nápis: Čerstvě položená na záda.

„Měla by sis je dopřát častěji. Hezky ti pak zrůžovějí tváře.“

„Budu na to myslet.“

„Sama bych potřebovala pořádnou porci horkých lasagní,“ ozvala se Hayley. „Tak pojď, děťátko, umyjeme tě.“ Vytáhla Lily ze stoličky.

„A vy kluci běžte nahoru pro věci – a pro pláštěnky,“ nařídila Stella. „Už je skoro čas jít.“

Ale ještě otálela. „Chceš se svézt se mnou?“ zeptala se Roz.

„Asi ano.“

Stella počkala, dokud nejeli po cestě od domu. Počítala, že asi kilometrová zajižďka k paní, která hlídá Lily, by jim měla poskytnout dost času.

„Včera večer jsme s tím malováním docela hnuli. Jsem ráda, že se do svatby stihne zařídit i jídelna. Chtěla bych všechny pozvat na večeři, až se usadíme. Davida a ostatní, Harpera, moje rodiče. No a Mitche taky, samozřejmě.“

„To bude fajn.“

„Mitch tu bývá poslední dobou tak často, že už je skoro členem domácnosti.“ Po Rozině neurčitěm hmmm se Stella podívala do zpětného zrcátka a všimla si, jak Hayley zvedá oči v sloup a naznačuje, aby šla k věci.

„Takže... no, pracovali jste včera večer s Mitchem na projektu, nebo jste využili klidu v domě a jen tak odpočívali?“

„Stello, proč se mě přímo nezeptáš, jestli jsem s ním spala, a chodíš okolo horké kaše? To prostě nesnáším.“

„Jdu na to decentně.“

„Ne, nejdeš.“

„Říkala jsem ti, že to nemáš zkoušet oklikou,“ ozvala se zezadu Hayley. „A stejně víme, že došlo na sex. Máš totiž takovej dobře promazanej výraz.“

„Panebože.“

„Ale do toho nám samozřejmě nic není,“ skočila do toho Stella a vyslala do zrcátka zuřivý pohled.

„Jasně že není,“ souhlasila Roz klidně.

„Ale my se tím snažíme říct, že jsme šťastné, když ty jsi šťastná. A že je Mitch úžasný chlap a že jsme tady, abychom tě podpořily...“

„Jéžiš.“ Hayley se naklonila kupředu, jak jen jí bezpečnostní pás dovolil. „Co se Stella snaží říct je: Gól!“

„To teda přesně ne. Spíš se snažím jemně naznačit...“

„Nech si jemnost. Hele, jen protože jsou lidi trochu starší, neznamená, že si nezasloužej pár dotyků jako ostatní.“

„Opakuju: Ach bože,“ pronesla Roz.

„Jsi krásná a sexy,“ pokračovala Hayley. „On je přitažlivej a skvěle vypadá. Takže bych řekla, že sex je... Ona tomu ve skutečnosti nemůže rozumět, že ne?“ Skousla si ret a pohlédla na Lily, která si hrála s prstíky. Četla jsem totiž o jedné teorii, že malé děti přijímají všechny okolní podněty, i zvuky a slova a..., kruci, už jsme tady.“

Popadla tašku s plínkami a vyskočila z auta do deště. Přeběhla na druhou stranu, aby Lily odepnula ze sedačky a rozprostřela jí nad hlavou deku. „Nemluvte o ničem důležitém, pokud budu pryč. Myslím to vážně.“

Když odběhla, Roz si dlouze, procítěně vzdychla. „V polovině případů se vedle té holky cítím stará a zrezivělá a ve druhé jako naivní osmnáctka.“

„Vím přesně, jak to myslíš. A taky vím, že to vypadá, jako že se vtíráme a lezeme ti do soukromí, ale to jen proto, no, že tě máme rády. A taky jsme už chvíli spekulovaly, kdy to s Mitchem posunete dál.“

„Tak spekulovaly, jo?“

Stella sebou trhla. „Asi se to už stalo předmětem hovoru. Jednou dvakrát.“

„A co kdybyste počkaly, jestli se o tom budu chtít bavit?“

„Jasně. Rozhodně.“

Hayley se přihnala a prudce otevřela dveře. Stella si významně odkašlala a pak krátce zavrtěla hlavou. Když si Hayley zklamaně povzddechla, Stella vyjela z krajnice a zašveholila.

„Mám pár nápadů na prezentaci té zahradnické zeminy.“

Její život se nezměnil, připomněla si Roz, jen proto, že šla do postele s mužem, který jí připadal atraktivní a příjemný. Život šel dál se svými povinnostmi a závazky, radostmi i starostmi.

Když mířila na pravidelné měsíční zasedání zahradnického klubu, nebyla si jistá do jaké kategorie tuhle záležitost zařadit.

Nějaký Harper byl členem zahradnického klubu už od doby její babičky. Ostatně sama babička ho pomáhala v roce 1928 zakládat a jeho první schůze se pořádaly v Harperově domě.

Jako majitelka zahradnictví cítila povinnost tuhle společnost podporovat a být také aktivní členkou. Ostatně byly s tím spojené i příjemné věci. Ráda se bavila o zahradničení se stejně smýšlejícími lidmi a cítila, že se klub pilně snaží získat sponzory pro zvelebování životního prostředí.

Ale bylo také mnoho těch, které se chtěly jen nastrojit, dát si oběd a šířit klepy. Vešla do shromažďovací místnosti klubu, kde šum ženských hlasů připomínal včelí úl. Na stolech s jasně zelenými ubrusy slavnostně trnily hranaté smaltované květináče s rychlenými narcisy. Vepředu stálo pódium pro předsedy různých komisí, kteří předčítali zprávy a příspěvky.

Mohla jen děkovat bohu, že právě žádné komisi nepředsedá. Když vešla dál do místnosti, mnohé pohledy se stočily jejím směrem a šum hlasů slábl, až docela zanikl.

Skoro okamžitě se zase ozval jen trochu moc hlasitě a vesele. Nasadila chladný výraz a vydala se přímo ke stolu.

„Nejsou ty květiny krásné?“ Podívala se zpříma na Jan Forresterovou, jako by neslyšela šepot pod nuceným hovorem. „Hezké připomenutí, že jaro už je za rohem. Jak se máš Jan?“

„Ale dobře. Roz. Mám se docela dobře. A co ty?“

„Nemůže to být lepší. A jak se daří Quillovi?“

Zarděla se, silně a do růžova. „Ale vždyť znáš Quilla.“

„To znám. Tak ho ode mě pozdravuj, ano?“

Hrdost ji pak přiměla vejít do jámy lvové, procházet davem a promluvit asi s patnácti lidmi, než se zastavila u konvic s čajem a kávou. Zvolila si ledový čaj, namísto obvyklé kávy.

V krku měla vyprahlo.

„Roz, zlato, že ti to ale sluší.“ Silně navoněná Cissy s výrazem hladové kočky stanula vedle ní. „Přisahám, že tak dobře jako ty se nikdo neobléká. Jaká je to barva ten tvůj kostým?“

Roz se zadívala na své dobře padnoucí sako a kalhoty. „Nemám poněť.“

„Meruňková. Přesně tak to vypadá, jako zralé šťavnaté meruňky. Ta malá husa Mandy šlehá jazykem, jak nejrychleji umí,“ ztišila hlas. „My dvě bychom si pak měly důvěrně promluvit.“

„To je dobré. Umím si to představit. Omluv mě.“ Záměrně se vydala za Mandy a v duchu se zaradovala, když si všimla, jak mladá žena zbledla a zarazila se v půli věty.

„Jak se vede, Mandy? Od Vánoc jsem tě neviděla. Poslední schůzku klubu jsi zmeškala.“

„Měla jsem moc práce.“

Roz se napila čaje. „Život je cirkus, vid’?“

„Ty jsi taky nelenila.“ Mandy vystrčila bradu.

„Člověk pro jednu věc nestíhá druhou.“

„Možná kdyby ses víc starala o sebe, nezbyvalo by ti tolik času obtěžovat lidi telefonáty a šířit lži.“

Předstíraná konverzace kolem utichla, jako když otočíš vypínačem.

„Ty mě zas tak dobře neznáš,“ pokračovala Roz stejně společenským tónem, „jinak bys věděla, že netelefonuju zbytečně. Nerada trávím čas voláním. A rozhodně nelžu. Nevidím v tom žádný smysl, protože pravda člověku většinou poslouží mnohem líp.“

Mandy si založila ruce na prsou a výbojně natočila bok. „Každý ví, o co ti jde, jen se ti to nikdo neodvážívá říct přímo do obličeje.“

„Až na tebe – to je dobře – tak pokračuj a řekni, o co mi jde. Nebo jestli ti to bude příjemnější, promluvíme si o tom v soukromí.“

„To by se ti hodilo, co?“

„Ne, líbí se mi to asi stejně jako mluvit o tom veřejně.“

„Nemysli, že jen proto, že tvoje rodina žije v Shelby County odjakživa, můžeš každému rozkazovat. Moje rodina je stejně důležitá jako tvoje a mám stejně tolik peněz i prestiže.“

„Peníze a prestiž ještě nezaručují slušné chování. Jak je v tuhle chvíli vidět.“

„Ty se nestydíš mluvit o slušném chování, když se ze všech sil snažíš pošpinit Bryceovu i moji pověst?“

„Bryce si za svoji pověst může sám. A co se týče tebe, zlatíčko, na mém radaru ses vůbec neobjevila. Působíš na mě jako milé děvče a nic proti tobě nemám.“

„Vyprávíš lidem, že jsem laciná děvka a že využívám otcovy peníze, abych si koupila nějaké postavení.“

„A kdes něco takového slyšela? Od Bryce, předpokládám.“

„Nejen od něho.“ S bradou stále vztyčenou a rudými skvrnkami na tvářích se Mandy zadívala na Jan.

„Jan?“ Překvapení změkčilo Rozinu tvář a lítost ji krátce bodla do srdce, když uviděla, jak se Jan začervenala. „To snad ne. Že se nestydíš.“

„Slyšela jsem to – od spolehlivého zdroje,“ řekla Jan a nahrbila se.

„Spolehlivý zdroj?“ Roz se ani nesnažila zakrýt zlost v hlase. „A co jsi? Investigativní žurnalista, co shání zdroje? Mohla jsi přijít a zeptat se mě. Bylo by to jednodušší a slušnější, než o mně šířit takové lži.“

„Každý ví, jak ses vztekala, když si Bryce do tvého domu přivedl Mandy. Ale tohle není místo, kde bychom to měly rozebírat.“

„To není, ale na to už je pozdě. Tahle dívka má aspoň odvalu říct mi do očí, co si myslí, na rozdíl od tebe.“

Nechala Jan být a obrátila se zpět k Mandy. „Mandy, vztekala jsem se, když jste s Brycem přijeli na slavnost?“

„Jasně že jo. Vyhodila jsi nás, nebo ne? A on se jen snažil udobřit se s tebou.“

„Asi se neshodneme na tom, o co se snažil. Jak jsem se vztekala? Křičela jsem nebo tak?“

„Ne, ale...“

„Nadávala jsem nebo jsem vás fyzicky napadla a vytlačila ze dveří?“

„To ne, protože jsi chladnokrevná, přesně jak říká. Jak všichni říkají, když to neslyšíš. Počkala jsi, až odjedeme, a pak jsi o nás říkala hrozné věci.“

„Vážně?“ Otočila se, rozhodnutá věc dořešit. „Většina z vás tam ten večer byla. Možná by mi někdo mohl osvěžit paměť, protože se na žádné hrozné věci nepamatuju.“

„Nic takového jsi nedělala.“ Paní Haggertyová, jedna z Roziných nejstarších zákaznic a opěrný pilíř zahradnického klubu, se prodrala kupředu. „Mám ráda šťavnaté drby jako všichni ostatní a nevadí mi, když někdo trochu přehání, ale tohle jsou vyslovené lži. Roz se chovala neuvěřitelně příkladně za velmi těžkých okolností. A k vám, mladá dámo, se chovala laskavě. Viděla jsem to na vlastní oči. Když se vrátila dovnitř, neřekla nic proti vám, ani proti tomu bastardovi, kterého jste si vybrala za společníka. Pokud je tady někdo, kdo nesouhlasí, ať se ozve.“

„Neřekla proti tobě ani slovo,“ řekla Cissy a ušklíbla se. „To spíš já.“

„On tvrdí, že štvete lidi proti mně.“

„A proč bych to dělala?“ zeptala se jí Roz unaveně. „Ale věř si, čemu chceš. Já osobně už o tomhle, ani s tebou, nechci dál mluvit.“

„Mám právo být tady stejně jako vy.“

„To určitě ano.“ Aby to Roz nějak ukončila, přešla ke stolku na druhé straně místnosti, posadila se a dopíjela čaj.

Uběhlo asi deset sekund ticha, než se Mandy dala do pláče a vyběhla ven. Několik žen ji následovalo po tom, co na Roz vrhly pohoršené pohledy.

„Bože muj,“ řekla Roz paní Haggertyové, která si sedla vedle ní, „je ještě moc mladá, že?“

„Mládí není omluva pro takovou omezenost. A drzost k tomu.“ Pak zvedla hlavu a kývla, když se k nim připojila Cissy. „Překvapilas mě.“

„Já? A proč?“

„Je příjemná změna, když začneš být upřímná.“

Cissy škusla rameny a sedla si. „Mám ráda ošklivé scény, to nepopírám. Vždycky to okoření nudný den. Ale nemám ráda Bryce Clerka. A upřímnost to někdy udělá ještě zajímavější. Víc by mě pobavilo už jen to, kdyby Roz té přitroublé Mandy jednu vlepila. Ale to není tvůj styl,“ obrátila se k Roz.

Pak se jemně dotkla její paže. „Kdybys chtěla odejít, půjdu s tebou.“

„Ne, díky, vydržím tady.“

Nějak tu schůzi přestála. Byla to otázka vůle a povinnosti. Když dorazila domů, převlékla se a pak vyklouzla zadem do zahrady, aby poseděla na lavičce ve stínu a sledovala drobné náznaky přicházejícího jara.

Její cibulky už rašily. Tulipány a hyacinty měly co nevidět rozkvést a krokusy se už rozvinuly. Přicházely tak brzo, pomyslela si, a zůstávaly krátce.

Všimla si těsných poupat azalek a jemných žlutých lístků forsythie.

Zatímco tak seděla, sebekontrola povolila a ona si konečně dovolila se uvnitř rozechvět. Zlostí, vztekem, pocitem uraženosti a ublíženosti. Dovolila si plavat v moři všech těch temných emocí, jak tam tak v tichu a klidu spočívala.

Vztek v ní vyvrcholil a pak polevil, že zase mohla volně dýchat.

Udělala správnou věc, říkala si. Postavila se tomu, i když to nerada dělala na veřejnosti. I tak bylo vždycky lepší bojovat než z boje utíkat.

Myslel si snad, že to udělá? uvažovala. Věřil, že se zhroutí před lidmi a poníženež uteče, aby si lízala rány?

Nejspíš ano. Bryce jí nikdy nerozuměl.

John ano, pomyslela si, a zadívala se na pergolu, kde pro ni jeho růže budou kvést od jara do léta a možná i na podzim. Anebo určitě miloval a chápal dívku, kterou tehdy byla.

Miloval by i ženu, kterou se stala později?

Divná otázka, napadlo ji, zvrátila hlavu a zavřela oči. Kdyby žil, nejspíš by byla jiná.

Opustil by tě. Všichni to dělají. Lhal by a podváděl. Zničil by tě. Chodil by za děvkami, zatímco bys na něj čekala. Dělají to všichni.

Já to musím vědět.

Ne, John ne, říkala v duchu a stiskla víčka silněji, když jí v hlavě syčel ten hlas.

Je ti líp, že umřel, než kdyby žil dlouho a mohl ti ublížit. Jako ostatní. Jako ten, kterého si teď vodiš do postele.

„Jak jsi ubohá,“ zašeptala Roz, „když se snažíš špinit památku a čest dobrého člověka.“

„Roz.“ Dotyk ruky na rameni ji přiměl nadskočit. „Promiň,“ řekl Mitch. „Mluvíš ze spánku?“

„Ne.“ Cítil taky ten chlad, nebo jen ona někde uvnitř spolu s rozechvělým žaludkem? „Nespala jsem. Jen přemýšlela. Jak jsi věděl, že jsem tady?“

„David říkal, že tě viděl oknem, jak jdeš někam sem. Před hodinou. Je dost chladno, abys tu tak dlouho seděla.“ Vzal ji za ruku a promnul ji mezi dlaněmi. Pak se posadil vedle. „Máš ledové ruce.“

„To je v pořádku.“

„Ale ty nejsi. Vypadáš smutně.“

Zamyslela se a uvědomila si, že některé věci by si neměla nechávat pro sebe. Přece pro ni pracoval. „Asi ano. Jsem trochu smutná. Mluvila se mnou. V mé hlavě.“

„Ted?“ Stiskl jí ruku pevněji.

„Hmm. Přerušil jsi naši konverzaci, i když to bylo hlavně to staré známé ‚muži jsou podvodníci‘.“

Rozhlédl se po zahradě. „Pochybuju, že by Shakespeare mohl vytvořit umanutějšího ducha, než je Amélie. Doufal jsem, že se stavíš v knihovně. Z několika důvodů. Tohle je jeden.“

Obrátil ji k sobě tváří a políbil ji.

„Něco se stalo,“ pronesl pak. „Ještě něco dalšího.“

Jak do ní mohl tak vidět? Jak mohl vytušit to, co před všemi ostatními ukryla? „Ne, jen taková nálada.“ Ale pustila se ho. „Jen nějaké ženské výlevy dnes odpoledne. Muži jsou o tolik méně náchylní k dramatickým scénám, že?“

„Proč mi to neřekneš?“

„Nestojí to za zmínku.“

Chtěl něco říct, ale všimla si, jak ovládl chuť naléhat na ni. Místo toho si poklepal na rameno. „Dej si hlavu sem.“

„Co?“

„Přesné sem.“ Aby to pojistil, vzal ji kolem pasu a přitáhl ji blíž k sobě. „Tak co?“

Nechala hlavu na jeho rameni a trochu se usmála. „Není to zlé.“

„A svět se nezbořil, že ses na chvíli o někoho opřela.“

„Ne, nezbořil. Díky.“

„Není zač. Je tu ještě jeden důvod, proč jsem doufal, že přijdeš. Napsal jsem tvé sestřence Clarise. Pokud se do týdne neozve, vypravím se tam. A mám pro tebe zpracované další rodinné větve – rodinu tvé matky, tvého prvního manžela a tak dál. Vlastně jsem taky našel jednu Amélii Ashbyovou. Ne, klidně tam tu hlavu nech,“ dodal, když se chtěla zvednout.

„To nemá spojitost, protože žila a zemřela v Louisianě a docela nedávno. Snažil jsem se od ní stopovat naši Amélii – předkové stejného jména a tak – ale nikde nic. Posílám si maily s praprapravnučkou jedné hospodyně, která v Harperově domě pracovala v letech 1887 až 1912. Je to právnička z Chicaga a rodinná historie ji natolik zajímá, že se sama porozhlédne. Může to být dobrý zdroj informací, aspoň pro jednu oblast.“

Přejížděl jí jemně po paži a to ji uklidňovalo. „Hodně jsi pracoval.“

„To je jen standardní postup. Ale uvažoval jsem o neobvyklých stránkách našeho projektu. Když jsme se milovali...“

„Jaká stránka projektu to má být?“

Její suchý tón ho rozesmál a otřel se tváří o její vlasy. „To zanáším do extrémně osobní kolonky a doufám, že tam ještě hodně zápisů přibude. Ale jde o něco jiného. Ona se projevila – tak se to dá říct, že?“

„Lepší výraz mě nenapadá.“

„Rozrážela dveře, zavírala je, nechala odbíjet hodiny a tak dál. Rozhodně projevila nesouhlas s tím, co děláme, a to už od začátku těch osobních zápisů.“

„No a?“

„Nejsem přece první muž, se kterým ses v tomhle domě sblížila.“

„Ne, to nejsi.“

„Ale nezmínila ses, že by podobně vyváděla kvůli Johnovi, Bryceovi nebo někomu jinému.“

„Protože se to nikdy dřív nestalo.“

„Dobře, dobře.“ Vstal a během řeči přecházel sem tam. „Bydlelas tady, když jsi s Johnem Ashbym chodila a když jste se zasnoubili?“

„Samozřejmě. Je to můj domov.“

„A bydlelas tady i krátce po svatbě a pak když rodiče zemřeli.“

Pochopila, že se mu něco rodí v hlavě. Ne, už se urodilo, opravila se, vyprávěl to postupně jen kvůli ní.

„Byli jsme tady často – mamince nebývalo dobře a otec si s tím nevěděl moc rady. A když zemřel, začali jsme tady neoficiálně žít. Pak umřela maminka a nastěhovali jsme se natrvalo.“

„A během té doby Amélie proti Johnovi neprotestovala?“

„Ne. Přestala jsem ji vídat, když mi bylo asi jedenáct, a znovu se mi zjevila až po svatbě. Byli jsme krátce svoji, ale toužili jsme po dětech. Napadlo mě, že bych už mohla být těhotná a nemohla jsem spát. Vyšla jsem ven, sednout si do zahrady a uviděla ji. Dívala jsem se na ni a pochopila, že čekám dítě. Pak se mi zjevovala na začátku každého těhotenství. Viděla jsem ji nebo slyšela, když kluci byli malí.“

„A tvůj manžel ji někdy viděl?“

„Ne.“ Zamračila se. „Neviděl. Jen slyšel, ale neviděl. Ukázala se mi tu noc, kdy zemřel.“

„Tos mi nikdy neřekla.“

„Neříkám ti všechno, co...“ Odmlčela se a zavrtěla hlavou. „Ne, promiň, neřekla. O tom jsem ještě nemluvila s nikým. Je to moc osobní a bolestné.“

„Neumím si představit, jaké je milovat a ztratit někoho, jako se to stalo tobě. Vím, že to vypadá jako vtírání, a je to tak. Ale všechno spolu souvisí, Roz. Musím to vědět kvůli svému úkolu, musím znát i takové věci.“

„Netušila jsem to, když jsem tě najímala. Počkej.“ Zvedla ruku, než stihl něco říct. „Teď už to chápu. Jak pracuješ, jak uvažuješ, jak se snažíš věci pochopit. A lidi. Prohlédla jsem si nástěnku v knihovně, fotografie, ze kterých se snažíš poznat, co to bylo za lidi. Podrobnosti, které shromažďuješ. Je toho mnohem víc, než jsem čekala. V tom dobrém slova smyslu.“

„Potřebuju do toho proniknout.“

„Jako v případě skvělého a zvráceného básníka,“ přikývla. „Taky věřím, že bys měl vědět tyhle věci a že bych ti to měla říct kvůli tomu, co mezi námi je. Jenže právě proto je to pro mě těžší.“

Není pro mě jednoduché sbližovat se s někým, s mužem. Důvěřovat a chtít.“

„Chceš to mít snadné?“

Zavrtěla hlavou. „Jak mě už můžeš tak dobře znát? Ne, nechci to snadné. Snadné je mi podezřelé. Dáváš mi uvnitř docela zabrat, Mitchelli. To je kompliment.“

„To platí i opačně.“

Prohlížela si ho, jak tam stojí, živý a silný, s pergolou se spícími růžemi za zády. Za tepla a slunce se růže probudí. Ale John, její John, se nevrátí.

„John se vracel domů ze své kanceláře v Memphisu. Z nějaké pozdní schůzky. Pršelo, klouzalo to, byla mlha.“

Srdce se jí sevřelo jako vždy, když na to vzpomínala.

„Došlo k nehodě. Někdo jel moc rychle a přejel dělicí čáru. Byla jsem vzhůru a zabývala se kluky. Harpera tlačila noční můra a Austin s Masonem byli nemocní. Zrovna jsem je uložila a šla do postele trochu naštvaná, že John ještě není doma. A uviděla jsem ji, jak stojí v mé ložnici.“

Pousmála se a přejela si dlaní po tváři. „Pěkně to se mnou škusblo, protože mě napadlo, kruci, copak jsem těhotná? Věř mi, že by mě to nepotěšilo, když jsem právě utěšovala tři neklidné a nešťastné děti. Ale něco v jejích očích bylo jinak. Zářily příliš jasně a řekla bych i zlovolně. Trochu mě to vyděsilo. Pak dorazila policie a už jsem si na ni samozřejmě nevzpomněla.“

Hlas dokázala udržet v klidu, ale její oči, ty velké, krásné oči odrážely žal.

„To je moc těžká věc. Neumím si to představit.“

„Tvůj život se na místě zastaví. Prostě zastaví. A když se zase rozběhne, je jiný. Už nikdy nemůže být stejný jako předtím. Nikdy.“

Nedotýkal se jí, neutěšoval ji, nepodpíral. To, co měla v srdci v ten moment v zimní zahradě, patřilo někomu jinému.

„Nemělas nikoho. Matku, otce ani sourozence.“

„Měla jsem své syny. A tenhle dům. Měla jsem sebe.“ Zadívala se stranou a on cítil, jak se vrací k sobě a zavírá dveře za minulostí. „Rozumím, čeho se snažíš dobrat. Chápu to. Nikdy dřív se proti nikomu nestavěla, ani proti Johnovi, ani proti Bryceovi a nikomu

jinému. Občas s něčím projevila nesouhlas, ale to už jsem ti říkala. Nic takového rozsahu jako nedávno. Proč to asi je?“

„Snažil jsem se na to přijít. Mám několik teorií. Pojdme ale dovnitř. Už se stmívá a budeš prochládlá na kost. Moc obalená nejsi. Ale to si nestěžuju,“ dodal, když přimhouřila oči.

Záměrně nasadila jižanský tón. „Pocházím z rodu žen se slabou kostrou.“

„Na tobě není nic slabého,“ opravil ji, vzal ji za ruku a odváděl k domu. „Ty jsi dlouhá planá růže – černá růže se spoustou trnů.“

„Černé růže nerostou planě. Musí se kultivovat. A opravdu černou ještě nikdo nevypěstoval.“

„Černá růže,“ opakoval a donesl jejich spojené ruce ke rtům. „Vzácná a výjimečná.“

„Když budeš dál takhle mluvit, budu tě muset pozvat do svých soukromých pokojů.“

„Bál jsem se, že to nikdy neřekneš.“

13

„Měla bych ti říct,“ promluvila Roz cestou k domu, „že moje... domácnost se o náš vztah velmi zajímá.“

„To je v pořádku, já taky. Já se o náš vztah taky velmi zajímám.“

Zadívala se dolů na jejich propojené ruce a napadlo ji, jak je to pěkně vymyšlené, že jdou prsty tak hladce proplést. „Máš podstatně větší ruku než já. Širší dlaň a delší prsty. A vidíš, tvoje konečky prstů jsou takové zarovnané a moje spíš špičaté.“

Zvedla paži, aby na ruce dobře viděli. „Ale jak hezky do sebe pasují.“

Tiše se zasmál a vyslovil její jméno. Tak něžně. Rosalind. Zastavil se, aby se mohl sklonit a políbit ji. „Rty taky.“

„Napadlo mě to. Ale takové myšlenky a intimní věci bych radši řešila jen mezi námi.“

„To bude těžké, žijeme přece i s jinými lidmi. Můj syn chtěl taky vědět, kde jsem vzal tu tmavovlasou kočku, co se mnou šla na zápas s Ole Miss.“

„A cos mu řekl?“

„Že se mi konečně podařilo, abych Rosalind Harperové stál za pohled.“

„Stojíš mi za hodně pohledů,“ řekla a cestou po schodech na terasu mu věnovala další. „Jen jsem si vypěstovala zvyk chránit si sobecky osobní život a nevidím důvod, proč bych měla pravidelně vyplňovat dotazníky o našem sexuálním soužití.“

Sáhla po dveřích do ložnice, ale ty se náhle rozlétly a málem jí udeřily do tváře. Póry v ledového větru z pokoje ji srazil o krok zpět, než ji Mitch stačil zachytit a postavit se před ni.

„To bylo těsné!“ vykřikl do větru.

„Tohle tolerovat nebudu.“ Zlostně ho odstrčila a prodrala se do místnosti. „Něco takového ve svém domě tolerovat nebudu!“

Fotografie létaly ze stolků jako řízené střely a lampy se rozsvěcely a zhasínaly. Přes pokoj přelétla židle a narazila do prádelníku takovou silou, že se váza se skleníkovými orchidejemi

roztočila. Když si Roz všimla, že starožitné zrcadlo, co jí dali synové, sjíždí ze skříňky, vrhla se kupředu, aby ho zachytila.

„Okamžitě s těmi pitomostmi přestaň. Tohle ti neprominu.“

Ozývalo se bušení, zuřivé bušení do stěn a ve stěnách a podlaha se jí pod nohama chvěla. Lahvička na parfémů značky Baccarat explodovala jako křišťálová bomba a vyslala zubaté střepy jako šrapnely do okolí.

Uprostřed toho vzdušného víru stála Ros, svírala v rukou zrcadlo, a ledovým hlasem volala do zvuků tříštícího se skla a pekelného bušení.

„Ukončím všechny pokusy zjistit, kdo jsi a co zlého se ti přihodilo. Udělám všechno, abych tě vypudila z tohoto domu. Už tu nebudeš vítaná.“

Tohle je *můj* dům,“ vykřikla, když v krbu vzplanul oheň a svíčka z krbové římsy začala rotovat ve vzduchu. „Přísahám, že tě odsud vyženu. Dostanu tě odsud.“

Vítr náraz utichl a všechno, co v něm vířilo, dopadlo s žuchnutím a třeskem na zem.

V tu chvíli se rozléty dveře. Dovnitř se vtačili David, Logan a Stella a hned nato Harper prorazil dveře z terasy.

„Mami.“ Syn ji zvedl do náruče a pevně objal. „Jsi v pořádku?“

„Ano, ano, jsem v pohodě.“

„Nemohli jsme se dostat dovnitř.“ Stella se roztřesenou rukou dotkla Roziných zad. „Ty dveře nešly otevřít.“

„Už je to dobré. Kde jsou děti?“

„S Hayley. Zavedla je dolů. Když jsme uslyšeli... bože, Roz, to znělo jako válka.“

„Běž jí říct, že už je to dobré.“ Přitiskla se tváří k Harperovi a pak ustoupila. „Jen běž.“

„Co se tady stalo?“ chtěl vědět David. „Kruci, Roz, co to bylo?“

„Chtěli jsme vejít dovnitř a ona začala protestovat... silně.“

„Tvoje matka jí to ale oplatila,“ řekl Mitch Harperovi. „Dala jasně najevo, kdo je v domě pánem.“

„Teče ti krev,“ řekl Harper otupěle.

„Ach bože.“ Roz strčila zrcadlo Harperovi, přiskočila k Mitchovi a dotkla se jeho pořezané tváře.

„Nějaký letící střep. Nic vážného.“

„Máš i škrábance na rukou.“ Radši svěsila paže, aby se netřáslly.
„Tak to ošetříme.“

„A já tady uklidím,“ nabídla se Stella.

„Ne, nech to být. Běž dolů a zjisti, jestli jsou Hayley a děti v pořádku. Logane, měl bys je odvézt k sobě.“

„Nenechám tě tady samotnou,“ prohlásila Stella rozhodně a zavrtěla hlavou. „To je bez debat.“

„Já zůstanu tady.“ Logan vzal Stellu kolem ramen. „Jestli proti tomu nic nemáš.“

„Nemám.“ Roz si vydechla a vzala do rukou své zrcadlo. „Kdyby tohle rozbila, schytala by to ode mě víc.“ Postavila ho na své místo a pak Harperovi stiskla ruku. „Už je dobře, chlapče, opravdu.“

„Jestli ti nějak ublíží, vymyslím, jak ji odsud dostat.“

„Jaká matka takový syn.“ Usmála se na něho. „Řekla jsem jí to samé, a protože se pak uklidnila, musela poznat, že to myslím vážně. Zajdi dolů. Hayley nemůže opustit děti a už určitě šílí. Mitchi, pojď do koupelny, vyčistím ti ty rány.“

„Nechci, aby tu dnes matka zůstala sama,“ řekl Harper Mitchovi, když zmizela v koupelně.

„Nezůstane,“ ujistil ho Mitch.

Když přišel do koupelny, Roz už vlhčila tampon peroxidem. „Jsou to jen škrábance.“

„To ještě neznamená, že se nemusejí ošetřit. A protože jsem nikdy neošetřovala zranění způsobená naším duchem, udělám to jako obvykle. Sedni si.“

„Ano, madam.“ Posadil se a zkoumal její tvář. „Ty nemáš ani škrábnutí.“

„Hmm?“ Roztržitě si prohlédla své paže a pak tvář v zrcadle nad umyvadlem. „Asi máš pravdu.“

„Myslím, že tobě ublížit nechtěla. Ne že by se to nemohlo stát, protože je očividně docela šílená. Ale bylo to jen varování. Zajímavé.“

„Musím obdivovat muže, kterého pořeže vzteklý duch a on to považuje za zajímavé.“

„A já zas ženu, která se vzteklému duchovi postaví a vyhraje.“

„Je to můj dům.“ Její hlas zjemněl, když mu nadzvedla bradu.
„Tak ukaž, nebude to bolet.“

„To se jen tak říká.“

Ale vyčistila mu ranky jemnými, zkušenými tahy, zatímco se jí stále díval do tváře.

„Hledáš něco?“

„Uvažuji, jestli jsem to už našel.“

„Tady těsně minula oko.“ Otřesená víc, než by přiznala, se sehnula a ranku něžně políbila. „Tak.“ Ustoupila. „Přežiješ to.“

„Díky.“ Uchopil ji za ruce a těma bystrými zelenýma očima se na ni zadíval. „Mám nové hypotézy.“

„Nemůžu se dočkat, až je uslyším. Ale nejdřív bych uklidila ten binec a pak si dala sklenici vína. Hodně velkou sklenici vína.“

„Pomůžu ti.“

„Ne, udělám to radši sama. Vlastně mám pocit, že musím.“

„Děláš mi to těžké, že pořád chceš, abych se do ničeho nemíchal.“

„Asi ano.“ Prohrábla si vlasy. „Možná pomůže, když ti řeknu, že je úleva vědět, že máš dost sebevědomí, aby ses nemíchal, když to potřebuju.“

„Možná i proto se k sobě hodíme.“

„Asi ano. Ocenila bych, kdybys šel na chvíli za ostatními a dal mi půlhodinu, abych dala ložnici i sebe do pořádku.“

„Dobře.“ Vstal. „Dneska tady přespím. A udělám to jako Stella a řeknu, že je to bez debat. Ale máš tu půlhodinu na rozmyšlenou, jestli mě necháš u sebe v ložnici nebo budu spát v hostinském pokoji.“

Odešel a nechal ji tam zamračenou stát.

Všechny našel shromážděné v kuchyni. Jako rodinu, napadlo ho, která se sešla v centrálním místě domu, zatímco se něco vařilo na sporáku, dítě lezlo po zemi a dva malí kluci si oblékali bundy a jejich pes přitom nadšeně štěkal.

Všechny pohledy se k němu stočily a po chvíli ticha Stella na syny zvesela zvolala. „Tak už jděte, ať se proběhne, ale držte se dál od záhonů. Brzy bude večere.“

Nastalo štrachání, štěkot, veselé výskání malé Lily, než se za psem a kluky zabouchly zadní dveře.

Stella vzala Logana za ruku. „Jak je jí?“

„Je klidná jako obvykle. Chce být půl hodiny o samotě.“ Mitch pohlédl na Harpera. „Dneska tu zůstanu.“

„Dobře. Myslím, že je to dobře,“ řekla Hayley. „Čím častěji, tím líp. Na ducha v domě si člověk zvykne, ale když začne házet věcmi, je to horší.“

„Zvlášť na vás, jak to tak vypadá,“ ozval se Logan.

„Všiml jste si?“ Mitch si nepřítomně promnul poraněnou tvář. „Zajímavé, že? V tom pokoji se strhl mazec, ale nic z těch věcí neletělo přímo na Rosalind. Mám dojem, že se přímo vyhýbala tomu, aby jí fyzicky ublížila.“

„Jinak by musela pryč.“ Harper vzal Lily do náruče, protože se snažila vyšplhat mu po noze. „A nemyslím svou matku.“

„Jistě.“ Mitch přikývl. „Roz projevila stejně málo soucitu.“

„A teď je nahoře sama,“ zvolal David od sporáku, „protože si za tím stojí. Každý v tomhle domě, živý nebo mrtvý, musí vědět, že to myslí vážně.“

„A my jsme tady dole a necháváme ji být, protože ona to tady řídí.“ Logan se opřel o linku.

„Možná, ale po tomhle by si mohla zvykat pouštět aspoň občas někoho ke kormidlu. Ta káva je čerstvá?“ zeptal se Mitch a kývl směrem ke konvici.

Roz nahoře sbírala kousky svých soukromých pokladů, které uchovávala v ložnici. Drobné památky a vzpomínky, teď roztržštěné.

Úmyslná destrukce je nejhorší, pomyslela si. Ničení drahých věcí ze sobeckého vzteku.

„Jako rozmazlené dítě,“ zavrčela při úklidu. „Netolerovala jsem to u svých dětí, nebudu to tolerovat ani u tebe, ať jsi kruci, kdo jsi.“

Narovnala nábytek a pak přešla k posteli, aby ji ustlala. „Radši si to pamatuj, Amélie. Radši si pamatuj, kdo je paní v Harperově domě.“

Cítila se líp, o mnoho líp, když pracovala, obnovila v pokoji pořádek a řekla si svoje, i kdyby jen do prázdna.

Už klidnější pak zašla do koupelny. Vlasy už beztak dost krátké jí trčely na všechny strany jako hřebíky z toho větru, co se přehnal její ložnicí. Moc jí to neslušelo, pomyslela si. Sčesala je na své místo a ledabyle si opravila make-up. Pak si vzpomněla na Mitche.

Fascinující muž. Nemohla si vzpomenout, kdy ji naposled nějaký muž fascinoval. Bylo zajímavé a mnohoznačné, jak řekl, že zůstane na noc – žádná zdvořilá žádost, ale prosté oznámení. A pak nechal na ní, kde bude spát.

Ano, byl to úžasný muž, který uměl být dominantní i pokorný v jedné větě.

A ona ho chtěla. Bylo nádherné chtít, potřebovat a zakoušet dobrý pocit touhy v sobě. Rozhodně překonala stadium, kdy by si musela odpírat milence, a taky už uměla rozeznat, kdy byl milenec muž, kterého mohla respektovat. Možná mu i důvěřovat.

S důvěrou to bylo o něco těžší než s respektem a mnohem těžší než s touhou.

Tak prostě začnou od toho, co je, rozhodla se, a uvidí, kam se dostanou.

Když vyšla z koupelny, zaslechla hudbu, tiché memphiské blues z obývacího pokoje. Znovu se zamračila a vydala se tam.

Na skládacím stolku čekala večere pro dva – plátky Davidova pečeného kuřete, sněhové bramborové pyré, stonky chřestu a zlaté sušenky.

Jak ten chlapec dokázal tak rychle ukuchtit její oblíbené konejšící jídlo, to jí nešlo na rozum. Ale takový byl prostě její David.

Poblíž stál Mitch a za svitu svíček jí do sklenice naléval víno.

Pocítila pohnutí – v srdci i břiše – jako úder. Rána pod pás, pomyslela si našťavaně, neslušná a šokující. Víc než touha, když stála jen o touhu. Ale to víc spatřila v muži, který tam stál se šrámy na rukou a tváři, ať se jí to líbilo, nebo ne.

Pak se po ní ohlédl a usmál se.

A co, kruci! To bylo všechno, co dokázala vymyslet.

„Napadlo nás, že by sis přála jídlo v klidu,“ řekl. „Trochu ticha v bouři. A protože jsem s tebou chtěl mluvit, tvoje vojáky přední linie jsem poslechl.“

„Vojáci, to je zajímavé označení.“

„Docela sedí. Harper by hned tasil meč na tvou obranu a věřím, že druzí dva synové taky.“

„Ráda si představuju, že se umím bít sama za sebe.“

„Což je další důvod, proč tě chtějí bránit. A pak je tu David.“
Přešel blíž a podal jí víno. „Tvůj čtvrtý syn, dá se říct, i když ne pokrevní. Zbožňuje tě.“

„To je vzájemné.“

„A pak Logan. Netuším, jestli by se mu to zamlouvalo, ale vidím v něm rytíře své královny.“

Usrkla trochu vína. „Mně se to taky moc nezamlouvá.“

„Ale je to tak.“

Chopil se své sklenice s vodou a ochutnal ji. „Nejsi pro něj jen zaměstnavatelka, stejně jako pro Stellu a Hayley. A ta děcka? Stala ses důležitou a blízkou součástí jejich života. Když jsem sešel dolů do kuchyně, to, co jsem tam viděl, byla rodina. A ty jsi její základ. Tys tu rodinu vytvořila.“

Zírala na něho a pak si prudce vydechla. „No, nějak nevím, co na to říct.“

„Měla bys být pyšná. To jsou dobří lidé, ti v kuchyni. Mimochodem, ví vůbec Harper, že je zamilovaný do Hayley?“

Teď už jen nezírala, ale svezla se rovnou do křesla. „Jsi mnohem vnímavější a lepší pozorovatel, než bych do tebe řekla, a to bych do tebe řekla hodně věcí. Ne, nemyslím, že to ví, aspoň ne docela. Což asi vysvětluje, že ani ona netuší, co k ní cítí. Ví, že má rád Lily. To je asi jediné, co v tuhle chvíli vidí.“

„A jak se k tomu stavíš ty?“

„Přeju si, aby byl Harper šťastný a aby se mu podařilo, co si v životě nejvíc přeje. Měli bychom to ale sníst, než to vystydne.“

Zdvornilý způsob jak mu říct, že o důvěrných věcech rodiny už řekla dost, pomyslel si Mitch. Ta žena měla stanovené hranice, dost pevně stanové hranice. Bude zajímavé a zábavné vybrat některou a taky to, kdy a jak ji překročit.

„Jak se cítíš?“

„Dobře. Opravdu. Jenom jsem se potřebovala trochu uklidnit.“

„Vypadáš víc než dobře. Jak dokážeš být pořád tak krásná, Rosalind?“

„Světlo svíček ženám lichotí. Kdyby bylo po našem, Edison by tu mizernou žárovku nikdy nevymyslel.“

„Ty nepotřebuješ svíčky.“

Povytáhla obočí. „Jestli myslíš, že mě musíš svádět u pečeného kuřete, abych tě neodsunula do jednoho z hostinských pokojů, nemusíš se bát. Já tě do postele chci.“

„I tak tě budu svádět. Teď jsem ale jen uváděl fakta. Ale jinak, tohle je skvělé kuře.“

„Líbíš se mi. Chtěla jsem ti to říct přímo. Líbí se mi, jaký jsi. Cítím, že skoro nic nepředstíráš a nehraješ. To je pro mě příjemná změna.“

„Nelžu. Nechal jsem toho společně s pitím. To je jedna z věcí, které ti můžu slíbit, Roz. Nebudu ti lhát.“

„Pokud jde o sliby, takovéhle oceňuju nejvíc.“

„Tak u toho zůstaneme a na něco se tě zeptám. To co se stalo před chvílí... ten rozruch, řekněme, to byla docela nová věc.“

„Ano, doufám, že první a poslední toho druhu.“

„Ona nikdy nic nenamítala proti zasnoubení nebo sňatku s Johnem Harperem.“

„Ne, jak už jsem řekla.“

„Ani proti pozdějším vztahům, třeba s Clerkem.“

Roz mírně trhla rameny. „Trochu podrážděnosti, dalo by se říct, sem tam. Nesouhlas, rozmrzelost, ale žádný vztek.“

„Pak mám takovou teorii – která se ti možná nebude líbit. Ale k tomu, že nikdy nelžu, zkusím taky říkat, co mě napadá, a budu doufat, že ty taky.“

„To by mohlo být zajímavé.“

„Ona v domě potřebuje děti – ty jí přinášejí útěchu a uspokojení. Vy s Johnem jste je měli počít, takže nijak silně neprotestovala. On byl vlastně prostředek k dosažení cíle.“

„To je dost chladná teorie.“

„Ano a bude hůř. Jakmile přišly děti, už ho nepotřebovala, takže podle mého názoru jeho smrt mohla považovat za něco ospravedlnitelného, nebo dokonce správného.“

Barva se jí vytratila z tváře, až byla bílá a plná děsu. „Ty myslíš, že nějak způsobila...“

„Ne.“ Vztáhl ruku a dotkl se její. „Ne. Její působnost se omezuje na tenhle dům a pozemky. Nejsem odborník na paranormální jevy, ale tak nějak to funguje. A dává to smysl. Ať je nebo byla cokoli, omezuje se to na tenhle dům.“

„Ano.“ Přikývla a zase se uvolnila. „Nikdy jsem nezažila nic, ani neslyšela o ničem, co by s ní bylo spojené mimo naše území. A doneslo by se mi to. Určitě.“

„Je upoutána k tomuhle místu a nejspíš k téhle rodině. Ale pochybuju, že se jí nějak dotkl žal, který jste prožívali po ztrátě Johna. Ale ona se dojmout nechá. Viděli jsme to na jaře, když s ní Stella mluvila jako matka s matkou. Zažili jsme to i dneska, když jsi ji vykázala do patřičných mezí.“

„Tak dobře.“ Přikývla a natáhla se pro víno. „Dobře, zatím to беру.“

„Když jsi zase začala vycházet do společnosti, setkávat se s muži a mít milence, byla jen mírně podrážděná. Protože jí na nich nezáleželo, nijak zvlášť. Neměli se stát součástí tvého života, tohohle domu, nebo aspoň ne na dlouho.“

„Ty říkáš, že to poznala?“

„Je na tebe napojená, Roz. Ví, co se v tobě děje, rozhodně ví, co si myslíš a co cítíš, i když to neříkáš nahlas.“

„Leze mi do hlavy,“ řekla Roz tiše. „Ano, cítila jsem to. A nelíbí se mi to. Ale co s tou tvou teorií, pokud jde o Bryce? Toho jsem si vzala. A bydlel tady. A i když se trochu zlobila, nebylo to nic přehnaného ani násilného.“

„Nemilovala jsi ho.“

„Vzala jsem si ho.“

„A rozvedla se. Neznamenal pro ni hrozbu. Možná to poznala dříve než ty. Nebo než jsi to vědomě přijala. On pro ni byl... řekneme nadbytečný. Možná proto, že byl slaboch, ale to je jedno, prostě ji neohrožoval. Aspoň z jejího pohledu.“

„Kdežto ty ano.“

„Přesně. Můžeme věřit, že kvůli mojí práci, ale to nesedí. Ona přece chce, abychom zjistili, kdo byla. Chce, abychom na tom pracovali.“

„Zdá se, že ji znáš dost dobře za tak krátkou dobu.“

„Krátká, ale intenzivní známost,“ podotkl. „A rozumět mrtvým je část mojí práce. A vlastně ta část – to ožívování lidí – která mě nejvíc přitahuje. Ona se zlobí, žeš mě přijala do svého života a do své postele.“

„Protože ty nejsi slaboch.“

„To nejsem,“ souhlasil. „A taky proto, že ti na mně záleží, nebo bude. O to se postarám. Protože to, k čemu my dva směřujeme, je důležité.“

„Mitchi, chodíme spolu, a i když to neberu na lehkou váhu...“

„Rosalind.“ Dotkl se její ruky a zadíval se jí do očí. „Ty dobře víš, že jsem se do tebe zamiloval. Už v tu chvíli, když jsem otevřel dveře svého bytu a uviděl tě stát na prahu. Vyděsilo mě to k smrti, ale nic se tím nezměnilo.“

„To jsem netušila.“ Odtáhla se, přitiskla si ruku na srdce, přejela s ní k hrdlu a zase zpátky. „Netušila, a jsem tedy stejně nechápavá jako Hayley. Myslím, že nás to k sobě oba přitahuje, respektujeme se a... Čemu se směješ?“

„Jsi nervózní. Takovou jsem tě nikdy neviděl. Jak to?“

„Nejsem nervózní.“ Napíchla poslední sousto kuřete. „Jen překvapená, to je všechno.“

„Jsi vyděšená, to je to.“

„To určitě ne.“ S trochou zlosti se odtáhla od stolu. „To ne. Dobře, tak jsem.“ Když se zasmál, vstala. „Ano, to tě potěšilo. Mužům se líbí, když ženy rozhodí.“

„Nesmysl.“

Znělo to chladně, navzdory humoru. To Roz zaujalo. „Jsi neuvěřitelně sebevědomý člověk.“

„Poprvé jsi to myslela jako kompliment. Ted' chceš říct, že jsem arogantní, ale to platí i pro tebe, zlato.“

Rozesmálo ji to. Pak si přitiskla prsty na víčka. „Ach bože, Mitchell. Já nevím, jestli snesu další vážný vztah. Je s nimi tolik práce. Láska dokáže být tak stravující a tolik vyžaduje. Nevím, jestli na to mám tu odvahu, srdce a štědrost.“

„Nepochybuju, že máš všeho požehnaně, ale necháme to být a uvidíme, co přijde.“

Vstal. „Vážně mi nevádí trochu tě znervózňovat,“ řekl a přistoupil k ní. „Jinak tě nic nerozhodí, aspoň to není vidět.“

„Co ty víš...“

„Ale něco ano.“ Vzal ji jemně do náruče a začal tančit – lehce s ní vplul do rytmu hudby. „Jedna z nejpříťažlivějších věcí na tobě je právě ta neotřesitelná kompetentnost.“

„Já jsem kompetentní.“ Vystrčila bradu. „Od svého účetního to taky čekám, ale rozhodně s ním kvůli tomu nechci spát.“

„Mně to připadá děsně sexy.“

„Tohle už má být to svádění?“

„Jen začátek. Vadí?“

Připadala mu schopná, uvědomila si, a ještě se mu to líbilo. A s ním se přitom cítila něžná a hýčkaná. „Takhle ses zeptal, než jsi mě poprvé políbil. Tehdy mi to taky nevadilo.“

„Miluju tvoji krásu. Je to asi přízemní, ale co se dá dělat. Mám právo na nějaké nedostatky.“

Pobaveně mu přejela prstem vzadu po krku. „Dokonalost je nudná – ale, bože můj, neříkej to Stelle.“

„Pak tě nikdy nebudu nudit.“

Přitiskl své rty něžně k jejím, jednou, podruhé a pak pomaličku polibek prohluboval.

Rozléval se do nijako teplo, jako život, vzrušení a síla. Pohybovala se s ním v tom smyslném tanci a smyslném líbání. Nechala se unášet. Jako když se prochází po cestě zasypané křehkými okvětními plátky. Nebo skrz měsíční paprsky. Propadá se do lásky.

Zaslechla tiché klapnutí dveří. Otevřela oči a zjistila, že s ní směřoval do ložnice.

„Vy jste ale šikovný tanečník, doktore.“ Pak se zasmála, když ji otočkou poslal od sebe a zase přitáhl zpět. „Velmi šikovný.“

Znovu ji líbal, přitom ji opřel zády o dveře, a pokračoval, dokud ho polibek silně nevzrušil. Pak ji pohladil po pažích a poodstoupil.

„Zapal svíčky,“ řekl. „Já zatopím v krbu.“

Otřesená až do morku kostí se opřela zády o dveře. Srdce měla náhle oteklé a křehké a bolestivě jí tlouklo v hrudi. Pak se opatrně

pohnula, jako by procházela mlhou snu. Když zapalovala svíčky, viděla, jak se jí prsty chvějí.

„Chci tě.“ Její hlas zněl nepohnutě, za což byla vděčná. „A to chtění je silnější a jinačí, než co jsem kdy cítila. Možná proto, že...“

„Nerozebírej to. Aspoň ne dnes.“

„Dobře.“ Naráz se k sobě obrátili a přes místnost se navzájem zadívali do očí. „Zůstaneme u toho, že tě chci, a moc. A že mě to svazuje, což není docela příjemné.“

V pozlaceném světle k ní přistoupil a vzal ji za obě ruce. „Nech mě ukázat, co cítím já.“

Obrátil její ruce dlaněmi vzhůru a políbil ji do nich. Pak ji uchopil pod bradou, hladil ji palci po tvářích a prsty zajel do vlasů.

„Nech mě dělat, co chci,“ řekl se rty přitisknutými k jejím. „Dneska mě nech.“

Žádal o odevzdání. Ale to bylo příliš. Dala mu tedy své rty a pak tělo, když po něm přejely jeho ruce. Znovu se roztančili, kroužili a houpali se, zatímco do ní pronikala snová rozkoš, kterou nabízel, jako silné červené víno.

Stáhl jí košili a šeptal jí do ucha o její pleti a vůni. Tanec se podobal plavbě.

Poskytovala mu, co žádal. Odevzdání. Třebaže jen pomalu, píd' po pídi, cítil to úžasné odevzdání její osobnosti. Během tance ji svlékl, přičemž opatrně a s téměř bolestnou rozkoší odstraňoval jednotlivé bariéry, které ho dělily od její kůže.

Bylo to neskutečně erotické, tanec ve světle plamenů a svíček, její nahé tělo přitisknuté k jeho, ještě docela oblečenému. Vidět její štíhlou linii v zrcadle, to jak si světlo pohrává na její pleti a jak se ta plet' chvěje pod jeho rukama. Cítit, jak se jí pod jeho rty zrychluje tep.

Když jí zajel rukou mezi stehna, šklubla sebou a dech se jí zadrhl.

Byla horká, horká a vlhká. Zaryla se mu nehty do ramen, protože si s ní začal líně hrát. Drobné mučivé doteky, které zkracovaly a zostřovaly její dech a jemu rozpumpovaly krev.

Její tělo pak pokleslo a roztálo, když vyvrcholila. Zvrátila hlavu, protože pokračoval v dráždění, a oči měla skelné a strnulé.

Byla tak vláčná, že téměř stekla na postel. Dívali se jeden na druhého, zatímco stál nad ní a svlékal se.

Pak přešel bříškem prstu po její noze, zvedl ji a ohnul a otřel si rty o její lýtko. „Tolik toho ještě od tebe chci.“

Ano, pomyslela si. Ještě tolik. Ale tím, jak se mu odevzdala, mu poskytla všechno, co chtěl.

Pak ji znovu našly jeho rty, vystřelily ji vzhůru bez dechu, až zaryla ruce do pokrývky, aby se nerozpadla.

Využíval ji a zkoumal. Bral si ji, zatímco vzduch zhoustl a zesládl jako sirup a v jejím nitru se chvěly nehlubší, nejtemnější požitky.

Slyšela se, jak vzlyká jeho jméno, když do ní pronikal. Jeho vláčné tempo se ani na okamžik nezměnilo, jen s brutální trpělivostí posunovalo vzrušení do trhavých, opojných výšin.

Neměla na vybranou, žádnou kontrolu nad svým tělem, mohla se jen chvět, slastně rozbolavělá, jen se radovat, jak ji postrkoval blíž a blíž k okraji. A když naposled padala, bylo to jako létání.

Ještě se chvěla. Připadala si směšně a bláhově, ale nemohla to zastavit. Cítila teplo, přímo horko, až si nakonec uvědomila, že jsou oba zalití potem.

Byla dokonale svedená a dokonale využitá. A ani na jednom nenašla nic špatného.

„Snažím se vymyslet, co vhodného bych řekla.“

Jeho rty se pohnuly na jejím hrdle. „Co třeba ‚wow‘?“

Dokázala zvednout ztěžklé paže, aby ho pohladila ve vlasech. „To je asi nejtrefnější. Udělala jsem se třikrát.“

„Čtyřikrát.“

„Čtyřikrát?“ Hlas měla stejně zastřený jako zrak. „Nějak špatně jsem počítala.“

„Já ne.“ Řekl to se zlomyslným uspokojením, které mu bylo znát i na tváři, když se obrátil na záda.

„A protože jsem v tomhle blaženém stavu, přiznám, že se mi to ještě nikdy čtyřikrát nestalo.“

Sáhl dolů, nahmátl její ruku a propletl si s ní prsty. „Tak se mě drž, děvče, a nebude to naposled.“

Zasmála se plným, rozverným smíchem a opřela se o jeho hrud'.
„Ty jsi ale pyšný.“

„To bych řekl.“

„Já taky.“ Položila si tvář na jeho srdce a zavřela oči. „V šest hodin chodím běhat.“

„To jako ráno?“

„Ano. Harper má ve vedlejším pokoji nějaké náhradní oblečení.
Můžeš se připojit.“

„Fajn.“

Usínala jako kočka stočená do klubíčka. „Nechala nás na pokoji.“

„Já vím.“

14

Navlečený do obleku s kravatou, s tuctem žlutých růží a bonboniérou Godiva vyjel Mitch výtahem do třetího patra důchodcovského komplexu, kde bydlela Clarise Harperová. Dopis od ní si nesl v aktovce. Z jeho formálního tónu jižanské dámy vytušil, že tahle žena bude oblek i květiny očekávat, což obojí mu Roz doporučila.

Navíc se nedalo říct, že souhlasila se schůzkou, jako spíš že mu udělila audienci.

V dopise nebyla jediná zmínka o Rosalind nebo jiném obyvateli Harperová domu.

Zazvonil u dveří a nasadil okouzlující a přesvědčivý výraz.

Žena, která přišla otevřít, byla mladá, sotva dvacetiletá, oblečená do prosté černé sukně a bílé halenky, na nohou praktické boty s nízkými podpatky. Hnědé vlasy měla stažené do čehosi, čemu snad ženy stále říkaly drdol, a který její mladé úzké tváři rozhodně nelichotil.

Na Mitche na první dojem působila jako tiché, způsobné štěňátko, které přinese trepky, aniž na nich nechá jediný otisk zubu.

„Doktore, Carnegie, prosím, pojd'te dál. Slečna Harperová vás očekává.“

Její hlas, tichý a způsobný, vhodně doplňoval zbytek vizáže.

„Děkuji.“ Vešel z chodby přímo do obývacího pokoje zařízeného směsicí starožitností. Jeho trénované oko mezi jiným zahlédlo sekretář z doby Jiřího III. a vitrínu Ludvíka XVI.

Postranní židle vypadaly italsky, pohovka viktoriánsky a všechno bohužel velmi nepohodlně.

Všude stály sošky a plastiky, převážně s motivy pastýřek, koček a labutí a silně zdobené vázy. Všechn porcelán a křišťál spočíval na přeškrobených dečkách a ubrouscích.

Stěny měly sladce růžovou barvu a béžový koberec ode zdi ke zdi byl ještě místy zakrytý tepichy s květinovými motivy.

Vzduch tam páchl jako vnitřek cedrové skříně vymyté levandulovou vodou.

Všechno se lesklo. Představil si, že i kdyby se na té nádheře odvážil usadit obláček prachu, tiché štěně by ho ihned vyhnalo a vykávalo z bytu.

„Prosím, posad'te se. Řeknu slečně Harperové, že jste přišel.“

„Děkuji, slečno...“

„Paulsonová. Jane Paulsonová.“

„Paulsonová?“ Zalistroval v duchu rodinnou kronikou. „Takže příbuzná z otcovy strany slečny Harperové.“

Nenápadný náznak ruměnce se objevil na její tváři. „Ano. Jsem praneteř slečny Harperové. Omluvte mě.“

Chudák dítě, řekl si, když odešla. Propletl se mezi nábytkem a odsoudil se k jedné z postranních židlí.

Za chvíli zaslechl kroky a klapání a pak se objevila i ta dáma.

Třebaže byla na kost vyhublá, nedalo se říct, že křehká, i přes její věk. Spíš, jak na první pohled usoudil, tvrdá a do základu ořezaná. Vzala si sytě fialové šaty a opírala se o ebenovou hůlku se slonovinovou rukojetí.

Vlasy měla jako bílou helmu a tvář – stejně vyhublou jako tělo – zmapovanou vráskami pod vrstvou pudru a růže. Jako břitva tenké rty byly jasně červené.

Měla perly v uších i na hrdle a ruce osázené blyštivými prsteny.

Štěňátko ji skromně doprovázelo.

Mitch vklouzl do role, vstal a dokonce se mírně uklonil. „Slečno Harperová, je mi ctí vás poznat.“

Přijal podávanou ruku a donesl si ji těšně ke rtům. „Jsem vám vděčný, že jste si na schůzku našla čas.“ Odevzdal jí růže a čokoládu. „Na důkaz mé vděčnosti.“

Přikývla, což mohl být souhlas. „Děkuji. Jane, dej ty hezké růže do mintona. Prosím, posad'te se, doktore Carnegie. Váš dopis mě velmi zaujal,“ pokračovala, usadila se na pohovce a hůlku položila na její opěradlo. „Vy ale nejste původem z Memphisu.“

„Ne, madam. Ze Charlotte, kde stále žijí mí rodiče a sestra. Můj syn ale navštěvuje místní univerzitu, a tak jsem se přestěhoval, abych k němu měl blíž.“

„S jeho matkou jste se ale rozvedl, že?“

Našla si informace, pomyslel si Mitch. Ale to on taky. „Ano, madam.“

„Já rozvody neschvaluji. Manželství přece není holubník.“

„To jistě ne. Přiznávám, že rozkol manželství padá na moji hlavu.“ Díval se jí zpřímá do pichlavých očí. „Jsem alkoholik, a třebaže mnoho let abstinuji, způsobil jsem své první ženě během našeho soužití mnoho starostí a trápení. Jsem rád, že se znovu provdala za dobrého člověka a že dál udržujeme přátelský vztah.“

Clarise našpulila rudé rty a přikývla. „Cením si lidí, kteří cítí odpovědnost za své poklesky. Ale když muž neumí pít, tak pít nemá. To je celé.“

Ty ježibabo. „Jsem toho důkazem.“

Dál nehybně seděla a i přes tíhu osmdesáti křížků měla páteř rovnou jako ocelovou tyč. „Vy učíte?“

„Učil jsem. Právě teď se plně věnuji svému výzkumu a sestavování rodokmenů. Naši předkové jsou náš základ.“

„Jistě.“ Stočila pohled do strany, když se vrátila Jane s květinami ve váze. „Sem ne,“ utrhla se na ni. „Támhle a buď opatrná. Pak dojdí pro občerstvení. Náš host tady snad nebude sedět, aniž se dočká základní pohostinnosti.“

Hned nato zase obrátila pozornost k Mitchovi. „Takže se zajímáte o rod Harperových.“

„Nesmírně.“

„Tak to jistě víte, že to nejsou jen moji předkové, ale zakladatelé významných rodů v celém Shelby County, a dokonce ve státě Tennessee.“

„To vím a doufám, že jejich přínos po právu zaznamenám. Proto jsem taky přišel za vámi požádat vás o pomoc a o vzpomínky. A s nadějí, že mi svěříte jakékoli dopisy, kroniky nebo psané dokumenty, které by mi pomohly sepsat důkladnou a detailní výpověď o historii Harperovy rodiny.“

Zvedl hlavu, protože Jane přinášela velký tác s čajovou konvicí a šálky. „Dovolte, pomůžu vám.“

Když přistoupil, všiml si, jak mladá žena vystrašeně mrkla na tetu. Očividně zahanbená mu dovolila vzít tác. „Děkuji.“

„Nalij čaj, děvče.“

„Slečna Paulsonová bude vaše praneteř z tatínkovy strany,“ začal Mitch klidně a znovu si sedl. „Musí být útesné mít někoho z rodiny na blízku.“

Clarise panovačně naklonila hlavu. „Povinnost k rodině je přednější. Předpokládám tedy, že jste zatím pilně studoval dokumenty.“

„Ano. Jestli dovolíte...“ Otevřel aktovku a vytáhl desky, které si pro ni připravil. „Možná vás potěší tohle. Genealogie – tedy rodinný strom – co jsem sestavil.“

Přijala dokument a pak máchla rukou ve vzduchu. Jane jí jako na povel podala brýle na čtení na zlatém řetízku.

Zatímco Clarise pročítala rodokmen, Mitch se pokusil spolknout hlt slabého bylinkového čaje.

„Kolik si účtujete?“

„To je dárek, slečno Harperová, protože jste o mé služby nežádala. To já bych rád požádal vás o pomoc na projektu, který mě hodně zajímá.“

„Jedno vám sdělím na rovinu, doktore Carnegie, že nebudu tolerovat žádné žádosti o finanční podporu.“

„To je samozřejmé.“

„Vidím, že se vracíte do sedmnáctého století, když se sem první členové rodiny přestěhovali z Irska. Zamýšlíte zajít ještě dál?“

„Ano, ale chtěl bych se zaměřit co nejvíc na rodinnou větev tady v Tennessee, na to, co tu předkové vybudovali, když přišli do Ameriky. Na průmysl, kultura a jejich vedoucí úlohu v obou oblastech, stejně jako ve společnosti. A pro mé účely je významná i rodina sama o sobě – sňatky, narození, úmrtí.“

Za čóčkami brýlí působily její oči jako jestřábí. Dravě. „Proč jsou tu zahrnuta i jména personálu a služebnictva?“

Nad tím sice váhal, ale pak se rozhodl jednat instinktivně. „Prostě proto, že byli součástí domácnosti a rodinné struktury. Jsem vlastně také v kontaktu s potomkem jedné z hospodyň v Harperově domě v době dětství vaší maminky Victorie. Běžný život i společenské akce, kterými byla rodina pověstná, tvoří základní stavební prvky mojí knihy.“

„A špinavé prádlo?“ odfrkla si panovačně. „To, o které se stará služebnictvo?“

„Ujišťuji vás, že nemám v úmyslu psát nějaký pomlouvačný pamflet, ale podrobnou, na faktech založenou rodinnou historii. A rodina jako ta vaše, slečno Harperová,“ ukázal na dokument, „zažila samozřejmě triumfy i tragédie, proslula skvělými skutky i skandály. Nebudu a nechci se vyhýbat ničemu, co můj výzkum odhalí. Ale věřím, že odkaz vaší rodiny převáží nad nějakými drobnými a lidskými poklesky.“

„Jenže poklesky a skandály to okoření a koření prodává.“

„Nemohu nesouhlasit. Ale s vaším přispěním v knize určité převáží klady nad zápory.“

„To je možné.“ Odložila rodokmen a napila se čaje. „Touhle dobou už jste se jistě spojil s Rosalind Harperovou.“

„Ano.“

„A... spolupracuje?“

„Paní Harperová je velmi nápomocná. Strávil jsem nějaký čas v Harperově domě. Je vážně úžasný. Pocta tomu, co vaše rodina od příchodu do Shelby County vytvořila, pocta šarmu, vznešenosti, a také kontinuita.“

„To můj prapradědeček postavil Harperův dům a jeho syn ho ochránil během války proti severské agresi. Můj dědeček ho rozšířil a modernizoval, přičemž chránil historii a tradice.“

Doufal, že bude mluvit o přispění svého strýce k rodinnému majetku. Ale když se odmlčela, přikývl. „Harperův dům je dědictví a poklad Shelby County.“

„Je to nejstarší dům trvale obydlený stejnou rodinou v zemi. Podle mě se s ním v Tennessee ani jinde nic nemůže rovnat. Je jen škoda, že sestřenka nedokázala zplodit syna, který by dál nesl rodinné jméno.“

„Paní Harperová užívá rodinné jméno.“

„A provozuje na našem pozemku květinářství.“ Odbyla to dalším frknutím a máchnutím ozdobené ruky. „Člověk doufá, že aspoň nejstarší syn, až dům zdědí, bude mít víc rozumu a důstojnosti, i když tomu nic nenasvědčuje.“

„Vaše rodina se přece vždy zabývala obchodem a průmyslem.“

„Ale ne doma. Možná se rozhodnu s vámi spolupracovat, doktore Carnegie, protože sestřenka Rosalind je sotva ten nejlepší zdroj rodinné historie. Asi uhodnete, že spolu nevycházíme.“

„To nerad slyším.“

„A těžko se to změní. I teď prý v domě nechává bydlet cizí lidi, a dokonce jednoho yankee.“

Mitch se krátce odmlčel, viděl, že čeká na jeho souhlas. „Mám dojem, že tam jsou nějakí hosté, ale jedna z nich snad vzdálená příbuzná přes prvního manžela paní Harperové.“

„S nemanželským dítětem.“ Jasně nalíčené rty se stáhly. „Zahanbující.“

„Ehm... delikátní situace, k níž ale v rodině docházelo poměrně často. Jak už to bývá, doslechl jsem se o rodinné legendě, která se týká ducha mladé ženy, která se pravděpodobně ocitla v téže situaci.“

„Třesky plesky.“

Málem překvapením zamrkal. Nevěřil by, že tenhle výraz někdy v běžné konverzaci uslyší.

„Duchové. Myslela bych, že člověk vašeho vzdělání bude rozumnější.“

„Stejně jako skandály i duchové jsou kořením historie, slečno Harperova. A pověst o Harperově nevěstě je v kraji známá. V knize se o ní musím rozhodně zmínit. Bylo by překvapivější, kdyby se o domě s tak dlouhou a bohatou historií vůbec neříkalo, že v něm straší. Musela jste tu historku slyšet už od dětství.“

„Jistě že ji znám, ale už jako dítě jsem měla dost rozumu, abych věřila takovým nesmyslům. Někdo to považuje za romantiku, ale já ne. A pokud jste zkušený odborník, určitě zjistíte, že neexistovala žádná Harperova nevěsta, která by jako mladá zemřela v tom domě – což se o tom duchovi povídá. Aspoň ne od doby, kdy se ta pověst šíří.“

„Což znamená?“

„Podle všeho od doby mého dědečka. I tyhle vaše dokumenty,“ klepla prstem na papíry, „takovou hloupost vyvracejí. Moje babička se dožila vysokého věku a matka taky. Tety také nezemřely mladé. Prababička a všechny její děti, které přežily prvních pět let života, se pak dožily nejméně čtyřicítky.“

„Slyšel jsem dohady, že ten duch by mohla být vzdálená příbuzná, návštěvnice nebo služka.“

„Samé nesmysly.“

Nasadil vstřícný úsměv a jakoby na souhlas přikývl. „I tak to sem patří. Podle vás tedy nikdo z členů rodiny tuhle legendární postavu ve skutečnosti neviděl?“

„Samozřejmě že ne.“

„Škoda, byla by to zajímavá kapitola. Doufal jsem, že najdu někoho, kdo by k tomu něco řekl nebo vlastnil dopisy či deníky, kde se věc zmiňuje. Ale pokud jde o deníky, jde mi i o reálnější záležitosti. Chtěl bych deníkové zápisy využít pro zosobnění rodinné historie. Nemáte nějaké, které si psali vaši rodiče nebo jiní předkové? Třeba babička, matka, tety, sestřenice?“

„Ne.“

Koutkem oka zahlédl, jak Jane otevřela pusu, jako by chtěla něco říct, ale rychle ji zase zavřela.

„Snad mi tedy dovolíte vyptat se vás podrobněji na některé specifické věci a uvolíte se vyprávět některé nezveřejněné příběhy. Možná budete ochotná podělit se se mnou o nějaké fotografie, které bych na vlastní náklady okopíroval a vložil do knihy.“

„Budu o tom velmi vážně přemýšlet a dám vám vědět, jak jsem se rozhodla.“

„Děkuji. Cením si toho, že jste mi věnovala čas.“ Vstal a podal jí ruku. „Historie vaší rodiny mě velmi zajímá a bylo mi potěšením s vámi mluvit.“

„Sbohem, doktore Carnegie. Jane, vyprovod' pána.“

U dveří podal ruku Jane a usmál se na ni. „Těšilo mě, slečno Paulsonová.“

Odešel k výtahům a při čekání se pohupoval na patách.

Ta stará ženská má něco, co nikomu nechce ukázat. A tiché štěňátko to ví.

Roz se z práce domů procházela lesem v nejlepším možném náladě. Blížil se čas velkého jarního otevření. Sezóna začne značným nápořem, přibude i těžká fyzická práce a ona si to užije každou minutu.

Nová zahradnická zemina se už slušně prodávala, a jakmile se rozběhne sezóna, půjdou rychle na odbyt i padesátikilové pytle.

Cítila to.

Musela ale přiznat, že cítí všechno. Šum ve vzduchu, který předpovídal jaro, sluneční paprsky pronikající skrze větve stromů a uvolněný pohyb vlastních svalů.

A nebylo divu, že se po předešlé noci cítila uvolněná. Čtyři orgasmy, proboha. A Mitch uměl držet slovo. Říkal: Drž se mě a nebude to naposled.

A dokázal to hned uprostřed noci.

Milovala se dvakrát za jedinou noc a to rozhodně stálo za vykřičník do kalendáře.

S Johnem... to byli ještě mladí a nemohli se jeden druhého nasytit. I po dětech se jejich manželský sex dal nazvat velmi vitálním.

Pak přešla velmi dlouhá doba, než dovolila dalšímu muži, aby se jí dotkl. A aby byla upřímná, doopravdy se jí nedotkl žádný. Ne jinak než fyzicky.

Bryce určitě ne. Ale jistou dobu uvažovala, že to byla její chyba a její přirozenost. Nemilovala ho, aspoň ne hluboce. Líbil se jí, užívala si ho a určitě ji přitahoval.

Hloupě, ale o to teď už nešlo.

Sex s ním byl adekvátní, přinejlepším, a adekvátní jí stačilo. Chtěla – a potřebovala – společnost a partnera.

Od rozvodu a delší dobu před ním žila vlastně v celibátu. Její volba, a pro ni správná.

Až do Mitche.

Ten ji teď ale obrátil naruby. Bože, jak mu za to byla vděčná. A ulevilo se jí, když na to přišlo, že její sexualita ještě dobře funguje.

Tvrdil, že se do ní zamiloval. I teď pocítila stah v žaludku. Lásky pro ni stále znamenala něco zvláštního. Manželství a rodinu. A ty se nedaly brát na lehkou váhu.

Manželství už bude brát jediné vážně a lásku tedy také, vždyť ji považovala za předchůdkyni sňatku.

Ale mohla a chtěla si Mitche užít. I toho, jak se tenhle krásný večer cítila.

Přešla trávník a všimla si, že rozkvetly první máslově žluté narcisy. Napadlo ji, že si zajde pro nůžky a ustříhne si jich pár do ložnice.

Když se blížila k domu, spatřila na verandě Stellu a Hayley a mávla na pozdrav.

„Cítím jaro,“ řekla. „Měly bychom přestěhovat...“ Zarazila se, když si všimla jejich výrazů. „Vy se tváříte vážně. Problém?“

„Ani ne. Dneska se tu stavila paní Haggertyová.“

„Něco se jí stalo?“

„Jí ne. Ale ptala se, jak se vede tobě, jestli jsi v pořádku.“

„Proč bych nebyla?“

„Dělala si starosti kvůli tomu výstupu v zahradnickém klubu. Jestli prý tě to nerozrušilo.“

„Ale,“ Roz trhla rameny, „zbytečně se strachuje.“

„Proč jsi nám to neřekla?“

„Prosím?“

„Ta mrcha, ta chodící Barbie, tě prý přede všemi urážela,“ vpadla do toho Hayley. „Roznášela drby a lži a obviňovala tě, že obtěžuješ toho mizeru, co si nabalila.“

„Zdá se, že fakta znáte. Ale měla dodat, pokud to neudělala, že Mandy odtamtud utekla s nálepkou hloupé hysterky a určitě se cítila mnohem trapněji než já.“

„Neřeklas nám to,“ opakovala Stella.

„A proč bych měla?“ Roz nasadila povýšený tón.

„Protože ať se ztrapnila sebevíc, tebe to taky muselo zasáhnout. A i když jsi naše šéfka a bla bla bla...“

„Bla bla bla?“

„A trochu pouštíš hrůzu,“ dodala Stella.

„Trochu?“

„Strach za poslední rok tedy podstatně polevil.“

„Já se tě nebojím,“ řekla Hayley, ale pak stáhla ramena, když se na ni Roz ledově zadívala. „Teda ne moc.“

„Jsme sice tvoje zaměstnankyně, ale taky přítelkyně. Nebo jsme si to aspoň myslely.“

„Ach můj bože. Holky jsou o tolik komplikovanější než kluci.“ S dlouhým povzdechem dosedla na houpáčku. „Jasně že jsme přítelkyně.“

„No, tak jestli jsme, zvlášť holky-kamarádky,“ pokračovala Hayley a posadila se vedle Roz na houpáčku, „měla bys nám říct, když tě ta potvora s hubeným zadkem otravuje. Jak jinak máme vědět, že ji taky nesnášíme? Jak si máme připravit ošklivé věci, co o ní budeme říkat? Jako třeba tohle. Věděly jste, že sedmdesát tři procent žen s i na konci jména jsou slepice?“

Roz se napřímila. „To jsi někde četla, nebo si vymýšlíš?“

„O. K“ vymýšlím, ale vsadím se, že to platí, pokud se podepisují se srdíčkem místo tečky, pokud je jim víc než dvanáct. Což ona určitě dělá. Takže – slepice.“

„Je to jen naivní holka, která uvěřila skvělému lháři.“

„Takže slepice.“

„Neměla právo říkat takové věci, ať už tobě, nebo za tvými zády.“ Stella usedla na druhou stranu vedle Roz.

„Ne, neměla a vyšla z toho hůř než já. A jistě, naštvalo mě to v tu chvíli. Nemám ráda, když se mé soukromé věci probírají na veřejném fóru.“

„My nejsme fórum,“ pronesla Hayley pevně. „Ani veřejnost.“

Roz po chvilce mlčení položila oběma ženám ruku na stehno a lehce je promnula.

„Jak jsem řekla, ženy jsou mnohem složitější než muži, a i když jsem žena, asi mužům rozumím líp. Rozhodně jsem nechtěla ranit vaše city tím, že si něco takového nechám pro sebe.“

„My jen chceme, abys věděla, že jsme tady pro tebe, v dobrém i zlém.“

Hayleyina slova ji zasáhla. „Pak byste mohly vědět, že jsem Mandy dávno pustila z hlavy, jako jiné nedůležité lidi. A mám až moc dobrou náladu, abych na ni myslela teď. Když si žena, zvlášť žena na prahu padesátky, najde milence, který ji za noc dvakrát pomiluje tak skvěle, že jí na počet orgasmů sotva stačí prsty na obou rukou, poslední, na co myslí, je nějaká hloupá, nevychovaná holka.“

Znova je obě plácla po noze a vstala. „To je něco z toho dobrého,“ dodala a vešla do domu.

„Páni,“ řekla Hayley, když dokázala zavřít pus, která se jí sama otevřela. „Teda spíš wow. A kolikrát myslíš, že ji teda udělal? Aspoň šestkrát, co?“

„Víš, co mě napadlo, když jsem Roz poprvé uviděla?“

„Ne-e.“

„Že bych chtěla být jako ona, až budu velká. Bože, pořád to platí.“

Roz zašla přímo do kuchyně a ke kávovaru. Jakmile měla plný šálek, šla políbit na tvář Davida, který u sporáku připravoval svoji slavnou čokoládu.

„Kluci jsou venku?“

„Vyběhávají trochu energie s Parkerem, aby měli větší chuť na čokoládu. A můj druhý host, jak vidíš, mi tady usnul.“

Roz vyslala úsměv k vysoké židličce, kde na skloněném opěradle podřimovala Lily. „No není to panenka? A ty zas zlatíčko, že se postaráš o tři děti, aby si na mě holky mohly počíhat.“

„Děláme, co můžeme. Ale mělas říct, co ti ta pitomá káča provedla.“

„Copak nevíš, že si s pitomou káčou umím poradit?“

„Vím, že si poradíš se vším, ale měla ses zmínit. Jak mám jinak vědět, jaký tvar má mít voodoo figurka?“

„Neboj se, Bryce do ní sám zapíchá spoustu špendlíčků, než s ní skončí.“

„Nechtěj, abych ji ještě litoval.“

„Sama si nese svůj kříž.“

„Večeře bude asi za hodinku,“ zavolal na ni ještě, když odcházela. „A máš nějaké vzkazy na záznamníku. Přišly na tvoji linku, tak jsem je nekontroloval.“

„Poslechnu si to nahoře.“

Vzala si s sebou kávu a vyzula se z bot, jakmile překročila práh svého pokoje. Pak stiskla tlačítko záznamníku.

„Roz, nechtěl jsem tě rušit v práci.“

„Jaký máte krásný hlas, doktore Carnegie,“ řekla nahlas a usedla na postel, aby si ho poslechla.

„Dneska máme s Joshem pizzový večer. Zapomněl jsem ti to říct. Rád si představuju, že ti budu chybět a že to můžu napravit tím, že tě zítra vezmu někam ven. Kamkoli budeš chtít – dej vědět. Taky jsem udělal kus práce a rád bych si o tom s tebou promluvil. Dorazím zítra kolem poledne. Když tam nebudeš, dovoláš se mi na mobil. Budu na tebe myslet.“

„To je hezké. Moc hezké, že to vím.“

Ještě trochu zasněná slyšela začátek další zprávy.

„Paní Harperová, tady William Rolls z Country clubu Riverbend. Dnes ráno jsem dostal váš dopis a je mi velmi líto, že nejste spokojená s našimi službami a vzdala jste se členství v klubu. Musím přiznat, že mě překvapil, ne-li šokoval seznam vašich připomínek, a velmi lituji, že jsme si o nich nemohli promluvit osobně. Vážili jsme si vašeho dlouholetého členství v klubu a litujeme vašeho rozhodnutí nás opustit. Pokud byste měla zájem tuto záležitost prodiskutovat, seženete mě kdykoli na některém z následujících čísel. Znovu opakuji, že je to politováníhodná záležitost.“

Tiše seděla na místě, dokud se zpráva nepřehrála celá. Pak zavřela oči.

„Jdi do hajzlu, Bryci.“

Během hodiny si nejen promluvila s Williamem Rollsem a ujistila ho, že není s ničím nespokojená, nestěžovala si a nepsala žádný dopis, ale jeho faxovou kopii dokonce držela v ruce.

A taky byla plná vzteku, který hrozil vybuchnout jako gejzír.

Znovu si nazouvala boty, když Hayley s dítětem v náruči nakoukla dovnitř. „David říká, že večere... jú, co se děje?“

„Co se děje? Chceš vědět, co se děje? Tak já ti to povím.“ Popadla fax, který předtím pohodila na postel. „Tohle se děje. Ten mizernej hajzl s hadí páteří zkouší moji trpělivost až moc dlouho.“

„Přijímání členů z nižší třídy a smíšeného etnického původu,“ četla Hayley a držela dopis z Lilyina dosahu. „Personál nevalného charakteru. Nevhodně důvěrné chování ze strany personálu a podprůměrná obsluha.“ Vytřeštila oči a zadívala se zpět na Roz. „Tos nepsala ty, že ne?“

„Jistěže ne. A teď vezmu ten dopis, najdu Clerka a nacpu mu ho do chřtánu.“

„Ne.“ Hayley skočila mezi dveře a její rychlý pohyb rozesmál Lily, která začala nadskakovat v očekávání další jízdy.

„Ne? Jak to myslíš *ne*? Už toho bylo dost. Skončila jsem s ním. A on musí vědět, že jsem s ním skončila.“

„To nejde. Jsi moc rozčilená, abys někam chodila.“ Fakt byl, že nikdy neviděla Roz tak rozzuřenou a Stellan popis „jde z tebe trochu strach“ teď byl velmi slabý. „A moc o tom nevím, ale mám dojem, že by z toho vytřískal nejmíň měsíční plat. Měla by sis zase sednout.“

„Musím mu nakopat koule do modra.“

„Jo, to by bylo skvělé. Jenže na to on nejspíš čeká, už se jistě připravil a nechal by tě zatknout za napadení. Hraje si s tebou, Roz.“

„A ty myslíš, že to nevím?“ Rozhodila rukama a zatočila se dokola, jak hledala, do čeho by kopl nebo praštila. „Ty myslíš, že nevím, co ten bastard provádí? Nebudu tady dál sedět a snášet to.“

Křik a zlost v jejím hlase zkřivily Lilyinu tvář. A než začala kvílet, zatřásla se jí bradička.

„Bože, teď ještě děším malé děti. Promiň, promiň. No tak. Půjč mi ji.“

Lily vzlykala dál, když ji Roz vzala do náruče a objala. „No tak, koťátko, já se nezlobím na tebe ani na tvoji maminku. Nezlob se na mě, holčičko.“ Houkala a mazlila se s ní, zatímco se jí dítě drželo. „Zlobím se na toho nechutného, slizkého, zajebaného parchanta, který udělá cokoli, aby mi zkomplikoval život.“

„Tys řekla *zajebaného*,“ zašeptala užasle Hayley.

„Omlouvám se, ale ona mi nerozumí, tak ji to snad nepoznamená.“ Lilyiny slzy se měnily v popotahování a pak si začala hrát s Rozinými vlasy. „Neměla jsem před ní ječet. To ji děsí ten tón, ne slova.“

„Ale tys řekla *zajebaného*.“

Tentokrát se Roz rozesmála. „Mám takovou zlost,“ řekla, procházela se s dítětem a utěšovala malou i sebe. „Takovou zlost. Máš pravdu, a to je nejhorší. Nemůžu odsud vylítnout a jít mu po krku. O to mu právě jde. To bude dobré. Nemůže provést nic, co by se nedalo napravit.“

„Je mi to líto, Roz. Kéž bych mohla jít a zkopat mu koule do modra místo tebe.“

„Díky, zlato, je hezké, že to říkáš. Tak půjdeme na tu večeři.“ Zvedla Lily a foukla jí na břicho, aby ji rozesmála. „Půjdeme se najíst a zapomeneme na toho parchanta, vid', miláčku?“

„Jistě?“

„Určitě.“

„Fajn. Víš, nejsem si jistá, jestli hadi mají páteř.“

Roz překvapeně zamrkala. „Cože?“

„Řeklas *hajzl s hadí páteří*, když jsi nadávala na Bryce. Asi nemají opravdovou páteř. Spíš něco chrupavčitého, ale možná se pletu. Nemám hady moc ráda, takže jsem jim nikdy nevěnovala pozornost.“

„Ty mě nikdy nepřestaneš překvapovat, Hayley.“

15

Roz odložila Mitche o den, pak o dva. Chtěla si pročistit hlavu, zklidnit se a to nešlo příliš rychle. Potřebovala se setkat s právníkem a cítila povinnost zajít osobně i do klubu za Williamem Rollsem.

Nenáviděla, doslova nenáviděla, že ji něco vytrhlo z práce, zvlášť na začátku hlavní sezóny. Děkovala bohu za Stellu, jako vždy za Harpera a také za Hayley. Mohla mít jistotu, že její podnik je v nejlepších rukou.

Jenže to nebyly její ruce, aspoň ne dokud se v běhu snažila dát do pořádku, co napáchal Bryce.

Když měla nenáviděné pochůzky za sebou, rázovala prudkým lijákem do skleníku. Aspoň na hodinku nebo dvě se chtěla ponořit do dokončovacích prací před jarní sezónou. A taky si mohla bolest hlavy a trpkou náladu odnést do soukromí a nechat na sebe práci magicky působit.

Když měla hotovo, řekla si, že vyhledá Mitche. Pokud nepracuje v knihovně, zavolá mu. Toužila po jeho společnosti a doufala, že ji ten večer bude mít.

Chtěla si popovídat o něčem jiném než o svých problémech. A nebylo by hezké pohovět si s ním třeba u krbu nahoře v obýváku – zvlášť když nepřestane pršet – a slunit se trochu v záři těch pohledů, které jí věnoval?

Žena si může velmi rychle zvyknout, když se na ni muž dívá, jako by byla krásná, žádoucí a jediná, na níž na světě záleží.

A pokud si zvykne, mohla by mu to uvěřit. Ona by tomu věřila ráda, uvědomila si. Jaký je to rozdíl, když vás přitahuje muž, kterému se dá věřit.

Otevřela dveře do skleníku.

A vstoupila přímo do své ložnice.

Oheň slabě hořel a vydával jediné světlo v pokoji. Házet zlaté a rudé odlesky do stínů. Nejdřív je uslyšela – zrychlený dech, hluboký smích a šustot šatů.

Pak je v záři ohně zahlédla. Bryce, svého manžela, a ženu, která byla v domě hostem. Objímali se. Ne, víc... sáпали se na sebe, spěchali, aby se mohli dotýkat a ochutnat jeden druhého. Cítila z nich

to vzrušení a závan nervozity. A pochopila, i během těch několika sekund, že to není poprvé. Rozhodně ne poprvé.

Stála tam s tlumenými zvuky večírku za zády a přijímala zradu a s ní lepkavý pocit ponížení.

Stejně jako předtím se chtěla otočit a nechat je tam, ale on k ní obrátil hlavu a přitom tu ženu uchopil za řadra.

Pak se usmál – ostře, kouzelně a podle. Smál se a radoval.

„Čubko hloupá, nikdy jsem ti nebyl věrný. Nikdo z nás není.“

Během těch slov se jeho tvář začala měnit a ze hry světla a stínů se vynořil Mitchův obličej.

„A proč bychom měli být? Ženy jsou od toho, aby se využívaly. Opravdu věříš, že některá z vás znamená víc než jiná?“ Jeho krásný hlas vyjadřoval pohrdání, zatímco laskal ženu ve svém náručí. „Všichni lžeme, protože můžeme.“

Stíny se přesunuly a tvář teď patřila Johnovi. Jejímu manželovi, její lásce. Otcí jejích synů. „Myslíš, že já jsem byl věrný, ty naivko hloupá?“

„Johne.“ Bolest ji téměř srazila na kolena. Tak mladý, pomyslela si. Tak živý. „Bože můj, Johne.“

„Bože můj, Johne,“ opíčil se po ní a jeho ruce přiměly tu ženu zasténat. „Potřeboval jsem syny, no ne? Nebylas víc než chovná kobyla. Kdybych měl víc štěstí, přežil bych a opustil tě. Vzal bych si, na čem mi záleželo – svoje syny, a odešel bych.“

„To je lež.“

„My všichni lžeme.“

Když se rozesmál, musela si přitisknout ruce na uši. Smál se a bylo to jako rány pěstí do těla, do srdce, dokud se prostě nesvezla na kolena.

Slyšela se, jak pláče, jak vydává drsné, hořké vzlyky.

Nevnímala, že se za ní otevřely dveře, ani vyděšený výkřik. Pak ji pevně objaly číši paže a ucítila vůni svého syna.

„Mami, co se stalo? Jsi zraněná? Mami.“

„Ne, ne.“ Přidržela se ho, vtiskla mu tvář do ramene a bojovala s pláčem. „Jsem v pořádku. Neboj se. Jenom jsem...“

„Nejsi v pořádku a neříkej, abych se nebál. Řekni, co se stalo. Řekni.“

„Hned, jen minutku.“ Opřela se o něho a nechala se houpat v sedě na zemi, dokud jeho teplo neproniklo do jejích zledovělých kostí. „Ach Harpere, kdy jsi takhle zesílil? Dítě moje.“

„Chvěješ se. Ty nejsi nemocná, ty máš strach.“

„Strach ne.“ Zhluboka se nadechla. „Jsem asi trochu v šoku.“

„Vezmu tě domů. Pověš mi to tam.“

„Já... ano, to bude nejlepší.“ Trochu se odtáhla a otřela si tvář. „Nechci teď nikoho dalšího vidět. A už vůbec ne, aby někdo viděl mě. Je ze mě troska, Harpere, a určitě tak i vypadám.“

„Neměj obavy. Mám tě odnést?“

„Ach.“ Slzy ji znovu pálily v očích, ale už byly vřelejší. „Můj sladký kluk. Ne, můžu přece chodit. Nejdřív mi ale něco řekni. Je tady všechno, jak bylo? Všechno, jak má být?“

Protože její hlas zněl velmi naléhavě, rozhlédl se po skleníku. „Všechno je v pořádku.“

„Dobře. Dobře, jdeme domů.“

Nechala se provést deštěm a budovami a úlevně si oddechla, až když nasedla do auta.

„Uvolni se,“ nařídil a natáhl se, aby jí sám zapnul pás. „Za minutku jsme doma. Musíš se ohřát.“

„Z tebe bude dobrý táta.“

„Co?“

„Jsi starostlivý – asi proto, že jsi zahradník. Ale nejen že víš, jak se starat, ty se opravdu postaráš. Bože, to ale byly hrozné dny.“

„Pohádali jste se s Mitchem nebo tak něco?“

„Ne.“ Za jízdy měla oči zavřené, ale rty mírně zkrivila. „Kvůli nějaké hádce bych se nezhroutila. Doufám proboha, že to chce víc dostat mě do takového stavu.“

„Nikdy jsem tě neviděl takhle plakat, ne od tatínkovy smrti.“

„To asi ne.“ Ucítla, jak auto odbočuje, a otevřela oči, aby se mohla dívat, jak se před nimi vynořil Harperuv dům. „Přál sis někdy, abych se ho vzdala, tohohle místa?“

„Ne.“ Zatvářil se naprosto šokované. „Jistěže ne.“

„Dobře. To je dobré vědět. Nevím, jestli bych to dokázala, ani kvůli tobě.“

„Je náš a vždycky bude.“ Zaparkoval a běžel jí otevřít dveře, než mohla vystoupit.

„Jsem jen trochu otřesená, Harpere, ne smrtelně zraněná.“

„Dáš se do pořádku, převlékneš se do suchého a já ti přinesu trochu brandy.“

„Harpere, možná to bude znít hloupě, ale nějak nemám sílu jít nahoru.“

„Přinesu ti něco suchého. Můžeš se převléknout u Davida.“

„Díky.“ Ani se neptal proč. Nezaváhal. Jakého muže to vychovala.

„Běž do Davidova pokoje,“ nařídil. „Řekni, že si máš dát brandy a trochu teplého čaje.“

„Ano, pane.“

Než mohla přejít ke schodům, vyšel z knihovny Mitch a blížil se halou.

„Měl jsem dojem, že slyším dveře – špicoval jsem uši, protože...“ Zmlkl, když došel blíž, a zrychlil krok. „Co je? Jsi nemocná, nebo zraněná?“

„Ne. Vypadám nemocná?“

„Jsi bledá jako stěna a plakala jsi. Co je?“ Zadíval se jí přes rameno na Harpera. „Co se stalo?“

„Ona teď nechce nikoho vidět,“ začal Harper.

„To je v pořádku.“ Stiskla mu ruku. „Řekla jsem to,“ vysvětlovala Mitchovi, „Ale až se dám trochu dohromady, můžu vám to aspoň říct oběma najednou – všem třem, protože David je asi v kuchyni.“

„Potřebuje suché oblečení,“ prohlásil Harper. „Jestli ji vezmeš k Davidovi, zaběhnu pro něco.“

„Panebože, takhle vypadám jako malá ženuška v domě plném velkých, panovačných chlapů. Mě nikdo nemusí nikam brát a brandy si taky naliju sama.“

„Už přichází k sobě.“ Harper kývl na Mitche. „Postarej se o ni. Hned jsem zpátky.“

„Vyděsila jsem ho,“ řekla Roz, když Harper vyrazil do schodů. „Nesnáším to.“

„No, teď děsíš i mě.“

„Tomu se asi nedá pomoci. Ale ta brandy by neškodila.“

Jakmile vešli do kuchyně, David se k nim hnal s ustaranou tváří. Roz prostě máchl rukou.

„Nejsem zraněná, nejsem nemocná a není třeba se plašit. Chci jen trochu brandy a suché věci, pro které šel Harper. Nevadí, když se převléknu u tebe?“

„Ne. Sedni si.“ Přešel ke skřínce, rychle vytáhl utěrku, co měl za opaskem, a oprášil si mouku z rukou. „Kdo ji rozplakal?“

Protože tohle obvinění spíš než otázka směřovalo přímo na Mitche, zvedl paže na znamení míru. „Já jsem byl tady, nezapomeň. Harper ji právě přivedl domů.“

„Musím připomenout, že tady sedím a můžu mluvit sama za sebe. Díky, zlato.“ Vzala si sklenku brandy a rychle ji do sebe obrátila. „Tohle jsem vždycky nesnášela, ale zasáhne to rychle cíl.“

Zmohla se na úsměv, protože se vrátil Harper s trikem, džínami a silnými ponožkami. „Můj hrdina. Dejte mi pár minut a pak se pokusím vysvětlit, co se přihodilo.“

Harper počkal, dokud neodešla do Davidova pokoje a dveře se za ní zavřely.

„Našel jsem ji v pláči na zemi ve skleníku. Prostě jen... vzlykala. Ona skoro nikdy nepláče. Trochu jí vlhnou oči, když je z něčeho hodně šťastná nebo sentimentální, ale když je smutná nebo zraněná – nedá to na sobě znát.“

„Co se dělo v posledních dnech?“ chtěl vědět Mitch a všiml si, jak si Harper s Davidem vyměnili pohledy. „Vím, že něco ano. Vyhýbala se mi.“

„Bude líp, když to řekne sama. Davide, potřebovala by trochu čaje, nemyslíš?“

„Postavím na něj. Vyndej z lednice ty karamely Nirvána, trochu sladkého jí udělá dobře. Mitchi, co kdybys tady zatopil? Dneska jsem se tím ještě nezabýval.“

Když se Roz vrátila do kuchyně, David vařil čaj, Harper servíroval drahé bonbony a Mitch roztápel v kuchyňském krbu.

„Napadá mě, jestli jsem se neměla sesypat už mnohem dřív, když pak kvůli mně začnou tři pohlední muži takhle pobíhat a

posluhovat. Ale než si sedneme, Mitchi, asi by sis chtěl přinést magnetofon.“

„Dojdu pro něj.“

Získala tím ještě trochu času, aby se uklidnila a vychladla. Pak se sesedli do kruhu a ona mohla opět s chladnou hlavou vyprávět. Třebaže jí přitom zase zledověly ruce, ohřála si je o hrnek s čajem a podělila se s nimi o zážitek ze skleníku.

„Míval jsem pro Nevěstu slabost,“ ozval se jako první David, „ale teď si myslím, že je to chladná mrcha.“

„Těžko se hádat.“ Roz si vzala jeden karamelový bonbon. „Ale připadá mi, že to všechno myslí upřímně. Muži jsou lháři, podvodníci a nepotřební parchanti. Chce, abych tomu uvěřila taky, a nenechala se znova zneužít a zranit.“

„Mami.“ Harper se upřeně díval do svého čaje. „Ty věříš, že ti táta byl nevěrný?“

„Ničemu takovému nevěřím, zlato. Víc než to, jsem si jistá, že byl věrný. Vůbec o tom nepochybuju.“

„Ona tě donutila ho tak vidět.“

„Ona mi ho jen ukázala,“ řekla Roz. „A to mi zlomilo srdce. Vidět ho takového, jaký byl. Mladého, živého a skutečného. A na dosah ruky. Na dosah ruky, když všechno, co jsem k němu cítila, ve mně taky zas skutečně ožilo. A přesto jsem věděla, že je to lež. Ta krutá slova, co mu vložila od úst, nebyla jeho. On nikdy nebyl krutý.“

„Ona využila tvoji zkušenost s Brycem a ten bolestný zážitek,“ uvažoval Mitch, „a přenesla ho na muže, který byl před ním. Na Johna. A na muže, který přišel pak. Na mě. Radši ti ublíží, je k tomu nucená, jen aby tě ochránila před vztahem se mnou.“

„Trochu pozdě.“

„Ano?“

„Myslíš, že jsem tak slabá a bezpáteční, že bych se jejími triky nechala ovlivnit?“

„Myslím, že jsi až moc silná. Jen si nejsem jistý, jak moc s ní nesouhlasíš.“

„Aha. No, mám dojem, že jsem vám řekla dost. Půjdu nahoru a vyřídím nějaké papírování. Harpere, uklidnilo by mě, kdybys zajel

do zahradnictví a zjistil, jestli je všechno pod kontrolou. Davide, ten čaj byl moc dobrý, díky.“

Vstala a beze slova vyšla z místnosti.

„No, že se naštvala, aspoň se jí vrátila barva do tváře,“ komentoval to David.

„Tak to asi bude napořád jako pivoňka, protože jsem ještě neskončil. Omluvte mě.“

„Statečný chlap,“ prohlásil David, když Mitch odešel.

„Nebo mu to nemyslí,“ dodal Harper. „Tak nebo tak, myslím, že ji miluje. Jestli se zachová hloupě, máma si na něm pěkně smlsne. Ale jestli se nedá, třeba zaboduje. Doufám, že to zvládne.“

Roz právě došla do ložnice, když ji Mitch dohonil a vešel za ní. Otočila se, záměrně pomalu.

„Nevím o tom, že bych tě zvala dál.“

„Nevím o tom, že bych o to žádal.“ Stejně pomalu a záměrně za nimi zavřel dveře. A k jejímu úžasu je zamkl.

„Radši odemkni a zase vyjdi ven, nebo přísahám, že vztek toho psychotického ducha nebude nic ve srovnání s mým.“

„Chceš se po mně vozit? Posluž si. Ale nejdřív chci sakra vědět proč.“

„Právě jsem to řekla. Nebudu tolerovat, že takhle narušuješ mé soukromí a ještě čekáš...“

„Nesmysly. Co k tomu vedlo? Odstrkuješ a vyhýbáš se mi už několik dní. Když jsme naposled byli spolu, tady v té posteli, patřili jsme si, Rosalind. Chci vědět, co se změnilo.“

„Nic. Mám svůj život a ty taky.“ Záměrně, a musela přiznat i trochu nehezky, přešla ke dveřím na terasu a otevřela je dokořán. „Měla jsem moc práce.“

Jednoduše zašel ke dveřím, zabouchl je a zamkl.

Měla dojem, že se jí slova přes vzteklé pálení v hrdle neproderou ven. „Jestli věříš, že ti tohle budu tolerovat...“

„Bud' zticha,“ vyštěkl, a třebaže se to v ní vařilo, cítila, že ho začíná vidět v jiném světle.

„Uvažuj trochu,“ řekl, než mohla vymyslet odpověď, „a odpověz mi na jednu otázku. Řekl jsem ti, že jsem se do tebe zamiloval. Byla to chyba?“

„Žes to řekl? Ne. To, že ses zamiloval, asi ano. Jsem obtížný člověk.“

„To není nic nového.“

„Mitchelli, jsem unavená, našťavaná a emocionálně... kruci, ani nevím, co vlastně jsem, ale nechci se s tebou teď hádat, protože bych se chovala nehezky a pak bych toho litovala. Nechci s tebou mluvit ani s tebou být.“

„Neodejdu jen proto, že jsi unavená, vzteklá a citově zmatená. Nechceš mluvit ani se hádat, fajn. Lehni si a trochu se prospi. Počkám, až ti bude líp.“

„Bože. Panebože.“ Prudce se otočila, přešla ke dveřím na terasu, odemkla a otevřela je do deště. „Potřebuju vzduch. Potřebuju kruci trochu vzduchu.“

„Dobře. Dýchej si ho, jak chceš, ale tentokrát se mnou budeš mluvit, Rosalind.“

„A co čekáš, že řeknu? Co ode mě chceš slyšet?“

„Pravda postačí.“

„Pravdu, tak jo. Ona mi *ublížila*.“ Emoce prosycovaly její hlas. Přitiskla si pěst na srdce. „Zasáhla mě a poničila. Vidět takhle Johna. Neumím to vysvětlit, nemám slova pro to, co to se mnou udělalo.“

Prudce se k němu otočila zpátky, a tak viděl, že má orosené oči. Slzy jí netekly, jen si představoval, jakou silou se je snaží zadržet. Zlatohnědé duhovky se v nich však utápěly.

„Doslova mě srazila na zem a já jsem se nemohla bránit. Jak bych s tímhle mohla bojovat? Jak můžu bojovat s něčím, co vlastně neexistuje? I když jsem věděla, proč to dělá, stejně mi to srdce drtilo na kaši.“

Netrpělivou rukou smázla slzu, která by se odvážila uniknout její sebekontrolé.

„On si nezasloužil, aby ho takhle zneužila. Chápeš? Nezasloužil si to. Byl to dobrý člověk, Mitchelli. Dobrý člověk, dobrý manžel a otec. Zamilovala jsem se do něho, když mi bylo čtrnáct. Čtrnáct let,

umíš si to představit? Udělal ze mě ženu, matku, bože, i vdovu. Milovala jsem ho víc, než se dá vypovědět.“

„Ona nemůže zničit to, co k němu cítíš. Nic z toho, co dělá, to neohroží. Neznal jsem ho, ale když se na tebe dívám, Rosalind, jasně ho vidím. Vidím ho.“

Třaslavě a bolestně si vydechla. „Máš pravdu. Máš pravdu.“ Opřela se o dveře a vyhlédla do chladného deště. „Ty sis taky nezasloužil, aby tě zneužila. Nezasloužíš si, aby tě v mých představách takhle špinila. Nevěřila jsem tomu u Johna ani u tebe. Ale bolelo to. I tak to bolelo.“

Znovu nabrala dech, teď silněji. „A nestavím tě na úroveň Bryce. To doufám víš.“

„Radši bych věděl, co cítíš, než co necítíš. Proč jsi mě nechtěla vidět, Rosalind?“

„Nemělo to s tebou nic společného, jen se mnou. Taky nesnášíš, když tohle lidi říkají?“

„Dost na to, že mám chuť s tebou zatřepat, abych z tebe dostal zbytek. Nejsi jediná, kdo se tady umí vztekat.“

„Ne. Mám dojem, že jsem něco z toho už zahlédla. Ale líbí se mi na tobě, že se umíš hodně ovládat. Já jsem tak děsně vztekla, to si neumíš představit. A moc dobře vím, kolik stojí sebekontrola.“

„No, nejsme my dva zralí jedinci?“

„Hm, ještě pořád se na mě zlobíš.“ Pousmála se a pak se pokusila dát mu to, co žádal – pravdu. „Ta minulá noc s tebou?“

Obrátila se k němu celým tělem a stála tam s otevřenými dveřmi za zády. „Byla krásná a znamenala pro mě hodně v mnoha směrech. Další den jsem na tebe myslela, a když jsem se vrátila z práce, chtěla jsem ti zavolat. Na záznamníku jsem našla tvůj vzkaz.“

„Roz, měl jsem domluvenou schůzku s Joshem. Můj syn...“

„Já vím. O to nejde. Bože, nezačni si myslet, že jsem jedna z těch žádostivých ženských, které si dělají nárok na každou minutu svého chlapa. To až další vzkaz mě dostal do varu. Jednalo se o moje členství v country klubu, které jsem prý zrušila a poslala tam dopis plný stížností a hrubých urážek a tak dále. Což jsem samozřejmě neudělala.“

„Clerk.“

„Nepochybně. Ale aspoň to šlo snadno napravit, vážně... Ne.“ Zavrtěla hlavou. „Pravdu. Napravování bylo nepříjemné a trapné. Obojí mě vytočilo. Už jsem byla na cestě ze dveří a viděla krev, že ho vystopuju jak vzteklého psa, když se mi do cesty připletla Hayley s malou. Zastavila mě, za což jsem jí vděčná. Nevím, co bych mohla v takovém návalu vzteku provést.“

„Vsadím se, že by to stálo za to.“

„Nejspíš bych skončila ve vazbě obviněná z napadení. Zuřila jsem tak, že jsem dokonce vystrašila a rozplakala to dítě. A řekla před ním jedno zvlášť neslušné slovo, které se týkalo Bryceových sexuálních aktivit, kdyby se orientoval na stejné pohlaví.“

„Jelikož Lily ještě nebyl ani rok, asi ji to tolik neohromilo.“

„I tak. Byla jsem prostě bez sebe a pak jsem to nějak zvládla, ale ještě dlouho to ve mně bublalo. Chtěla jsem se nejdřív pořádně uklidnit. Taky jsem musela zajít za právníkem, vykonat zdvořilostní návštěvu v klubu a zkrátka všem ošetřit šrámy.“

„Příště bys mohla dát šanci mně, abych ošetřil ty tvoje.“

„Jsem zlá, když mám vztek.“

„To věřím.“

Svezla se do křesla.

„Roz, měla bys s tím zajít na policii.“

„To jsem udělala. Další trapná návštěva. A nemusíš říkat, že se nemám proč cítit trapně. Stejně se cítím. Samozřejmě toho nemůžou moc dělat, ale nechala jsem to všechno zdokumentovat. Kdyby se někdy dalo dokázat, že za tím je on, mohlo by to být považováno za sledování a narušování soukromí. Kdybych ho mohla zažalovat, Mitchi, věř mi, že bych do toho šla.“

Přešel blíž a dřepł si před ní. „Rád bych ti s tím pomohl.“

Položila mu dlaň na tvář. „Nesnažila jsem se tě zbavit. Myslela jsem na tebe, na to, jak tě najdu, jestli bys se mnou nechtěl strávit večer. To bylo těsně před tím, než jsem vešla do té noční mýry za bílého dne.“

„Náhodou jsem na tebe taky myslel a uvažoval, jestli se mnou strávíš večer. Nechceš aspoň na pár hodin vypadnout z domu?“

„Ne, to opravdu ne.“

„Tak zůstaneme tady.“

„Chtěla bych tě o něco požádat.“

„Žádej.“

„V klubu se chystá velká, okázalá slavnost. Každoroční jarní ples, večere s tancem. Měl mě doprovázet David. I přes to, co je mezi námi, jsem chtěla jít s ním, protože se mi nelíbila představa, jak by se o nás začalo mluvit, kdybych se tam ukázala s tebou. Ale kašlu na to. Chtěla bych, abys šel se mnou ty.“

„Formální večer ve smokinku a tak?“

„Bohužel ano.“

„To nějak zvládnou. Takže už je to mezi námi dobré?“

„Vypadá to tak, nebo ne?“

„Chtěla by sis teď odpočinout?“

„Ne.“ Spokojeně se naklonila a políbila ho na obě tváře. „Toužím po dlouhé, horké koupeli. A docela bych ve vaně brala společnost.“

„Tomu ale říkám super nabídka.“ Vstal a také ji zvedl na nohy. „Přijímá se. Bude to možná vhodná příležitost, jak ti vyprávět o návštěvě u Clarise Harperové.“

„Sestřenka Rissy? To si musím poslechnout.“

* * *

Bylo to krásné, trochu dekadentní a naprosto dokonalé máčet se v bublinkách v hluboké staré vaně, opřená zády o Mitchovu hrud’.

Pracovní den ještě neskončil a ona už prožívala erotickou koupel s mužem, hudbou a svíčkami.

„Clarise je každým rokem hubenější a příšernější,“ poznamenala Roz. „Přisahám, že jestli někdy umře – protože nevím, jestli tuto eventualitu odsouhlasí – nebude ani potřebovat rakev. Budou ji moct zlomit vpůli jako sirku a hotovo.“

„Musím říct, že ona si tě váží asi tak stejně.“

„Nesnáší mě z mnoha důvodů, ale hlavně proto, že vlastním tenhle dům, a ona ne.“

„To bude asi vysoko na seznamu.“

„A lže, že nikdy neviděla nebo necítila Amélii. Slyšela jsem babičku, jak o ní vyprávěla. Clarise si pamatuje jen to, co je vhodné a

co se jí zamlouvá. Nebude tolerovat žádné nesmysly a duchové do téhle kategorie přece spadají.“

„Řekla ,třesky plesky‘.“

Roz zaklonila hlavu a smála se, až byla bez dechu. „To je přesně ona. Jako bych ji slyšela. No, může si třeskypleskovat, jak chce, ale stejně lže. A zatraceně dobře vím, že má nějaké deníky a spoustu fotografií. Odnesla si z domu nějaké věci, když umřel tatínek. Bude to popírat, ale já vím, že si občas k něčemu pomohla. Jednou jsme se do sebe pustily, když jsem ji přistihla, jak bere pár svícňů ze salonu, zatímco jsme tatínka ještě oplakávali. Proradná stará mrcha.“

„Asi s nimi odsud neodešla, co?“

„Tehdy rozhodně ne. Nešlo mi o pitomé svícny – stejně byly ošklivé – ale ještě jsme otce ani nepohřbili. Ještě teď se mi otvírá kudla v kapse. Tvrdila, že je otci dala ona – což není pravda – a že je chtěla mít ze sentimentálních důvodů. Což je kupa smradlavých lží, protože v tom jejím vyschlém těle není jediná sentimentální buňka.“

Otřel si tvář o její temeno, jako ji chtěl uklidnit, ale cítila, že se jeho tělo otřásá smíchem.

„No jen se směj, já vím, jak to zní.“

„Líbí se mi, jak to říkáš. Ale zpátky k věci. Mohla odnést i jiné věci, o kterých nevíš.“

„Ano, určitě, hamižná stará upírka. Třeba otcova fotografie z dětství ve stříbrném rámečku – edwardiánském, sklenice waterford na kompot, dvě figurky pastýřek a další věci zmizely, když byla na návštěvě.“

„Hmm.“ Opíral se bradou o její hlavu a linejí mydlil paže. „A co víš o té Jane Paulsonové?“

„Nic moc. Potkala jsem ji na nějakých svatbách nebo pohřbech, ale skoro si ji nevybavuju. A pokud ano, vidím ji jako sladkou malou holčičku. Musí být skoro o pětadvacet let mladší než já, jestli dobře počítám.“

„Připomínala mi štěně, které často dostane kopanec, a tak má pořád stažený ocásek.“

„Když bydlí se sestřenkou Rissy, je to docela možné. Chuděrka.“

„Ona ale něco ví.“

Roz zvědavě natočila hlavu, aby na Mitche viděla. „Proč myslíš?“

„Když Clarise tvrdila, že nemá žádné kroniky a deníky, něco jí přelétlo po tváři. Jako by chtěla být nápomocná a říct: Ale tetičko, pamatuješ na ten... cokoli. Pak se zarazila a spolkla to. Kdybych se sázel, vyhrál bych asi jmění, že ta vaše Rissy má něco, co by nám pomohlo.“

„Ale když to nebude chtít ukázat, radši to spálí, než by nám to dala. Je až takhle perverzní.“

„To nemůže, protože neví, že já něco vím. A kdybychom přesvědčili Jane, aby nám pomohla...“

„A co chceš udělat? Svedeš tu chudinku?“

„Já ne.“ Sehnul se a políbil ji na rameno. „Ty. Napadlo mě, že by ta dívka potřebovala přítelkyni – možná i jinou práci. Kdyby ses s ní dokázala spojit, aby o tom Clarise nevěděla, a nabídnout jí nějaké možnosti...“

„Přetáhnout ji na svou stranu.“ Roz našpulila rty a zamyslela se nad tím. „To je mazané a proradné. A moc se mi to líbí.“

Posunul ruce nahoru a zakryl jí ňadra dlaněmi a mýdlovými bublinkami. „Doufal jsem, že bude.“

„Nemám nic proti neslušným hrám.“ Se škádlivým leskem v očích se k němu obrátila čelem. „Pojďme to nazkoušet,“ řekla a oba je potopila.

16

Pod chaotických šumem jarní sezóny vždycky doutnal strach zahradníka, zvláště když byl zároveň i majitelem zahradnictví, zda je namnoženo dost rostlinek, zda dali do prodeje ty správné druhy trvalek a jestli je jich dostatečný počet.

Vykvetou všechny tak nápadně, aby přitáhly nové zákazníky? Budou dost silné a zdravé, aby neztratila dobrou pověst, co se týče kvality?

Vyrobili dost osázených košů, květináčů a truhlíků, nebo naopak příliš mnoho?

A co stromky a keře? Nezaviní množství vedlejších produktů odklon zákazníků od těchto nákupů?

Jsou barvy do mulčovací kůry chybou, nebo její zákazníci ocení různorodost?

Valnou část těchto starostí Roz ponechala na Stelle, proto ji jako manažerku najala. Ráda vydělila spoustu detailů, které oddělit šly, ale zahradnictví bylo pořád její dítě, a tak zažívala stejnou pýchu a starost, jakou zakouší matka nad rostoucími potomky.

Uměla se radovat z davů a zmatků, ze zákazníků, parkujících dodávky a nákladáky u stolů, aby si vybrali ty správné rostliny do svých zahrad a dvorků. Uživala si, že může radit a doporučovat a vyrovnat tím úzkost Z toho, že na počátku sezóny odchází její rostliny do nových domovů.

V tuto roční dobu se obyčejně kárala, že své výpěstky bere příliš sentimentálně. Ale stejně to pro ni nebyly a nemohly být jen pouhé produkty. Týdny, měsíce a někdy roky strávené pečováním o rostliny vytvářely pouto z její strany velmi osobní.

Prvních několik dní každé jarní sezóny se jí stýskalo. Pak se znovu vrhla do práce.

Právě se ve skleníku schovávala před davy zákazníků a uvažovala, které další rostliny by mohla přesunout na prodejnu, když dovnitř vtrhla Cissy.

„Roz, jsem zoufalá.“

Roz našpulila rty. Obvykle pečlivě upravená Cissy měla mnoho melírovaných vlasů na nesprávném místě a v očích paniku. „To

vidím. Tvůj kadeřník odešel do důchodu? Masér utekl s muzikantem?“

„Nedělej si legraci. Je to vážné.“ Spěchala mezi stoly za Roz.
„Tchán s tchyní přijedou na návštěvu.“

„Ach.“

„Tahle bomba spadla dneska ráno. A dorazí už za dva dny. Nesnáším, když lidi předpokládají, že jsou kdykoli vítáni.“

„Je to tvoje rodina.“

„Což je ještě horší, jestli chceš něco vědět. Vždyť víš, jak se do mě tchyně naváží. Už celých dvacet šest let. Kdyby se neodstěhovali do Tampy, buď bych se zbláznila, nebo skončila ve vězení pro vraždu. Potřebuju tvoji pomoc, Roz.“

„Já pro tebe tchyni nezavraždím, Cissy. I přátelství má své hranice.“

„Ale určitě bys mohla.“ Přimhouřila oči a zamyšleně se rozhlédla kolem. „Vsadím se, že tu máš spoustu zajímavých jedů, které bych jí mohla nalít do martini, a ukončit tohle soukromé peklo. Ale to si schovám do rezervy. Víš, co mi řekla?“

„Ne, ale stejně si to asi vyslechnu.“

„Řekla, že předpokládá, že jsem ten starý koberec v jídelně ještě nevyměnila, a jak by se ráda, až tady bude, po něčem vhodném poohlédla. Prý nevádí, kolik času to zabere, má ho dost, co jsou s Davem v důchodu. A že to taky brzo zjistím, když už se blížím tomu věku. *Tomu věku*, řekla, věřila bys tomu?“

„Když uvážím, že jsme asi stejně staré, půjdu ten jed přece jen najít.“

„No a to není zdaleka všechno. Ale byla bych tady celý den, kdybych pokračovala, jenže mám hlaveň v zádech. Začala slídit, jak je to se zahradou a trávníkem, že prý jsem s nimi určitě nedělala víc než dřív u sebe. Proč prý se nechci trochu pyšnit domem, který mi *její syn* poskytl.“

„Vždyť máš hezký dvorek.“ Ne že by byl plně využitý, ale podle Rozina názoru působil hezky a udržovaně.

„Pěkně mě tím nastartovala jako vždycky, a tak jsem vybreptla, jak jsem tam otročila, založila nové záhony a tak podobně. Prostě

jsem žvanila, Roz, a jestli mi teď nepomůžeš, uvidíš, jak jsem jí lhala.“

„Jestli chceš Logana, můžeme ze zeptat Stelly na jeho rozvrh, ale...“

„Už jsem za ní byla. Prý má objednávky na čtrnáct dní dopředu.“ Sepjala ruce jako při modlitbě. „Prosím tě, Roz, prosím. Stáhni ho z něčeho a pošli ho ke mně. Jen na dva dny.“

„Nemůžu ho odvolat z práce na zakázce – ale počkej,“ dodala, když Cissy začala natahovat. „Něco vymyslíme. Dva dny.“ Roz si povzddechla. „Ale bude tě to něco stát.“

„To je jedno. O peníze mi nejde. Tady jde spíš o můj život. Jestli mi nepomůžeš, budu muset zaletět do Tampy a zavraždit ji dneska ve spánku.“

„Tak to jdem zachraňovat její i tvůj život.“

Měla určitou představu a nadělala paseku ve vlastním skleníku, aby ji naplnila. Cissy ani nemrkla, když Roz shromáždila rostliny, keře, okrasné stromky, květináče a truhlíky.

„Herpere, potřebuju, abys zajel domů a dorazil mým pick-upem. Tohle naložíme a pak si tě na pár hodin půjčím. Stello, vyříd' Loganovi, aby se vrátil sem, až skončí. Dneska si odpracuje nějaký přesčas. Ať naloží, co je ještě označené, a zaveze to na tuhle adresu.“

Naškrábala Cissyinu adresu na útržek papíru. „Ty přijed' s ním. Potřebujeme tvoje ruce a oči.“

„Opravdu myslíš, že tohle všechno zvládneš do dvou dnů?“

„Stihnu to ještě dříve, protože víc času nemáme.“

* * *

Milovala výzvy. A nic nebylo lepší než vrtat se v hlíně, aby nemusela myslet na jiné starosti.

Měřila, označovala, ryla, přidávala rašelinu a hrabala.

„Obvykle se musí půda na sázení připravit líp. Zakládání nového záhonu je důležitá věc.“

Cissy se kousala do rtu a namotávala si na prst perly, co měla na krku. „Ale zvládneš to, vid'“

„S půdou a rostlinami toho víc nenadělám. Tohle je můj dárek.“ Kývla směrem, kde Harper vztyčoval ozdobnou kovovou mříž. „A jeho. Dneska se něco naučíš, Cissy. Vezmi si ty rukavice. Přece jen budeš trochu otročit, abys pak nemusela lhát.“

„Na nějaké lži mi houbu sejde.“ Ale poslušně si je natáhla.

Roz vysvětlovala s použitím jednoduchých pojmů, jak vzniká trvalková zahrada pro čtyři roční období. Taková, která tchyni oslní, ať se dostaví v kteroukoli roční dobu. Kosatce, hvozdíky a zvonky. Právě kvetoucí srdcovky a orlíčky. Jarní cibuloviny, do nich zaříznuté plochy letniček a pro doplnění dekorativní listy později kvetoucích rostlin.

A až se osadí a barevnými květy rozzáří i velké truhlíky, které vybrala, bude hnidopišská tchyně okouzlená.

Nechala Cissy sázet nevadlec a starček a přesunula se k nově založeným záhonům, aby rozvrhla a vylepšila umístění jiných rostlin.

Za hodinu pochopila, že budou potřebovat všechno, co dovezli, a ještě mnoho dalšího.

„Harpere?“ Hřbetem ruky si otřela zpocené čelo. „Máš s sebou mobil?“

Přestal ovinovat výhonky kolem treláže, aby se plácnul do kapsy. „Někde jo. Asi v autě.“

Jaká matka, takový syn, pomyslela si, mávla rukou a zašla před dům najít si telefon sama. Zavolala Stelle, nadiktovala jí seznam s jistotou, že její manažerka nezapomene na nic, včetně faktur, dodacích listů a záznamů v inventáři.

Vzadu u plotu pak vysadila kany spolu s modrou šalvějí a africkými sedmikráskami. Pak se posadila na patách, protože k ní přicházela Cissy se štůhlou sklenicí.

„Vyrobila jsem domácí limonádu. To je za mé hříchy. Zničila jsem si manikúru,“ řekla a podala sklenici Roz. „A už mě začaly bolet svaly, které jsem zapomněla, že mám. Nechápu, jak to můžeš dělat.“

„Já zas nechápu, jak můžeš hrát každý týden bridž.“

„No, každému, co jeho jest, bych asi řekla. Dlužím ti mnohem víc než šek, co jsem podepsala.“

„Hm, než to doděláme, podepíšeš jich ještě několik.“

Cissy jen zavřela oči. „Hank mě zabije. Vezme svoji golfovou devítku a zmlátí mě do bezvědomí.“

„To jistě ne.“ Roz vstala, vrátila jí prázdnou sklenici a protáhla si záda. „Myslím, že bude mít radost a bude pyšný. A taky dojatý, že sis nadělala tolik problémů – včetně těch zničených nehtů – abys zkrášlila váš domov kvůli návštěvě jeho matky. Abys jí i jemu dokázala, jak si ceníš domova, který ti poskytl.“

„Och.“ Její úsměv se protáhl. „Tos řekla moc chytře, Rosalind.“

„Že nemám manžela, ještě neznamená, že nevím, jak uvažuje. Ale varuju tě. Jestli se o tohle všechno nebudeš správně starat, přijedu sem a přetáhnu tě tou Hankovou devítkou sama.“

Cissy se zadívala na hlínu, na napůl osázené záhony, na hrábě, lopaty, pytle se zeminou a hnojivem. „Bude to vypadat krásně, až to dokončíme, vid’?“

„Věř mi.“

„Věřím. Naprosto. Možná to není vhodná chvíle, ale musím říct, že ten tvůj synátor je strašně hezký d’áblík. Málem se mi zastavilo srdce, když jsem mu podávala limonádu a on se na mě usmál. Božíčku, tomu musí ležet holky u nohou v několika vrstvách.“

„Nikdy neměl problémy si nějakou najít. Ale taky si je dlouho neudržel.“

„Je ještě mladý.“

Byla už tma, když Roz dorazila domů. Než se vydala nahoru, špinavá a trochu bolavá, strčila hlavu do knihovny. Před domem viděla Mitchovo auto.

„Pracuješ takhle pozdě?“ zeptala se.

„Jo. Ty taky?“

„Měla jsem báječný den. Užívала jsem si to. Teď ze sebe musím smýt několikacentimetrovou vrstvu špíny a pak se najím, až prasknu.“

„Stojíš o společnost? Chtěl bych s tebou pár věcí probrat.“

„Jasně, pojď nahoru.“

„To sis hrála v blátě?“

„Skoro pořád. Zahradnická pohotovost.“ Cestou do schodů se na něj přes rameno usmála. „Kamarádka, nečekaná návštěva tchána s

tchyní, pasivně agresivní tendence a chuť trochu vylepšit domácí prostředí. Výsledkem byl skvělý zisk pro naši firmu a báječný den pro mě.“

Zašla přímo do koupelny a svlékla si košili. „Už dlouho jsem se nezabývala plánem a zakládáním zahrady. Málem bych zapomněla, jak ráda si hraju s hlínou a něco vytvářím.“

Při řeči se svlékla, hodila oblečení do koše na prádlo a naklonila se do sprchy, aby nastavila vodu. Mitch zatím postával na prahu a poslouchal.

„Byla tam spousta panensky nedotčeného prostoru – nevyužitý potenciál. Měla bych se cítit provinile, že si za to od ní nechám platit, když jsem si to tak užila, ale necítím. Zasloužili jsme si to.“

„My?“

„Musela jsem povolat vojsko.“ Vešla pod sprchu. „Harpera jsem vzala s sebou a Logan se Stellou dorazili později. Založili jsme tu nejkrásnější zahradu čtyř ročních období. Už teď vypadá rozkošně, ale za pár týdnů rozkvetou denivky a baptisie, pak tavolník a zvonky, divoká šalvěj a náprstníky. Harper zasadil u takové měděné treláže nádherný fialový plamének a taky tři hortenzie. A když pak dorazil Logan...“

Zmlkla a vystrčila hlavu. Z vlasů jí crčela voda. „Asi tě děsně nudím.“

„Vůbec ne. Možná nevím, o čem přesně mluvíš, ale nenudíš mě. Zní to nadšeně.“

„Taky jsem. Zítra ráno tam půjdu něco dokončit a předat konečný účet. Asi omdlí, ale tchyně bude valit oči.“

„Ještě jsi mi neodpověděla, co bude s mou květinou. Pamatuješ? Feng shui.“

„Ne, neodpověděla.“

Čekal pět minut, ale slyšel jen tekoucí vodu. Zasmál se. „To je asi postačující odpověď. Víš, já jsem docela inteligentní a zodpovědný člověk. Dokážu se naučit jak se starat o rostlinu.“

„Možná, ale tvoje dosavadní záznamy jsou příšerné. Prostě příšerné. Můžeme si promluvit o zkušebním období. Pohrozila jsem Cissy, že jí ublížím, jestli se o tu novou zahradu nebude starat. A pak jsem zaslechla, jak se baví s Loganem, že by si ho dvakrát v měsíci

najala, aby na to dohlédl. To je dobře. Každý si má být vědom svých nedostatků.“

„Zaliješ ji a postavíš na slunce. To zvládnu.“

„Kdyby to bylo všechno. Nepodal bys mi ručník?“

Zavřela vodu, vzala si od něho osušku a začala se utírat. „Měla jsem teď tolik práce, že mi nezbyl čas myslet na cokoli jiného. A to bude mít Stella brzy svatbu. A náš projekt tady vyžaduje trochu pozornosti.“

Díval se, jak se natírá krémem, a cítil, jak se jeho vůně mísí s vůní mýdla. „Všechno se zvládne.“

„Roky teď strašně letí, co mám svůj podnik. V zimě je mnohem víc práce, než si lidi myslí, a už tu máme další jaro. Nemůžu ani věřit, že...“

Svraštila obočí, až mezi ním vznikla drobná svislá vráska. Ztichla a pečlivě zašroubovala krém.

„Taky ti to došlo, co?“ řekl.

„Co myslíš?“

„Co tady právě my dva děláme.“ Zůstal na místě, zatímco kolem něho prošla do ložnice, aby v prádelníku našla čisté oblečení. „Konec pracovního dne a my si povídáme ve sprše. Jako staří manželé, že?“

Vklouzla do šedých zvonáčů a přes hlavu natáhla tričko. „A jak ti přitom je?“

„Nejsem si jistý. Jsem trochu nesvůj na povrchu a zvláště klidný hluboko uvnitř. Co ty?“

Vysušila si ručníkem vlasy a dívala se mu do tváře. „Další manželství je něco, co jsem nejen nehledala, ale čemu jsem se chtěla zdaleka vyhnout, stejně jako jedovatým hadům, žabám padajícím z nebe, viru ebola a tak.“ S úsměvem se opřel o dveře. „Zaslechl jsem minulý čas.“

„Máš dobré uši. Zamilovala jsem se jednou, hodně mladá. A když jsem se zamilovala, provdala jsem se. Bylo to hezké a Johna Ashbyho budu mít ráda do smrti. Vidím ho v našich synech a vím, že bychom je neměli, kdybychom se neměli tak moc rádi.“

„Lidi, co umějí a mohou takhle milovat, jsou šťastlivci.“

„Ano, to jsme. Jeden čas jsem byla osamělá. Kluci začali žít svůj život a dům byl najednou prázdný a tichý. Bylo mi smutno i přitom, že jsem se mohla pyšnit svými dětmi. Zatraceně smutno.“

Vrátila se do koupelny, aby pověsila mokrý ručník. Pak otevřela zvlhčující mléko, aby si jím ošetřila tvář.

„Potřebovala jsem se toho pocitu zbavit, nebo jsem si to aspoň myslela. Mít někoho, kdo by se mnou sdílel zbytek života. Vybrala jsem si člověka, který se na povrchu zdál dobrý. Ten omyl mě stál hodně. Po citové i finanční stránce.“

„A proto si dáš před další svatbou velký pozor.“

„Dám. Ale miluju tě, Mitchelli.“ V jeho očích zahlédla nával citů a zažila pohnutí z toho, že je způsobila ona.

Všimla si, že udělal krok, ale zarazil se, protože vycítil, že si to přeje. Další radost při pomyslení, že jí tak dobře rozumí. „Už jsem nečekala, že budu takhle milovat. Takhle z celého srdce. S Brycem jsem udělala chybu. Základní chybu, že jsem si ho vzala, i když jsem ho celým srdcem nemilovala. I tak je manželství významný krok. Doufám, že ti nebude vadit, že ti dám vědět, kdy a jestli vůbec jsem ochotná ho podstoupit.“

„To je v pořádku, protože tě taky miluju, Rosalind. Chyby, co jsem udělal dřív, ublížili lidem, které jsem měl rád. Ty už znova neudělám.“ Přešla k němu. „Nejspíš se dopustíme jiných.“ Přitiskl se k ní a lehce ji políbil. „To je v pořádku.“

„Ano, taky si myslím. Co kdybychom šli dolů a podívali se, co David uvařil? Pak mi můžeš vyprávět, co jsi zažil ty, místo abys poslouchal jenom mě.“

* * *

Bylo pozdě, děti už dostaly najíst a rodiče s nimi podstupovali ukládací rituál.

„Občas se dá zapomenout, že dům je plný lidí.“ Roz nabrala trochu špaget s masovými kuličkami. „Jindy to tady zase vypadá jako v pavilónu opic v zoo.“

„A tobě se líbí obojí.“

„Ano. Jsem rozporuplná duše. Potřebuju samotu, nebo začnu být protivná. Ale když jí mám moc, začnu smutnit. Žije se se mnou dost těžko, takže bys to měl vzít na vědomí.“

„Už se stalo.“

Zarazila se s vidličkou na cestě k ústům, pak ji zase položila a dlouze, zvonivě se zasmála. „To mi patří.“

„Já jsem zas nepořádný, často nedbám na detaily, které mě v danou chvíli nezajímají – a nemám v úmyslu se napravovat. To bys zase ty měla vzít na vědomí.“

„Stalo se. A co jsi se mnou vlastně chtěl probrat?“

„Vypadá to, že si s tebou mám pořád o čem povídat.“

„Lidi toho v prvních týdnech zamilovanosti namluví víc než za následujících dvacet let.“

„Vidíš?“ Máchl vidličkou s namotanými špagetami. „Další výhoda, že jsme se potkali později. Oba už víme, jak to funguje. Ale o čem jsem chtěl mluvit na začátku, byla Clarise Harperová.“

„Zkazíš mi chuť k jídlu, že o ní začínáš. Mám masové kuličky moc ráda.“

„Dneska dopoledne jsem ji znova navštívil, to ses právě ryla v zahradě.“

„A dá se říct, žeš prošel třetím nebo čtvrtým stupněm Pekla?“

„Tak zlé to nebylo. Má mě ráda, jistým způsobem. Připadám jí docela zajímavý a řekl bych, že se baví tím, že mě krmí tím, co se jí zamlouvá, a nechává si pro sebe, co se jí nehodí.“

Hrábl do špaget, pak rozlomil bochánek česnekového chleba a půlku jí nabídl. „Mám to nahrané, kdyby tě to zajímalo. Vyprávěla zajímavý příběh, který prý slyšela od matky, jak tvůj děda jako kluk usnul ve skříni se štěnětem, co si donesl ze stájí. Chtěl ho mít doma, ale jeho maminka to zakázala. Prostě že pes do domu nepatří. A tak ho schovával asi týden ve skříni a kradl pro něj v kuchyni jídlo.“

„Kolik mu bylo?“

„Prý asi deset. Tedy to jí řekla matka. Našli ho, když jednou vlezl do skříně a usnul tam. Předtím převrátili celý dům vzhůru nohama. Jedna služebná zaslechla kňučení a objevila je vzadu v jeho šatní skříni.“

„A mohl si ho pak nechat?“

„Ano. Tatínek nakonec matku přesvědčil, i když to byl moula a nikdo ho nedokázal vycvičit. Měl ho skoro osmnáct let, takže Clarise si ho sama matně pamatuje. Pohřbil ho za stájemí a na hrob mu vysadil nějaký stromek.“

„Flíček. Babička mi ten hrob ukazovala. Je tam dokonce malý pomníček. Povídala, že tam děda pohřbil svého milovaného psa, ale určitě nevěděla, jak k němu přišel. To by mi to vyprávěla.“

„Měl jsem dojem, že to Clarise vypráví, aby ilustrovala, jak malého bratříčka její matky otec rozmazloval.“

„To určitě,“ souhlasila Roz.

„Ale dověděl jsem se taky něco jiného. Jane má každou středu volno. Nebo aspoň ve středu odpoledne. Ráda chodí do knihkupectví Davis-Kidd, kde může v kavárně poobědvat a probírat se knihami.“

„Vážně?“

„Kdyby měl někdo zájem promluvit s ní v soukromí, najde ji tam. Vlastně zítra, protože bude středa.“

„V poslední době jsem si nenašla čas navštívit nějaké knihkupectví.“

„Tak to si ho asi uděláš.“

Bez Mitchova popisu by Jane Paulsonovou asi nepoznala. Roz spatřila mladou ženu s nevýraznými vlasy, ve světle hnědých šatech a s vážným výrazem, jak vešla do kavárny a postavila se k pultu.

V rychlosti si objednala jako někdo, kdo málokdy mění zvyky, a usedla k rohovému stolku. Pak z kabelky vytáhla jakýsi paperback.

Roz počkala asi minutu a pak se vydala k ní.

„Jane? Jane Paulsonová?“ prohodila zvesela s náznakem nevěřivosti a sledovala, jak sebou dívka škubla, než k ní zvedla hlavu. „No není to náhoda?“

Roz se bez vyzvání posadila na druhou židli u stolu. „To už je... ani nevím jak dávno. Jsem sestřenice Rosalind. Rosalind Harperová.“

„Ano, já... já vím. Zdravím.“

„Já taky.“ Roz ji plácla po ruce a pak se narovнала a upila trochu kávy. „Jak se máš? Jak dlouho jsi ve městě? Všechno mi vyprávěj.“

„Já se mám dobře. Ted' tady bydlím.“

„Ne! Tady v Memphisu? To je tedy něco. A tvé rodině se daří dobře?“

„Ano, daří. Všem se daří dobře.“

„To je prima. Pozdravuj ode mě rodiče, až je uvidíš. A co tady v Memphisu děláš?“

„Já, no...“ Odmlčela se, protože jí naservírovali polévku a malý sendvič. „Děkuji. Takže, Rosalind, dáš si něco?“

„Ne, mně stačí kafe.“ Ale nedokázala to. Nemohla se dívat na ten zoufalý a nešťastný obličej a lhát dál.

„Jane, budu k tobě upřímná. Přišla jsem dneska za tebou.“

„Nerozumím.“

„Já vím, že bydlíš u sestřenky Rissy a pracuješ pro ni.“

„Ano. Ano, já... a právě jsem si vzpomněla, že pro ni musím něco zařídit. Jak jsem mohla zapomenout. Už bych měla jít.“

„Zlatíčko.“ Roz se dotkla její ruky, aby ji udržela na místě a snad i uklidnila. „Já vím, co si o mně myslí, s tím si nemusíš dělat starosti. Neřeknu jí, že jsme spolu mluvily. Nechci způsobit nic, co by ti u ní nadělalo problémy. Opravdu.“

„Tak co chceš?“

„Nejdřív ti slíbím, že nic z toho, co řekneš, se k ní zpátky nedostane. Víš, jak moc mě nemá ráda, a ty pocity jsou vzájemné. My s Clarise spolu mluvit nebudeme. Takže se nejdřív zeptám: Jsi u ní spokojená?“

„Potřebovala jsem práci a ona mi ji dala. Vážně bych měla...“

„Hmm hmm. A kdybys mohla dostat jinou?“

„Já... já si právě teď nemůžu dovolit vlastní bydlení.“ Jane zírala do polévky, jako by držela pohromadě svět, který nebyl vůbec přátelský. „A nic neumím. Myslím pracovně.“

„Tomu jen těžko uvěřím, ale to počká. Kdybych ti pomohla najít práci, která by se ti líbila, a byt, který by sis mohla dovolit, dala bys tomu přednost před životem u Clarise?“

Byla ve tváři hodněbledá, když zvedla hlavu. „Proč bys to dělala?“

„Částečně jí natruc a částečně proto, že nerada vidím někoho z rodiny nešťastného, když se to dá snadno vyřešit. A taky částečně proto, že bych potřebovala tvou pomoc.“

„Co bych tak pro tebe mohla udělat?“

„Ona má věci z mého domu, z Harperova domu.“

Roz přikývla, když v dívčině tváři zahlédla souhlas a strach. „Ty to víš, já to vím. Je mi to jedno – teda rozhodla jsem se, že mi to bude jedno – ty sošky a jiné věci, řekněme. Ale chtěla bych dokumenty. Knihy, dopisy a deníky. Abych byla upřímná, Jane, chtěla jsem tě uplatit, abys mi je přinesla. Sehnala bych ti práci a bydlení a poskytla ti třeba nějaké peníze do začátku. Ale udělám to pro tebe i bez toho.“

„Proč?“

Roz se naklonila kupředu. „Ona by mě třeba seřezala, kdyby mohla. Manipulovala by se mnou, řídila mi život a ničila by moji duši. Kdyby mohla. Já jsem jí to nedovolila. Nevím, proč bych měla dovolit, aby to dělala někomu jinému.“

„Ona ne. Zavinila jsem si to sama. Nemůžu o tom mluvit.“

„Tak nebudeme. Nebudu na tebe naléhat.“ Ale mohla by a docela snadno, řekla si Roz. A proto vlastně nemohla. „Zatím ti dám svoje telefonní čísla. Tohle je domů, tohle na mobil a tohle do práce. Schovej je někam, kde je nenajde. Určitě víš, že ti prochází věci, když tam nejsi.“

Jane přikývla. „To nevadí. Stejně nic nemám.“

„S tímhle přístupem ani nikdy nic mít nebudeš. Uvažuj, co bys chtěla a jestli ti v tom můžu pomoci. Pak zavolej.“

„Ty bys mi pomohla, i kdybych já nepomohla tobě?“

„Ano. A můžu si pomoci sama, když bude potřeba. Ona má, co je moje, a já to potřebuju zpátky. Takže to dostanu. Jestli se od ní chceš dostat, pomůžu ti. Bez závazků.“

Jane otevřela pusu, zase ji zavřela a pak rázně vstala. „Sestřenko Rosalind, nemohly bychom... nemohly bychom jít někam jinam? Ona ví, kam chodím, a mohla by...“

„Se něco dovědět? Ano, to by mohla. Dobře, pojďme jinam. Mám venku auto.“

Zavezla je do malé jídelny v zapadlé uličce, kde by žádný společný známý nemohl obědvat. Místo bylo cítit grilovaným masem a dobrou silnou kávou.

Objednala obojí pro každou z nich a dala Jane trochu času na uklidnění.

„Mělas doma nějakou práci?“

„Já, no, pracovala jsem v kanceláři v tátově firmě. Víš, on má podlahářskou firmu.“

„A pracuješ ráda v kanceláři?“

„Ne. Nemám to ráda a ani mi to moc nejde.“

„A co se ti líbí?“

„Myslela jsem, že bych mohla pracovat v knihkupectví nebo v galerii. Mám ráda knihy a umění. A něco o nich i vím.“

„To je dobrý začátek.“ Aby dívku povzbudila k jídlu místo vybírání sezamových semínek z rohlíku, chopila se sama obřího sendviče, který si musela rozpůlit, a zakousla se do něj. „Máš nějaké úspory?“

„Našetřila jsem si dva tisíce.“

„Další dobrý začátek.“

„Otěhotněla jsem,“ zablekotala Jane.

„Ale dítě,“ Roz odložila sendvič a dotkla se její ruky, „ty jsi těhotná.“

„Už ne.“ Slzy jí začaly stékat po tvářích. „Minulý rok. To bylo minulý rok. Já... on byl ženatý. Říkal, že mě miluje a že svoji ženu opustí. Jsem tak pitomá. Tak hrozně hloupá.“

„Nech toho,“ řekla Roz příkře a podala jí papírový kapesník. „Nic takového nejsi.“

„Byl ženatý a já to věděla. Prostě jsem se nechala unést. Bylo tak krásné mít někoho, kdo mě chce, a tak vzrušující držet to v tajnosti. Věřila jsem všemu, co říkal, Rosalind.“

„Jen Roz. Jasně žes věřila, bylas zamilovaná.“

„Ale on mě nemiloval.“ Vrtěla hlavou a začala kapesník trhat na kousky. „Zjistila jsem, že jsem těhotná, a řekla mu to. Byl tak chladný, ne právě rozzlobený, ale otrávený. Jako by šlo o nějaké, nevím, nedopatření. A chtěl, abych šla na potrat. Šokovalo mě to. Povídal, že se časem vezmeme, ale teď že mám jít na potrat.“

„To je hodně drsné, Jane. Je mi to líto.“

„Řekla jsem, že půjdu. Bylo mi to moc líto, ale chtěla jsem jít. Nevěděla jsem, co jiného dělat. Ale pořád jsem to odkládala, protože

jsem se bála. Pak jsem jednoho dne byla s matkou a začala jsem krváčet. Dostala jsem křeče přímo v restauraci, kde jsme pořádali večeři.“

Slzy se jí rozlévaly po tvářích. Roz vytáhla ubrousek z kovového stojánku a podala jí ho.

„Potratila jsem. Neřekla jsem matce, že jsem těhotná, a potratila jsem vlastně přímo před ní. Hrozně je to s tátou rozčílilo. Byla jsem v takovém divném stavu, že jsem jim řekla, kdo je otcem. On byl tatínkův golfový partner.“

Tentokrát zabořila tvář do ubrousku a začala vzlykat. Když se objevila servírka, Roz jen zavrtěla hlavou, vstala, šla si sednout vedle Jane a vzala ji kolem ramen.

„Omlouvám se.“

„Nemusíš. Jen se klidně vyplač.“

„Přišly hrozné scény a hrozná doba. Ztrapnila jsem je a zklamala.“

„Napadlo by mě, že v takové situaci budou stát při tobě.“

„Zahanbila jsem je.“ Zakuckala se a dál si stírala slzy. „A všechno kvůli někomu, kdo mě nikdy nemiloval. Přišla jsem o dítě, možná proto, že jsem si to přála. Chtěla jsem, aby to celé nějak skončilo, a stalo se.“

„Nemůžeš si přát, aby dítě nebylo, zlato. Můžeš se částečně obviňovat, žes ho zplodila, protože na to musí být dva. Ale nemůžeš se vinit za to, žes o něj přišla.“

„Nikdy v životě jsem neděla nic než to, co se mi řeklo. Udělala jsem jen tohle a jak to dopadlo...?“

„Je mi to líto. Všichni ale chybujeme, Jane, a někdy za to platíme vysokou cenu. Ale ty nemusíš platit věčně.“

Naposled Jane stiskla rameno a šla si zase sednout naproti, aby jí viděla do tváře. „Teď se na mě podívej a poslouchej. Ten muž, který tě využil, už je pryč z tvého života?“

Přikývla a osušila si oči.

„Dobře. Tak teď se můžeš rozhodovat, co bys chtěla. Budovat nový život, nebo pořád klouzat po troskách toho starého?“

„Ty bys mi opravdu pomohla sehnat práci?“

„Pomůžu. Ale udržet si ji už bude na tobě.“

„Ona... ona má spoustu starých deníků. Schovává je ve svém pokoji, zamčené v zásuvce. Ale já vím, kde je klíč.“

Roz se s úsměvem opřela v židli. „Vidíš, jak jsi šikovná?“

„Ona není zlá, že ne?“ Hayley si posunula Lily v náručí a sledovala Harpera, jak do záhonu za svým domkem sází šruchu. „Chci říct, je jen protivná a zaujatá, ale ne opravdu zlá.“

„Tos očividně neslyšela mamku, když Rissy popisuje jako hlavního pekelného ženského démona.“

„Jestli je to tak, pak má třeba něco společného s Amélií. Třeba ji zavraždila právě ona.“

„Ještě se ani nenarodila, když Amélie zemřela.“

„No jo.“ Ale Hayley svraštila čelo. „Jenže co když jsme spletli datum. Třeba ano a mohla to udělat.“

„V případě že Amélii skutečně někdo zavraždil.“

„No dobře, jen v tom případě. Musela mít nějaký důvod, proč sebrala ty deníky a schovala si je. Nemyslíš?“

„Jiný, než že je to sobecká, hamižná stará baba?“

„Jo, nějaký jiný. Tak dobře, zlato.“ Lily se zavrtěla, a tak ji Hayley postavila na zem a za obě ruce ji vodila sem tam po Harperově dvorku. „V těch denících může být něco, co ji usvědčuje.“

„Tak proč je nespálila?“

„To nevím,“ odsekla. „Je to jen teorie. Nejdřív musí existovat teorie nebo hypotéza, aby se mohlo hledat řešení, ne?“

„Když myslíš. Ale moje řešení zní, že sestřenka Rissy je prostě zlodějská, nepřející a sobecká čarodějnice. Koukni, kočička.“ Utrhl květ jedné mechové růže a držel ji v úrovni očí malé Lily. „Není hezká? Že bys ji chtěla?“

Dítě se se smíchem pustilo matky a natáhlo se pro květ.

„Tak hezky, pojď si pro něj,“ řekl Harper.

A když ji přidržel jen pár centimetrů od jejích prstíků, udělala tři batolecí krůčky.

„Ach bože. Ach můj bože! Viděls to? Ona chodí. Viděl jsi to?“

„Jasně.“ Harper Lily zachytil, když zmáčkla kvítek v dlaních. „Ty jsi ale šikovná.“

„Ona udělala první krůčky.“ Hayley popotáhla a otřela si hřbetem ruky oko. „Šla přímo k tobě.“

Harper jako vždy kvůli pláči znejistěl. „Promiň, ten květ jsi měla držet ty.“

„Ne, ne, to je jedno. Ona udělala prvních pár kroků, Harpere. Moje holčička. Viděla jsem ji. Bože, musíme to všem povědět.“ Krátce si zatančila, vzala Lily do náruče, zatočila s ní a rozesmála ji. „Musíme všem ukázat, jak jsi chytrá.“

Zastavila se a vzdychla. Sehnula se a líbla Harpera na tvář. „Šla rovnou k tobě,“ opakovala a pak spěchala k hlavní budově s dítětem usazeným na boku.

Roz si ráda poseděla s kávou v patiu, když se okolní zahrada začínala probouzet. Slyšela, jak si Stellini kluci hrají se psem a ty vzdálené zvuky jí vracely vzpomínky na dobu, kdy takhle výskali její synové.

Bylo příjemné sedět v podvečer takhle venku v jemně modrém světle a cítit tichý růst všude ve vzduchu. A také proto, že měla náladu na společnost. Popíjela kávu, zatímco Logan, Stella, David a Mitch vedle ní rozmlouvali.

Přála si tam mít i Harpera a Hayley. Ale Harper nezvedal telefon – což nebylo nic výjimečného – a Hayley s malou nemohla nikde najít.

„Říkala, že manžel byl tak nadšený, jak to všechno hezky vypadá, že ji vzal do obchodu, aby mohla koupit taky nový zahradní nábytek.“ Stella dopila sklenici ledového čaje. „Ještě jsem neviděla spokojenější zákaznici – nebo rychleji zrealizovaný zahradní projekt. Logan by si měl na Roz dávat pozor.“

„Protože znám dobře to místo i majitelku – a to dost dobře, abych věděla, že Cissy ocení změny. A pak si najme Logana, aby to udržoval.“

„Musí být strašné tolik se bát vlastní tchyně.“ Stella se usmála na Logana. „Já dostanu hotový poklad.“

„A mamka má stejný dojem, takže mi to hodně usnadní život.“ Pozvedl sklenici s pivem ke Stelle. „Tvoje dny jsou sečteny, Zrzko.“

„Už jen necelé dva týdny. Ještě toho musím tolik udělat. Jakmile začnu mít pocit, že to mám pod kontrolou, vynoří se něco dalšího. Naplánovat malou, prostou svatbu je nějak moc komplikované.“

„Prostě řekneš ‚ano‘ a pak sníš kus dortu,“ prohodil Logan a vysloužil si od své nastávající kamenný pohled.

„Jolene mi hodně pomohla,“ pokračovala Stella, „a na dálku taky Loganova matka a sestra. Jen nevím, co bych si počala bez tebe, Davide.“

„Hod’ mi pak svatební kytku a budem si kvít.“

„Když jsme u tvé nevlastní matky,“ ozvala se Roz, „dneska jsem s Jolene mluvila.“

„Ano?“

„Jestli zná někdo každou živou duši v Shelby County, pak je to Jolene Dooleyová. A vzpomněla jsem si, že má kamarádku, která dole ve městě vede hezkou malou galerii s dárkovým obchodem. Jane tam jde příští středu odpoledne na pohovor.“

„Pracuješ rychle,“ řekl Mitch.

„To děvče si potřebuje vydechnout. Ještě uvidíme, co dokáže. Jolene má taky známého, jehož sestra pracuje v realitní kanceláři. Ukázalo se, že ví o jednom dvoupokojovém bytě asi šest bloků od té galerie. Současní nájemníci se za pár týdnů stěhují a nájemní smlouva přejde na nového nájemníka.“

„Ty snad umíš dělat zázraky.“

„No, spíš o ně někoho požádám.“

„Myslíš, že do toho půjde?“ chtěl vědět Logan. „Že se odstěhuje a přinese ti ty deníky? Tak jak jsi ji popsala, asi nebude mít moc odvahy.“

„Někteří lidé ji nemají a jiní přijdou nato, že ji jen nesprávně využili. Ona je mladá a dalo by se říct, že si moc nevěří. I když jsem dala jasně najevo, že mi nemusí být zavázaná, jsem si docela jistá, že pokud přijme tu práci a bydlení, bude se chtít odvděčit. Jestli ale najde odvahu jednat, to už je jiná věc.“

„A když nenajde?“ ptal se Mitch.

„Pak si to se sestřenkou Rissy budeme asi muset vyříkat. Mám ještě nějaké to eso v rukávu a použiju ho, když budu muset.“

Davidovi zazářily oči a naklonil se blíž. „Nějaká špína?“

„Rodinné prádlo, které by určitě nechtěla provětrávat veřejně. A já bych jich ji ujistila, že s ním hodně zatřepu, pokud nevrátí, co z

domu sebrala.“ Klepla Davida do brady. „Ale to je zatím moje malé tajemství.“

„Kazisvěte.“

Otočila se, jako všichni ostatní, když uslyšela Hayleyin křik. Dívka bez dechu doběhla ke stolku a tváře jí hořely. „Ona chodí. Šla za Harperem. Udělala tři kroky!“

Nezbývalo nic jiného, než aby Lily novou dovednost všem předvedla. Ale pokaždé, když se ji Hayley snažila přimět k chůzi, svezla se na kolínka. Raději pak lezla po dvorku nebo se snažila vyšplhat na Rozinu židli.

„Přisáhám, že chodila. Zeptejte se Harpera.“

„Já ti věřím.“ Roz zvedla Lily a pomazlila se s ní. „Ty maminku jen tak zlobíš, vid’?“ Vstala od stolu s dítětem v náruči, vzala krekr a podala ho Hayley. „Měla bys začít využívat jeden z nejdůležitějších rodičovských nástrojů. Uplácení. Dřepni si tady a podrž ho před sebou.“

Hayley poslechla, Roz se sehnula a postavila Lily na nožičky. „Harper držel květinu.“

„Kluci vědí, jak holky okouzlit. Tak, miláčku, běž si pro to.“

A Lily za nadšeného potlesku předvedla pár kroků. Pak dopadla na zadeček a pustila se do sušenky.

Když pak ostatní zašli do domu, Roz ještě v přítomí poseděla s Mitchem.

„Snad se neurazíš, když řeknu, že jsi skvělá náhradní babička.“

„Výraz babička se mnou ještě trochu škubne, ale protože bych to děcko nemohla mít radši, kdyby to bylo vlastní vnouče, neurazím se. Udělala prvních pár krůčků k mému synovi. K Harperovi. Musím na to myslet, na to, jaký to má význam.“

„Ona s nikým nechodí? Hayley?“

„Její život se teď točí kolem Lily. Ale je to mladá, vášnivá holka. Někdo se určitě brzy objeví. A pokud jde o Harpera, nestačím sledovat všechny dívky, co se u něj objevují. Žádnou mi ale ještě nepřišel představit. To něco znamená.“

„Když mluvíme o synech, ten můj začal chodit s jednou mladou dámou. Je místní. A její rodiče jsou náhodou členy toho tvého klubu. Syn se zítra večer objeví na té slavnosti. Těším se, že tě představím.“

„Ráda ho poznám. Kdo je ta dívka?“

„Jmenuje se Shelby – asi podle okresu. Shelby Forresterová.“

„Ten svět je ale malý a přečpaný. Ano, znám Jan a Quilla, Shelbyiny rodiče. A ji taky, přirozeně, je to moc hezká dívka. Mezi mnou a jejími rodiči ale právě panují... napjaté vtahy. Quill se pustil do nějakého podnikání s Brycem, a tak to mezi námi trochu drhne. Ale nikoho jiného se to nedotkne.“

„Nikde jinde není tolik složitých vazeb a napjatých vztahů jako tady na jihu.“

„Asi ne. Ale zmiňuju se o tom jen proto, že kdybys vycítil trochu divnou atmosféru, budeš vědět proč. Jsem připravená být extrémně zdvořilá, takže se toho nemusíš obávat.“

„Neobávám, ať budeš zdvořilá, nebo ne. Co kdybychom se trochu prošli? Pak bych tě mohl držet za ruku a najít si v zahradě nějaký stinný kout, kde bych tě směl líbat.“

„To zní dobře.“

„Je hezké, co děláš pro Jane Paulsonovou.“

„Možná, ale moje motivace je podezřelá.“

Zasmál se a donesl si její ruku ke rtům. „Kdyby tvoje motivace byly vždycky jen čisté, asi bys mě tolik nefascinovala.“

„Mám ráda rafinované lichotky. Pojdme se projít ke stájím. Ukážu ti Flíčkův pomníček.“

„Rád ho uvidím. Může to být dobré místo, kde bych ti pověděl o své nové teorii, kterou se už delší dobu zaobírám.“

Když se procházeli po pěšinách, Roz si všimla, jak se daří jejím květinám, a orlím zrakem hledala plevel.

„Tak to bys to měl ze sebe rychle dostat.“

„Nejsem si ale docela jistý, jestli se ti bude zamlouvat. Pořád porovnávám data, události, klíčové momenty a lidi a snažím se od nich dostat k Amélii.“

„Hmm. Ty stáje tady se mi vždycky líbily. Nechala jsem je tak, rozpadat se.“

S rukama v bok a nakloněnou hlavou si prohlížela drolící se kameny a opršené trámy. „Asi bych je mohla nechat opravit. Možná to udělám, pokud přijdou vnoučata, která by měla zájem o koně.“

Kluky to nijak zvlášť nebralo. Mám dojem, že spíš děvčata procházejí takovým obdobím zbožňování koní.“

V ubývajícím světle si prohlížela stáje, sesedající se střechu a zašlé rámy oken a taky psí víno, popínavé květiny a ozdobné traviny, které k nim vysadila pro divočejší dojem.

„Vypadají jako dekorace z filmu nebo z pohádkové knížky.“

„Tak jsem to chtěla. To můj otec je nechal být a nijak se je nesnažil opravovat. Jednou mluvil o tom, že je nechá strhnout, ale babička mu to rozmluvila. Říkala, že k pozemkům patří a že se na ně ráda dívá. Ten hrob je vzadu za nimi,“ dodala. „Promiň, Mitchi, přerušila jsem tě. To jak pořád uvažuju nahlas. Pověz mi o té teorii.“

„Nevím, jak se ti bude líbit.“

„Jedovatá škumpa,“ řekla náhle a odstrčila ho, než se mohl dotknout plazivé rostliny. „Budu se sem muset vypravit a vykopat ji. Tak jsme tady.“ Dřepla si a holou rukou odstranila plevel a hlínu, dokud se neobjevil kámen s ručně vyrytým jménem.

„Sladké, vid’? že takhle pohřbil svého starého psa, a dokonce pro něj vyrobil pomníček. Myslím, že to musel být hodný člověk. Babička by ho tolik nemilovala, kdyby nebyl.“

„Určitě ho měla moc ráda,“ souhlasil Mitch. „Je to poznat z fotografií, kde jsou spolu.“

„Na většině fotek, co máme, se tvářil dost chladně. Ale nebyl takový. Jednou jsem se na to ptala babičky a řekla, že se jen strašně nerad fotil. Byl plachý. Dost divná představa, že byl děda stydlivý člověk, co tak miloval svého psa.“

„Ona byla víc do světa?“ zeptal se Mitch.

„Mnohem víc. Měla ráda společnost skoro stejně jako svou zahradu. Pořádala honosné obědy a čaje. Vždycky se na ně nastrojila – klobouk, rukavičky a vlající šaty.“

„Viděl jsem obrázky. Byla to elegantní dáma.“

„Ale pak si klidně navlékla staré kalhoty a hodiny se vrtala v hlíně.“

„Jako někdo koho známe.“ Přejel jí rukou po vlasech. „Tvůj dědeček se narodil několik let po nejmladší sestře.“

„Hmm. Myslím, že mezitím byla nějaká těhotenství. Babička sama dvakrát potratila a matně si vzpomínám, že se zmínila, že její tchyně měla podobné trápení. Možná porodila mrtvé dítě.“

„A pak přišel syn narozený v době, kdy předpokládáme, že žila a zemřela Amélie. Amélie, která straší v domě, v němž podle všeho nebydlela, a jak to vypadá, nepatřila mezi příbuzné. Zpívá dětem, dělá dojem, že je dětem oddaná, ale mužům nevěří nebo je přímo nesnáší.“

Roz naklonila hlavu ke straně. Příšeří už rychle nahrazovala tma a s ní přicházel chlad. „Ano, a co má být?“

„Co když to dítě narozené roku 1892 bylo její? Její syn, Roz. Syn Amélie. a ne Beatrice Harperové.“

„To je dost šílená teorie, Mitchelli.“

„Ano? Možná. Je to opravdu jen teorie a postavená na dost odvážných spekulacích. Ale takové věci se stávaly.“

„Něco bych o tom musela slyšet. Určitě by to někdo zmínil nebo by se o tom šušalo.“

„Jak? Proč? Kdyby to zúčastnění pečlivě tajili. Zdravý a mocný muž, toužící po synovi tak, že je ochotný si ho koupit? Kruci, to se přece pořád děje.“

„Ale...“ Zvedla se ze dřepu. „Jak by takový podvod mohli utajit? Ty přece nemluvíš o legální adopci.“

„Ne, to ne. Zkus uvažovat se mnou. Co když si Reginald najal mladou ženu, třeba inteligentní a z dobré rodiny, která se dostala do problému. Zaplatí jí účty a zabezpečí ji s tím, že si pak dítě vezme, pokud to bude chlapec.“

„A když by se narodila holka, přišel by o investici?“

„To už je riziko. Další možnost je, že ji oplodnil sám.“

„A jeho žena klidně přijala bastarda za svého jako budoucího dědice?“

„Držel ruku na pokladně, nebo ne?“

Roz tam nehybně stála a mnula si paže. „To je hodně chladná teorie.“

„Je. Možná byl do Amélie zamilovaný, chtěl se rozvést a vzít si ji. Mohla taky umřít při porodu. Nebo naopak šlo čistě o obchodní

záležitost. Ale kdyby byl Reginald Harper junior Améliin syn, hodně věcí by to vysvětlovalo.“

„Třeba?“

„Nikdy neublížila tobě ani nikomu pokrevně příbuznému. Není to proto, že jsi z její krve? Její potomek? Její praprapravnučka?“

Poodešla pár kroků od malého hrobu. „Tak proč se zjevuje v tomhle domě a v zahradách? Copak myslíš, že by dítě porodila tady? V Harperově domě?“

„Možná. Nebo tu byla na návštěvě a strávila tady nějaký čas. Třeba jako kojná, to se taky dělávalo. Možná tady opravdu zemřela, tak nebo onak.“

„Tak nebo...“

Ten hrob nebyl malý a neměl náhrobek. Zel tam jako hluboká černá jáma.

Zastavila se nad ním, nad těmi širokými ústy země. A pohlédla dolů na smrt. Na tělo ve špinavé, potrhané košili, maso, které odpadávalo od kostí. Pach rozkladu se vyvalil ven jako roj bzučících včel a začal ji pálit v očích, v hrdle i břiše.

Místo, na němž stála, bylo vlhké a kluzké. Kolem se válela nízká mlha a tvořila šedé šmouhy na černé hlíně a vlhké trávě.

Zabodla rýč do té mlhy a hlíny s trávou a nabrala jí kupku. Pak ji vhodila do hrobu.

Oči mrtvol se otevřely a šíleně a zlovorně se zaleskly. Mrtvá vztáhla ruku, až jí kosti hrozivě pronikaly shnilým masem, a začala se zvedat.

Roz sebou škubla a ohnala se po rukou, které jí držely.

„Jen klid, klid. Dýchej. Hezky pomalu.“

„Co se stalo?“ Znovu smetla Mitchovu ruku a pak si uvědomila, že sedí na zemi na jeho klíně.

„Omdlela jsi.“

„To rozhodně ne. Nikdy v životě jsem neomdlela.“

„Tak to bylo poprvé. Najednou jsi zbledla jako křída a obrátila oči v sloup. Chytil jsem tě, abys neupadla. Bylas bez sebe jen minutu.“ Sám se trochu chvěl a přitiskl se k ní čelem. „Nejdelší minutu mého života.“

Několikrát se zhluboka nadechl. „Jestli už je ti líp, nech mě chvíli sedět, než se uklidním já, ano?“

„Proboha, co to má být?“

„Nechtěl jsem tě rozrušit. Jen jsme probírali různé teorie. Musíš dovnitř.“

„Snad si nemyslíš, že jsem omdlela, protože se můj dědeček možná narodil jako nemanželské dítě? Prokrista. Za co mě máš? Nejsem žádná slaboduchá chudinka, která posuzuje svoji identitu podle chování svých předků. Kruci, já dobře vím, kdo jsem.“

Barva se jí vrátila do tváře a ty oči s podlouhlými víčky vypadaly podrážděně.

„Tak mi teda řekni proč...“ Ted' zbledl zas on jako stěna. „Bože, Roz, nejsi těhotná?“

„Uklidni se, prosím tě. Ještě před chvilkou jsi o mně mluvil jako o babičce a teď jsi v šoku při představě, že bych mohla být těhotná. Rozhodně nehodlám povít tak pozdního potomka, takže klid. Měla jsem nějaké vidění, nebo co.“

„Povíš mi o tom?“

„Jednu minutu jsme mluvili a druhou stojím – ani nevím kde přesně – ale nad otevřeným hrobem. Byla v něm Amélie a nevypadala nejlíp.“

Neubránila se zachvění a opřela se o Mitche hlavou. O to silné, pevné rameno. „Víc než mrtvá, rozkládala se. Jasně jsem ji viděla i cítila. To mě asi položilo. Bylo to, mírně řečeno, dost nepříjemné. Asi jsem ji právě pohřbívala. A ona otevřela oči a začala se hrabat ven.“

„Jestli tě to utěší, kdyby se to stalo mně, omdlel bych taky.“

„Nevím, jestli to bylo tady, myslím přesně na tomhle místě. Nevypadalo to tak, ale jistá si nejsem. Procházela jsem se tady tisíckrát, vysadila tady tu pachysandru a ten olivovník, a nikdy jsem nic divného necítila.“

„Jestli mám risknout další teorii – nikdy jsi nebyla tak blízko zjištění, kdo vlastně byla.“

„Asi ne. Budeme muset kopat,“ řekla Roz a vstala. „Musíme kopat a zjistit, jestli tady není.“

Přinesli si světla a kopali hluboko přes půlnoc. Muži nepřetržitě, zatímco Roz, Stella a Hayley se mezi kopáním střídaly v domě u hlídání spících dětí. Nenašli nic než kosti jednoho milovaného psa.

„Možná to bylo jen metaforické.“

Roz zvedla hlavu k Harperovi, když se příštího dne procházeli lesem domů. Věděla dobře, proč je s ní a objímá ji kolem ramen. Mitch mu totiž řekl, že omdlela.

Od té události ji nenechali ani pět minut o samotě. Zase se to zlepšilo, uvědomovala si, ale musela synovi a zbytku své náhradní rodiny dát aspoň den, než je od sebe trochu odežene.

„Co má být metaforické?“

„No to vidění, co jsi měla. Že stojíš nad jejím hrobem a zasypáváš ji hlínou.“ Trhl sebou. „Nechci tě znova děsit.“

„Neděsíš. Kdo tady mívá noční můry po jednom ranním sobotním pořadu? Jak se to jmenovalo. Země ztracených?“

„Ježíš. Sleestak.“ Zachvěl se a jen částečně to hrál. „To mě děsí pořád. Ale chtěl jsem říct, žeš nikdy nestála nad jejím hrobem a nepohřbívala ji. Ona zemřela už dávno. Ale jestli to má mít přenesený význam, dá se říct, že se snažíš otevřít její hrob, ale pořád ti něco chybí, na něco nemůžeš přijít, a tím ji zase pohřbíváš.“

„Takže je to všechno v mé mysli.“

„Možná to tam vkládá ona, já nevím.“

Chvíli o tom uvažovala. „Mitch má takovou teorii. Bavili jsme se o ní a hned nato jsem zkolabovala.“

Pověděla mu o ní a přitom ho vzala kolem pasu. Společně se pak zastavili na kraji lesa a zadívali se na dům.

„Nezdá se to tak nemožné, když uvážíš okolnosti,“ řekl Harper. „Vždycky to vypadalo, jako by byla jednou z nás.“

„Mám dojem, že se tím nabízí celá řada nových otázek a nedostaneme se blíž ke zjištění, kdo byla. Ale jedno je jasné. Potřebuju ty deníky víc než kdy jindy. Jestli se o to Jane nepokusí, vypravím se za Clarise sama.“

„Mám vám dělat rozhodčího?“

„Možná bys mohl. Pokud Amélie patří do rodiny, zaslouží si pozornost. Napadá mě, proč to samé necítím ke Clarise. Ta podle mě

vždycky chtěla víc pozornosti, než si zaslouží. Nevím, proč mám větší soucit s mrtvou ženou, která možná byla příbuzná, než s živou, která nesporně příbuzná je.“

„Jednou mě uhodila.“

Roz okamžitě ztuhla. „Co že udělala?“

„Pořádně mě majzla, když byla u nás na návštěvě a přistihla mě, jak lezu v kuchyni na linku do sklenice se sladkostmi. Mohlo mi být tak šest. Plácla mě, stáhla dolů a řekla, že jsem hamižný a nečestný mizera.“

„Proč jsi mi to neřekl? Neměla právo se tě dotknout. Stáhla bych ji z kůže.“

„A hned potom mě,“ podotkl. „Protože jsem měl zakázáno lízt na tu skříň a brát si sladkosti bez dovolení. Tak jsem si nechal nařezat a radši jsem se vypařil.“

„Jestli ti někdo smí nařezat, pak jsem to jediné já. Nikdo se nedotkne mých dětí a takový zločin se podle mého soudu nedá promlčet. Ta mrcha.“

„Tak vidíš,“ stiskl jí rameno pevněji. „Už se cítíš líp?“

„Ta ještě bude litovat, než s ní skončím.“ Vydali se k domu. „Ale tu nenechavou ruku jsi do sklenice s bonbony strkat neměl, Harpere Jonathane Ashby.“

„Ano, madam.“

Lehce ho nabrala loktem do žeber. „A nedělej si ze mě legraci.“

„Nedělám, jen mě napadlo, že jsou tam sladkosti i teď.“

„Asi jsou.“

„Sušenky a mléko, to by bylo.“

„Jasně. Jdeme otravovat Davida, aby nám nějaké dal. Ale musíme hned. Pak se musím chystat na večírek.“

Roz si uměla zvolit styl a barvy, které jí nejen lichotily, ale byly i vhodné. Vybrala si šaty od Diora pro jejich čisté, ladné linie a příjemnou nazlátlou barvu. Rovný živůtek, tenká ramínka a šál odhalovaly její záda a ramena.

Ale vypracovaná záda, paže i ramena. O to se postarala a neznala tedy důvod, proč je neukázat. Šaty přizdobila babyččinými brilianty – drobnými náušnicemi a vrstevnatým náhrdelníkem.

I když věděla, že toho bude litovat, nazula si páskové boty na vysokém podpatku, v nichž mohla ukázat nehty nalakované stejně jemným odstínem zlaté jako šaty.

Obrátila se, aby se v zrcadle prohlédla zezadu, a nepřítomně zvolala ‚dále‘, když se ozvalo klepání na dveře.

„Roz, chtěla jsem jen...“ Stella ztuhla na místě. „Panenko Maria, to je ale nádhera!“

Roz na sebe kývla do zrcadla a znovu se obrátila. „Je. Občas má člověk prostě chuť srazit je na zadek, chápeš? A na mě to přišlo dneska.“

„Jen... jen chvilku stůj.“ Odběhla a Roz slyšela, jak volá na Hayley.

S úsměvem se chopila kabelky – co ji to posedlo, že vydala tolik peněz za něco tak titěrného? – a začala do ní dávat věci nutné pro večer mimo dům.

„Tohle musíš vidět,“ říkala Stella a táhla Hayley do pokoje.

Hayley zamrkala, pak přimhouřila oči. „Zatoč se dokola. Kvůli nám.“

Roz ochotně poslechla a Hayley zkřížila ruce na prsou a uklonila se

„Nejsme hodni vašeho pohledu. To jsou pravé brilianty? Já vím, že se nesluší se tak ptát, ale nemůžu si pomoci. Jsou tak... třpytivé.“

„Patřily babičce, moc pro mě znamenají. Což mi připomíná, že mám něco, co by sis možná mohla vzít na svatbu, Stello. Vyřešilo by se tím to staré, půjčené a modré.“

Podala Stelle skříňku, kterou už předem vytáhla ze sejfu.

„Ach bože.“

„Ty mi dal John k jednadvacátým narozeninám.“ Usmála se nad safírovými náušnicemi. „Napadlo mě, že by se hodily k šatům, které sis vybrala. Ale kdyby ne, neurazím se.“

„Ty by se musely hodit ke všemu.“ Stella opatrně zvedla jednu náušnici se safírem ve tvaru srdce. „Jsou tak výjimečné, ale co víc, já jsem...“

Zadrhla se, mávla si rukou před obličejem a dosedla na postel. „Promiň. Já jen... žes je půjčila zrovna mně.“

„Kdybych měla sestru, taky bych byla ráda, kdyby si ve svatební den vzala něco mého.“

„Jsem tak dojatá a poctěná. Tak... Ted' tady budu pár minut sedět a brečet.“

„To nic, jen do toho.“

„Víš, ta stará věc, co musí mít nevěsta, symbolizuje její spojení s rodinnou tradicí.“ Hayley popotáhla.

Roz se dotkla její tváře. „Věřím ti. Můžete tady sedět a brečet společně.“

„Co? A kam jdeš ty?“ zeptala se Hayley.

„Dolů. Mitch tu bude každou chvíli.“

„To nemůžeš.“ Hayley si skousla ret, očividně bezradná, jestli si má sednou ke Stelle, nebo zabránit katastrofě, a zamávala rukama. „Musíš počkat, až dorazí, a pak klouzat dolů po schodech. Ty schody jsou jako dělané pro scházející dámu. Musíš si připravit entré.“

„Ne, nemusím. Mluvíš jako moje matka, která mě přikázala udělat to kvůli mému doprovodu – ještě že to byl John a mohli jsme se tomu pak zasmát –, když mě donutila jít poprvé na ples. Věř, že se svět nezboří, když ho přivítám u dveří.“

Zaklapla kabelku a naposled pohlédla do zrcadla. „A navíc musím dodržet ještě jednu tradici. Kdybych se nešla ukázat dolů Davidovi, aby mi šaty schválil, urazila bych jeho city. V zásuvce u postele jsou papírové kapesníčky,“ zavolala ještě.

Sotva se modelem pochlubila Davidovi, už se ve dveřích objevil Mitch.

Když mu otvírala, mohla se potěšit jeho užaslým pohledem a hlubokým hvízdnutím. „Jak jen můžu mít tolik štěstí?“ zeptal se.

Zasmála se a vzala si šál. „Přitom, jak vám ten smokink sluší, doktore, ho do konce večera můžete mít mnohem víc.“

18

„Snažil jsem se rozpomenout, kdy jsem měl na sobě smokink naposled.“ Mitch vklouzl za volant a ještě jednou si dopřál dlouhý pohled na Roz, která si připínala pás. „Určitě to bylo na kamarádově svatbě. Jeho nejstarší dítě teď končí střední školu.“

„No, to je škoda, protože ti to v něm moc sluší.“

„Nakloň se ke mně.“ Když to udělala, lehce ji políbil. „Jo, chutná to stejně dobře, jak to vypadá.“

„To určitě.“

Nastartoval a vyrazil od domu. „Taky se na tu slavnost můžeme vykašlat, utéct někam a vzít se. Jsme na to oblečení.“

Vyslala k němu postraní pohled, zatímco vyjížděl na hlavní silnici. „S těmi žádostmi o ruku opatrně, doktore, už jsem v minulosti dvakrát souhlasila.“

„Dej vědět, až to budeš chtít zkusit potřetí.“

Byl to krásný pocit, uvědomila si, být tak hezky oblečená a flirtovat s pohledným mužem. „Myslíte to se mnou vážně?“

„Vypadá to tak. Jen musíte uvážit, že jsem chlápek ve vypůjčeném smokinku, ale zase si pro něj skočím, kdybyste se rozhodla do toho praštit. To je to nejmenší.“

„Jistě, to je rozhodující faktor.“

Krátce položil ruku na její. „Vydělávám slušně a na mém majetku mi v žádném případě nezáleží. S tím, co mám za sebou, jsem napakovaný až dost. Už hodně dlouhou dobu je v mém životě to nejpodstatnější můj syn. Ale už dospěl, a i když ho vždycky budu mít moc rád, jsem připravený na jiné podstatné lásky.“

„A až se odstěhuje do Bostonu?“

„Dost mě to sebere.“

Tentokrát se ona dotkla jeho ruky. „Dobře vím, jaký je to pocit.“

„Nemůžeš za nimi chodit pořád. A není zas tak těžké vypravit se občas do Bostonu na návštěvu nebo někam, kde je to zajímavé, na basketový zápas.“

„Už se těším, až ho poznám.“

„Já se na to taky těším. Doufám, že se nebudeš cítit trapně kvůli tomu, co je mezi tebou a rodiči jeho dívky.“

„Já ne. Jan ale bude, protože nemá pevnou páteř a stydí se, že se se mnou přátelila. Je to hloupé, ale ona už je taková. Já se naopak bude bavit tím, jak se ošívá.“

Protáhla se a s uspokojením dodala: „Já jsem přece jen škodolibá ženská.“

„To se mi na tobě vždycky líbilo.“

„To je fajn,“ řekla, když odbočovali ke klubu. „Protože dneska se to nejspíš projeví.“

Mitchovi přišlo fascinující, jak takováhle společnost funguje. Drahé róby a vybrané způsoby tvořily jakousi lesklou slupku něčeho, co by se dalo nazvat syndromem partiček střední školy. Lidé se houfovali do menších skupinek u stolů, v rozích místnosti nebo u strategických míst, odkud mohli pozorovat jiné skupinky. Pár motýlků poletovalo od jedné party ke druhé, třepotalo křídélky, smočilo sosáček do nektaru pomluv a roznášelo je dál.

Móda byla jedním z hlavních témat. Nespočítal by, kolikrát zaslechl poznámku typu: Bože můj, musela být opilá, když si koupila takové šaty.

Něco podobného okusil už na slavnosti u Roz, ale tentokrát se účastnil jako její doprovod a všiml si, jak se tím atmosféra mění.

Navíc byl v téhle bandě nováčkem.

Už poněkolkáté znova vyprávěl, kdo je, co dělá a kdo byli jeho rodiče. Třebaže způsob vyzvídání byl často okouzlující, brzy měl dojem, že měl namnožit svůj životopis, který by potom rozdával.

Věk hostů se pohyboval v rozmezí těch, kteří tančili swing, co právě zněl, když to byla žhavá novinka, až těch, kteří ho považovali za docela milé retro.

I tak byl večírek příjemnou změnou pro člověka ve vypůjčeném smokinku. Snažil se jen vyhnout detailnímu rozebírání své práce pro Harperovu rodinu se zvědavým párem jménem Bing a Babs, pokud si to dobře pamatoval.

Jakmile spatřil Joshe, měl alespoň výmluvu. „Promiňte, právě dorazil můj syn, potřebuju s ním mluvit.“

Mitch proběhl mezi smokinky a róbami. „Hej, ty ses vyfešákoval.“ Objal Joshe jednou rukou kolem ramen a pak se usmál na malou brunetku. „Ty musíš být Shelby.“

„Ano. A vy Joshův tatínek. Jste si hrozně podobní.“

„Tak to by bylo. Páni,“ Josh se rozhlédl po místnosti, „tomu říkám výkladní skříň.“

Sál byl vyzdobený šňůrami drobných světel a jarními květinami. Číšníci obsluhovali tři bary nebo procházeli mezi hosty s tácy s nápoji či lahůdkami. Brilianty zářily a smaragdy se třpytily, jak se páry daly do tance na žhavou verzi Goodmanovy písně „Sing, Sing, Sing“.

„Jo, je to jak *Příběh z Filadelfie*.“

„Cože?“

Mitch se na Joshe lítostivě zadíval. „Už před *Terminátorem* se promítaly filmy, víš?“

„Když myslíš. Kde je tvoje dáma?“ zeptal se syn.

„Někdo ji zastavil. Právě jsem... á, támhle jde.“

„Promiňte, zdrželi mě známí. Ahoj, Shelby. Tobě to ale sluší.“

„Děkuji, paní Harperová. To jsou ale úžasné šaty. Josh říkal, že přijdete s jeho otcem.“

„Ráda tě konečně poznávám, Joshi. Tatínek o tobě pořád mluví.“

„Nápodobně. Musíme si to někde v koutku porovnat.“

„Moc ráda.“

„Támhle vidím rodiče.“ Shelby kývla k jednomu stolu. „Chtěla bych tě, Joshi, i tvého tatínka představit. Až splníme povinnost, můžeš mě vzít na parket.“

„Tak jdem na to. Táta říká, že pěstujete rostliny, paní Harperová.“

„Roz, a ano, pěstuju.“

„On je naopak vraždí, víte,“ dodal, když si klestili cestu sálem.

„To už jsem viděla.“

„Ale ony, jak ho uvidí, většinou rovnou spáchají sebevraždu, aby to měly za sebou.“

„Sklapni, Joshi.“

„Jen nechci, abys na ni něco hrál.“ Zazubil se na otce. „Shelby říkala, že bydlíte v tom nádherném domě, kolem kterého jsme jeli.“

„Ano, ten už dlouho patří naší rodině.“

„Je fakt obrovský a vypadá dobře.“ Naklonil hlavu, aby se na otce krátce a trochu necudně usmál. „Táta tam teď tráví hodně času.“

„Pracuju tam.“ Mitch díky mnohaletému tréninku dokázal syna nenápadně žd'uchnout do žeber.

„Doufám, že u nás brzy taky strávíš nějaký čas.“

Roz se zastavila u stolku, kde si Jan a Quill povídali s přáteli. „Ahoj, všichni.“ Jan podle očekávání ztuhla a trochu pobledla. Roz se schválně naklonila a téměř ji políbila na tvář. „Ty ale báječně vypadáš.“

„Mami, tati.“ Shelby se natočila, aby mohla začít s představováním. „Tohle je Joshua Carnegie a jeho otec doktor Mitchell Carnegie. Moji rodiče, Jan a Quill Forresterovi, a paní a pan Renthowovi.“

Quill, solidně stavěný, předstíraně srdečný muž s přehazovačkou se postavil a potřásl rukou Mitchovi a Joshovi. Pak se naklonil k Roz. „Jak se vede, Rosalind?“

„Docela dobře, Quill. A co tvoje podnikání?“

Trochu se naježil, ale pak kývl. „Jde to slušně.“

„To ráda slyším. Jan, je neuvěřitelné, jak vaše Shelby vyrostla do krásy. Musíš být pyšná.“

„Samozřejmě. Netušila jsem, že se s jejím přítelem znáš.“

„Jsme s jeho otcem velcí přátelé.“ Celá zazářila, když se zaklesla do Mitche. „Mitch se právě zabývá historií Harperova rodu. Vyhrabává všemožná tajemství a skandály.“ Rozehrála to – se smíchem zatřepala hlavou. „My tady v Shelby County milujeme naše skandály, no ne?“

„Tak už vím, kde jsem to jméno slyšel,“ ozval se Renthow. „Četl jsem jednu z vašich knih. Sám jsem takový amatérský genealog. To je fascinující obor.“

„Taky bych řekl. Harperovi předkové mě v každém případě dovedli k Roz.“ Mitch ladným pohybem zvedl její ruku a políbil ji. „A za to jim musím být vděčný.“

„Víte,“ pokračoval Renthow, „já jsem své předky vysledoval až k Fifesům do Skotska.“

„Vážně?“ ožil Mitch. „K příbuzným Duncana Phyfese, než změnil pravopis jména?“

„Ano, přesně tak.“ Očividně potěšený Renthow se posunul na židli, aby se k Mitchovi mohl naklonit. „Chtěl bych sestavit něco podrobnějšího. Možná byste mi mohl dát nějaké tipy.“

„Moc rád.“

„Co kdybychom se všichni na chvilku posadili?“ začala Shelby. „Líp se seznámíte a my zatím...“

„Čekáme přátele,“ přerušila ji Jan. „Náš stůl je obsazený. Rosalind a doktor Carnegie si určitě najdou jiný, aby to pro všechny bylo pohodlné.“

„Mami,“ zašeptala dívka šokované, ale Roz to přebila zdvořilým úsměvem. „My už jeden máme, díky. A na chvíli vám odvedeme tady ten hezký mladý pár. Shelby, pojd', ukážu ti, kde sedíme, a Josh s Mitchem nám zatím donesou pití.“

Zahákla se do mladé ženy a odváděla ji pryč.

„Paní Harperová, já... já se moc omlouvám, paní Harperová, já nevím, co se to stalo.“

„S tím si nelam hlavu. Tady to je náš stůl. Posad' se a pověz mi, kdes toho skvělého mladého muže potkala, než se stihnou vrátit. Říkej mi Roz. Vždyť je to něco jako dvojité rande.“

Dokázala ji uvolnit a rozpovídat, dokud se jejich partneři nevrátili s drinky a drobným pohoštěním. Teprve když vzal Josh Shelby na parket, projevila Roz trochu vzteku.

„Nemusela to dítě takhle ztrapňovat. Kdyby měla v té trucovité hlavě rozum, věděla by, že se k nim neposadíme. Taková sladká holka. Musím bohužel dodat, že po rodičích to nezdědila.“

„Urovnala jsi to. Jeden z důvodů, proč jsem odešel z akademického sboru, byly tyhle urážlivé souboje a drobné ústřky. Ale ať se pohneš kamkoli, všude je jich plno, vid'?“

„Asi ano. Já se od toho taky držím co nejdál. Nemám na to trpělivost. Ale občas cítím povinnost se někde ukázat.“

„To nejsi sama,“ řekl a spojil si s ní na stole prsty. „Jak moc tě vytočí, že sem právě vešel Bryce Clerk se stejnou blondýnou jako na tvé party, co chtěl narušit?“

Ruka jí trochu ztuhla a pak ji pomalu uvolnila. „Měla jsem tušení, že se objeví. No, to nic. Prostě si na chvilku odskočím, trochu si domluvím a přepudruju se. Nemám v úmyslu způsobit další scénu na veřejnosti, to mi věř.“

„Mně by to nevadilo.“

„To je fajn pro případ, že bych si nedokázala domluvit.“

Vstala, vyšla ze sálu a dala se chodbou k toaletám.

Uvnitř si opravila rtěnku a začala se poučovat o správném chování.

Nesnížíš se přece na jeho úroveň, i kdyby provokoval sebevíc.

Nedovolíš té hloupé holce, aby tě zatáhla do babské hádanice, i kdybys ji měla nechat na zemi vykrvácet a nehnula ani prstem.

Nepřipustíš...

Roz ukončila sebepoučování, protože dovnitř vklouzla Cissy.

„Musela bych použít motorovku, abych se odřízla od Justine Lukesové. Bože, ta ženská by tě umluvila do bezvědomí, aniž by řekla něco zajímavého. Chtěla jsem se stavit u vašeho stolu. Přisahám, Roz, že bys nemohla vypadat líp.“

„Taky myslím, že už jsem dosáhla vrcholu svých možností. Jak to šlo s tchánem a tchyní?“

„Ani kdybych ji praštila tou ozdobnou mříží po hlavě, nemohla by být víc perplex. Ani ona na tom nedokázala najít chybičku. Jen jsem se musela polít vínem, abych odpoutala pozornost, když se začala ptát na jeden z těch keřů. Ten s větvemi do oblouku a bílými květy. Jak krásně voní.“

„Převislá leucothoe.“

„Asi. V každém případě ti budu do smrti vděčná. Není to Janina dcera u vašeho stolu?“ Cissy se postavila vedle Roz a začala si upravovat vlasy.

„Ano, je tu náhodou se synem mého přítele.“

„Které oba moc toužím poznat. Ráda přidám mezi známé dva hezké chlapy. Nejspíš sis všimla, že sem pronikl Bryce.“

Sklouzla v zrcadle očima od svého odrazu k Rozinu. „Utrhla jsem se od Justine, abych k němu nemusela být zdvořilá. Nevím, jestli jsi slyšela poslední novinky, ale...“

Zmlkla a stáhla rty, když dovnitř vešly Jan a Mandy.

Obě se zarazily, ale zatímco Jan chtěla rychle projít kolem, Mandy napochodovala k Roz a ukázala na ni prstem.

„Jestli nepřestaneš s tím obtěžováním, dám to k soudu a nechám tě zavřít.“

Roz s pobaveným výrazem vytáhla kosmetickou taštičku. „Nevím, jestli se dá návštěva country klubu považovat za obtěžování, ale hned ráda řeknu právníkovi, aby se na to podíval.“

„Ty moc dobře víš, co myslím. Volalas do mého salonu a zrušila mi všechny termíny. Voláš mi ve dne v noci, a když to zvednu, vždycky zavěsíš.“

Roz si v klidu přepudrovala nos. „A proč bych něco z toho dělala?“

„Nemůžeš snést, že si budu brát Bryce.“

„Tak daleko to došlo?“ Roz zavřela taštičku. Škodolibá část jejího já si poskočila radostí. Pokud si Bryce vezme jinou bohatou ženu, mohl by jí a její rodině dát pokoj. „No, i přes to hrubé chování s tebou soucím.“

„Já vím, cos prováděla Bryceovi a taky Jan, protože je to moje kamarádka.“

„Ani jedné z vás jsem nic neprovedla.“ Zadívala se na Jan. „A nemám ani proč.“

„Někdo volal jednomu z Quillových nejlepších zákazníků a předstíral, že jsem to já,“ řekla Jan ztuhle. „Opilý, sprostý hlas, který stál Quilla důležitého klienta.“

„To je mi líto, Jan. Ale jestli skutečně věříš, že bych něco takového udělala, nebudu utrácet svůj ani tvůj čas, abych ti to vymlouvala. Promiňte.“

Ještě zaslechla, jak Cissy užasle řekla: „Jak můžeš být tak omezená,“ a pak se za ní zavřely dveře.

Vydala se zpět chodbou, ale po chvíli ztuhla, protože se tam o stěnu opíral Bryce. Aby se vyhnula scéně, obrátila se a vyrazila opačným směrem.

„Ustupuješ?“ Zasmál se a dohonil ji. „Překvapuješ mě.“

Zastavila se. Nepřemlouvala se dost dlouho, napadlo ji. Ale v téhle náladě by to stejně nepomohlo. „Ty mě zas vůbec nepřekvapuješ.“

„Ale ano, myslím, že ano a ještě překvapím. Nebyl jsem si jistý, jestli sem dneska dorazíš.“ Nasadil podlý a potměšilý výraz. „Někde jsem slyšel, žeš zrušila členství v klubu.“

„To je právě na takových zprávách hloupé, že to často bývají lži. Pověz, Bryci, co chceš získat za tolik námahy? Psaní dopisů, telefonáty, riskování, že tě zatknout za falšování kreditních karet...“

„Nechápu, o čem mluvíš.“

„V tuhle chvíli tu není nikdo než my dva.“ Ukázala sem tam prázdnou chodbou. „Tak pojďme rovnou k věci. Co chceš?“

„Všechno, co můžu dostat. Nikdy neprokážeš, že jsem někam volal, psal nějaké dopisy, používal kreditní karty. Jsem chytrý a opatrný.“

„A jak dlouho myslíš, ti to bude procházet?“

„Dokud mě to neomrzí. Investoval jsem do tebe hodně námahy a čas, Roz, a tys mě odkopla. To nemám rád. Takže jsem zpátky a nemine den, abys na to nepomyslela. Samozřejmě že kdybys mi udělala soukromou finanční nabídku...“

„To se nikdy nestane.“

„Tvoje volba.“ Trhl ramenem. „I tak tě zvládnou pomaličku obírat. Doufám, že dostaneš rozum. Víím dobře, jak moc ti záleží na reputaci a postavení v Shelby County.“

„To jistě nevíš.“ Nespouštěla z něho oči, i když se metr za jeho zády otevřely dveře z toalety. „A nemůžeš mě ani zasáhnout tam, kde je to důležité, i kdybys rozšířil sebevíc lží a přesvědčil lidi, aby jim věřili. Quill není takový blázen a brzo pochopí, že ho okrádáš. A dost citelně.“

„To si ho ceníš až moc. Ten je především chamtivý. A na chamtivosti já umím vydělat.“

„To věřím, když jí máš tolik sám. Řekni, o kolik jsi zatím obral chudinku Mandy?“

„O nic, co by si nemohla dovolit. Ani tobě jsem nevzal tolik, aby sis to nemohla dovolit, Roz.“ Přejel jí rukou po tváři a ona ho

nechala. „A za svoje peníze jsi dostala hodně zpátky. Kdybys nebyla tak úzkoprsá, mohli jsme spolu být dál.“

„Kdybys mě neokrádal a nepodváděl s jinou ženou přímo v mém domě, tak možná mohli, takže bych ti za to vlastně měla poděkovat. A co tě vlastně přitahuje na Mandy?“

„Je bohatá, ale tos byla taky. Pak je mladá, na rozdíl od tebe, a neuvěřitelně pitomá. Tos taky nebyla. Možná trochu nechápavá, ale ne hloupá.“

„A opravdu si ji vezmeš?“

„Ona tomu věří.“ Vzal zlatý zapalovač, líně odklopil víčko, škrtl a zase ho zaklapl. „A kdo ví? Peníze, mládí, poddajnost. Možná by to byla dokonalá ženuška pro mě.“

„Je tak podlé ubližovat jí, předstírat falešné telefonáty, komplikovat jí život a dělat problémy Jan a Quillovi, připravit Quilla o klienta... Myslela jsem, že potřebuješ konstruktivnější práci.“

„Dvě mouchy jednou ranou. Mají pak se mnou soucit a navíc zasáhnou tebe.“

„A co myslíš, že se stane, až zjistí pravdu?“

„Nezjistí. Jak už jsem říkal, jsem opatrný. Nikdy mi to nedokážeš.“

„Myslím, že nebudu muset. Ty ses vždycky rád chlubil a naparoval, Bryci.“ Tentokrát ho plácla po tváři ona a považovala to za ránu z milosti. „Což je jedna z mnoha tvých špatných vlastností.“ Kývla za jeho záda, kde stály Mandy s Jan ztuhlé jako sochy s šokovaným výrazem ve tváři.

Cissy vedle nich mírně zatleskala. Roz se tedy náznakem uklonila a odcházela pryč.

A zatvářila se také překvapeně, když na druhém konci chodby spatřila Mitche.

„Stihl jsem představení,“ prohodil a vzal ji za ruku. „Myslím, že hlavní herečka se vyznamenala.“

„Děkuji.“

„Jsi v pořádku?“

„Asi ano, ale zašla bych na vzduch.“

Odvedl ji na terasu. „Velmi úskočné“ řekl.

„Velmi nepřípravené,“ opravila ho a teď, když bylo po všem, se jí začal svírat žaludek. „Ale prostě tam byl, celý lačný smlsnout si na mně a ukázat to všem, a pak ty dvě ubohé, otravné ženské. Ještě že se k tomu nachomýtlá Cissy. Těmhle kus se všude bude přehrávat znova, slovo od slova a rychlostí blesku.“

Jako na povel se ze sálu ozvaly zvýšené ženské hlasy, náhlý třesk a hysterické vzlyky.

„Nechceš se podívat na druhé jednání?“

„Ne, nechci. Myslím, že mě můžeš požádat o tanec přímo tady.“

„Tak dobře.“ Vzal ji kolem pasu. „Krásná noc,“ řekl, zatímco otevřenými dveřmi za nimi bylo vidět dramatické scény.

„To tedy je.“ S dlouhým povzdechem si položila hlavu na jeho rameno a cítila, jak se jí ulevuje. „Cítíš tu vistárii? Chtěla jsem ti poděkovat, že ses mi hned nepřihnal na pomoc.“

„Málem ano.“ Přejel rty po jejích vlasech. „Ale pak mi došlo, že to máš všechno pod kontrolou, a užíval jsem si show z první řady.“

„Bože, slyšíš, jak ta ženská kvílí? Copak v sobě nemá kousek hrdosti? Bojím se, že Bryce měl v jednom pravdu. Ona je hloupá, až to bolí. V hlavě má temno jako v podzemní jeskyni za bezměsíčné noci.“

„Tati!“ Josh proběhl dveřmi. „Tohle musíš vidět.“

Mitch dál kroužil s Roz na terase, třebaže hudba dávno ustala a přepustila místo výkřikům a dusotu nohou.

„Mám jinou práci,“ odpověděl.

„Ale Shelbyin táta právě srazil jednoho chlapa k zemi. Normálně mu ji natáhl. A jedna ženská se na něj vrhla – na toho chlápka, ne Shelbyina tátu. Vždyť o to přijdeš.“

„Tak běž zpátky, abys nám to pak mohl vyprávět. Já teď chvilku budu líbat Roz.“

„Teda. Asi bych měl do country klubu chodit častěji.“ S tím Josh zase vběhl do sálu.

A Mitch se sklonil k Roziným rtům.

Potřebovala se uvolnit. Držela se dobře, uvažovala, když vracela šperky do truhličky, a věřila, že tímhle se pomstychtivého exmanžela konečně zbaví.

Jen ji to stálo další scénu na veřejnosti.

Byla z nich unavená i z věčného provětrávání špinavého prádla před dychtivýma očima. Ale bude to muset překonat.

Svlékla se a vklouzla do teplého flanelového županu.

Ještě že z toho klubu odešli brzy. Taky nebyl důvod dál zůstat, pomyslela si s ostrým úsměvem. Zůstala za nimi neskutečná změť převrácených stolů, rozlitych nápojů a rozmetaného jídla, zděšených hostů a zoufalé ochranky.

Což bude předmětem klepů dlouhé týdny, stejně jako ona.

To nic, to se očekává, uvažovala, když si napouštěla horkou vanu. Přežije to a pak se věci vrátí k normálu jako vždycky.

Přidala do vody extra dávku bublinek pro požitkářskou noční koupel. Až bude hotová, uvolněná, vláčná a zrůžovělá, mohla by zajít za Mitchem do knihovny a kývnout na něho prstem.

Ještě že chápal, že potřebuje trochu samoty. S povzdechem vklouzla do vody až po uši. Muž, který uměl rozeznat ženinu náladu a přijmout ji, byl vzácný.

John to uměl, zavzpomínala. Většinou. Tak dobře jim to spolu šlo, když v tandemu budovali rodinu, užívali si přítomnosti a plánovali budoucnost. Přijít o něho bylo jako přijít o ruku.

I tak to zvládla a dost dobře, když na to přišlo. Vychovala syny, na které mohli být ona i John pyšní, zabezpečila domov, ctíla tradice, vybudovala vlastní podnik. To není zlé na jednu vdovu.

Mohla se tomu zasmát, ale při pomýšlení na další fázi pocítila tlak v zátylku. Bryce. Hloupá, zbrklá chyba. Ale to nic, každý nějaké udělá. Jenže takhle napáchala tolik škody a způsobila takový rozruch. A pak veřejné dohady a klepy, které v mnoha směrech zasáhly její hrdost ještě víc.

Tolikrát ji během jejich manželství donutil o sobě pochybovat tam, kde si dřív bývala jistá. Ale on uměl tak nahlodávat, chytře a podle, vytrvalými tahy pod okouzlujícím zjevem.

Poníženě musela přiznat, že byla hloupá – a ještě kvůli muži.

Ale že mu dnes pořádně zavařila, a tím si vynahradila spoustu trapasů, rozčilování a bolesti. Naservíroval se jí na pořádném tácu, a tak si do něj zapíchla vidličku. Měl to spočítané.

Dobře pro ni. Jupí,

A teď přišel čas pro další možnou fázi v Životě Rosalind. Byla na ni připravená? Na ten velký, děsivý krok k muži, který ji miloval takovou, jaká byla? Skoro padesátiletá žena a myslí na lásku a svatbu – už potřeť. Není šílená?

Nohou si líně pohrávala s pramínkem horké vody, který nechala téct, aby vana nevystydla.

Nebo to byl dar zabalený v hezkém papíře, převázaný velkou stuhou, co jí spadl do klína?

Zamilovala se, pomyslela si, s úsměvem nechala odtékat napětí a zavřela oči. Do zajímavého, atraktivní a uvážlivého muže. Dobrého muže. S nějakými vadami a zvláštnosti, aby nebyl nudný.

Vzdychla si, jak ji začalo zmáhat uspokojení. A po dlažbě se vinul pruh průhledné šedé mlhy.

A sex? Ach, díkybohu za sex, uvažovala, protáhla se a zapředla jako kočka. Horký a sladký, něžný a vzrušující. Stimulující. Bože, ten muž byl stimulující. Její tělo už zase zalévaly šťávy.

Možná, snad by opravdu mohli společně žít. Třeba láska nemusí přicházet ve vhodnou a rozumnou dobu. A možná do třetice všeho dobrého. To by se ještě mělo uvážit, velmi vážně uvážit.

Manželství. Trochu ospale se nechala unášet, prsty probírala vodu s pěnou a mlha houstla a stoupala z podlahy jako povodeň.

Jde o to dát intimní slib někomu, koho nejenom milujete, ale komu i věříte. Mitchovi mohla věřit. Mohla mu důvěřovat.

Budou si synové myslet, že přišla o rozum? Možná, ale přece jen je to její život.

Asi by ji těšilo být provdaná. Mít ve skříni i šaty někoho jiného a na polici jeho knihy. Tenhle člověk není z nejpořádnějších, ale s tím by se nějak vyrovnala, pokud...

Zpěněná voda vychladla jako led. Roz zalapala po dechu, zvedla se do sedu a instinktivně se objala pažemi. Vytřeštila oči a uviděla, že koupelna je plná mlhy husté tak, že nedohlédla na stěny ani dveře.

Žádná pára, pochopila, ale jakási ošklivá šedá mlha, studená a hustá jako zmrzlá polévka.

Když se snažila postavit a vylézt ven, něco ji stáhlo pod hladinu.

Se stahem v žaludku přišel nejprve šok a pak teprve strach. Šok z ledové vody, pocit, že je tažena dolů a držena pod vodou, ji na

chvíli ochromil, než se začala bránit. Zalykala se, kopala a drala se k hladině a údy jí tuhly chladem. Jasně *cítla* ruce, které ji držely za hlavu, a nehty, co se zarývaly do jejího ramene, ale přes vodní clonu neviděla nic než bublinky a vířící mlhu.

Přestaň! To vykřikla její mysl. Vší silou se zapřela rukama i nohama a zoufale se odrazila. Hlavou rozrazila hladinu i ledovou mlhu. Stačila se zmateně nadechnout, ale ocelový tlak na ramenou ji opět srazil dolů.

Voda vyšplíchla přes okraj vany, jak zápasila, páčila ji v hrdle i v očích. Slyšela vlastní přidušené výkřiky, jak prohrávala s něčím, co ani neviděla. Loktem narazila do stěny vany a k hrůze se přidala bolest.

Pro tvé vlastní dobro. Jen pro tvé dobro. Musíš se poučit!

Hlas jí zněl v uších jako syčení. Syčení, které proniklo i přes frenetický tlukot krve. A teď ho uviděla, ten obličej plovoucí nad ní, se rty odtaženými v zuřivě grimase. Spatřila šílenství v očích Amélie.

On není jiný! Všichni lžou! Neříkala jsem ti to snad? Proč neposloucháš? Donutím tě poslouchat a nechat toho. Poskvrněná krev. Ta jeho krev je v tobě. Nakonec tě taky zkazila.

Ona umírala. Její plíce vrískaly, srdce se splašilo, jak se marně snažila nadechnout, marně hledala *vzduch*. Něco v ní se chystalo roztrhnout a pak tady umře ve studené, voňavé vodě. Ne dobrovolně a ne snadno. Začala tlouct nad sebe, rukama nohama. I myslí.

Nech mě být! Pust' mě! Nebudu tě moct poslouchat, když budu mrtvá. Zabíjíš mě. Jestli zemřu, zůstaneš duchem. Zůstaneš uvězněná. Vražedkyně. Uvězněná v Pekle.

Znovu sebrala sílu. napjala svaly v pudu sebezáchovy a vyrazila nahoru.

Voda vystříkla, prořízla mlhu, pocákala stěny i podlahu jako menší přílivová vlna. Roz sevřela v rukou okraj vany, nahnula se přes něj, dávala a vykašlávala, co musela spolknout. Obracel se jí žaludek, ale zahákla se pažemi za vanu. Už se nenechá znovu potopit.

„Už na mě nesahej, ty mrcho.“

Se sípáním vylezla z vany a ochable se sesunula na zmáčenou rohož. Otrásala se tam stočená do klubíčka, dokud nebyla schopná

popadnout dech. V uších jí zvonilo a srdce jí bušilo tak ostře, až ji napadlo, že bude mít navíc zhmožděná žebra.

Uslyšela pláč.

„Tvoje slzy pro mě právě teď moc neznamenají.“ Nevěřila, že dokáže vstát, a tak se posouvala po zemi, dokud nedosáhla na ručník. Třesoucí se nikou se do něj pro zahřátí zamotala.

„Žila jsem tu s tebou celý život. Snažila jsem se ti pomoci. A ty ses pokusila mě utopit? V mé vlastní vaně? Varovala jsem tě, že najdu způsob jak tě dostat z mého domu.“

Ta slova z ní nevycházela zdaleka tak silně a zlostně, jak si přála. Bylo těžké mluvit velitelským tónem, když jí cvakaly zuby zimou stejně jako strachem.

Trhla sebou, protože župan, který si pověsila na dveře koupelny, náhle slétl a ovinul se jí kolem ramen. „Tak díky,“ řekla a už se zmohla na sarkasmus. „To je od tebe hezké, že máš strach, abych nenastydla po tom, co ses mě pokusila zabít. Už toho mám dost.“

Strčila ruce do rukávů, přitáhla si župan k tělu a nejistě vstala.

Vtom v řídnoucí mlze spatřila Amélii. Už ne jako šílenou ženu s divokýma očima a rozvířenými vlasy, jaká nad ní čněla, když bojovala o život, ale zdrcenou se slzami na tvářích a rukama sepjatýma jako v modlitbě.

Začínala se vytrácet spolu s mlhou a na zrcadle se objevil další vzkaz. Prostá věta:

Odpust' mi.

„Mohla tě zabít.“

Mitch přecházel po ložnici a skoro jiskřil zlostí.

Roz si zašla dolů pro horkou kávu a požádala, aby za ní šel nahoru. Ujistila se přitom, že je nikdo další neslyší.

„Nestalo se. Naštěstí.“ Káva pomáhala, ale stále byla prochladlá a toužila se schoulit pod silný kašmírový přehoz.

„Mohla jsi umřít, zatímco jsem si dole listoval knížkami a dokumenty. Bylas tady nahoře a bojovala o život a já...“

„Dost.“ Ale řekla to jemně. Žena, která žila s muži a vychovala syny, věděla dobře, co je ego. „To, co se stalo, mohlo stát nebo

nestalo, není tvoje vina. Ani moje, když na to přijde. Může za to bezpochyby emocionálně rozhozený duch. A je mi jedno, jak směšně to zní.“

„Rosalind.“ Zastavil se před ní, klekl si a promnul jí ruce. Ty jeho byly tak silné a teplé. „Já vím, co cítíš k tomuhle domu, ale...“

„Ted’ řekneš, že bych se na čas měla odstěhovat. A docela by to dávalo smysl, Mitchi. Ale neudělám to. Můžeš říct, že jsem tvrdohlavá nebo hrozně neústupná.“

„To řeknu.“

„Jenže,“ řekla, „kromě toho se nenechám vyhnat ze svého domova, protože problém by to stejně nevyřešilo. Žije tady můj syn a další lidé, které mám ráda. Na pozemcích mám firmu.“

To mám říct všem, aby si našli jiné bydlení? Mám zavřít obchod a riskovat, že o něj přijdu? Nebo radši vydržet a hledat řešení?“

„Ona to stupňuje. Roz, celé roky jen zpívala ukolébavky, což je zvláštní, ale docela kouzelný doplněk domácnosti. Občas vyvedla drobnou taškařici, ale nic nebezpečného. Za poslední rok je ale čím dál víc šílená a násilnická.“

„Ano, to je.“ Propojila si s ním prsty a stiskla ruku. „A víš, co mi říká? Že jsme se něčemu přiblížili. A že právě proto je možná netrpělivější a bláznivější. Méně se kontroluje. Záleží jí na tom, co děláme. Stejně jako na tom, jak uvažuji a co cítím, ať to schvaluje, nebo ne.“

„Což je?“

Možná to nevezme dobře, napadlo ji, ale měla by to říct. Slíbila mu upřímnost a ona brala sliby vážně. „Myslela jsem na tebe. Na nás. Když jsem přestala dumat o dnešním večírku a začala se uvolňovat, uvažovala jsem o tom, co cítím já k tobě a ty ke mně.“

„Ona tě chtěla zabít, protože se milujeme.“ Jeho výraz ztvrdl. Vstal. „To já bych měl odejít a držet se co nejdál odsud a od tebe, než to dokončíme.“

„Takhle reaguješ na zastrašování? Že ustoupíš?“

Začal znovu přecházet pokojem, ale rozčileněji, se zlostí v očích. „Nemluvíme přece o nějakém trouboví, co na hřišti bere dětem peníze na svačinu. Tady jde o tvé bezpečí. Kruci. O tvůj život!“

„Já se nevzdám. Jen tak zůstanu naživu. Jen tak můžu rozhodovat. Jestli myslíš, že nemám vztek a strach, tak se pleteš.“

„Všiml jsem si, že vztek převažuje.“

„Protože je pozitivnější – vždycky jsem věřila, že pořádný vztek je konstruktivnější než strach. A ten jsem u ní nakonec viděla, Mitchi.“

Roz odhodila pléd a šla k němu. „Ona měla strach, byla v šoku a cítila hroznou lítost. Jednou jsi řekl, že mi nechce ublížit, a já myslím, že je to pravda.“

„Taky jsem řekl, že by mohla, což dneska dokázala.“ Vzal její tvář do dlaní a pak ji uchopil za ramena. „Já nevím jak tě ochránit. Jen vím, že tě nechci ztratit.“

„Budu se míň bát, když zůstaneš se mnou.“

Natočil hlavu ke straně a téměř se usmál. „To je záludné.“

„To je, vid’?“ Objala ho a uvelebila se v jeho náruči, když ji k sobě přivinul. „Ale taky je to pravda. Prosila, abych jí odpustila. Nevím, jestli to dokážu, ale musíme najít odpovědi. Tebe potřebuju, abys mi s tím pomohl. Kruci, Mitchi, já tě prostě potřebuju, i když se to těžko říká.“

„Doufám, že ti to časem půjde líp, protože to rád poslouchám. Zatím to tak necháme.“

„Děkuju. Když jsem se z toho dostala,“ zadívala se ke dveřím do koupelny, „když jsem z toho vyvázla a začala trochu uvažovat, cítila jsem takovou úlevu, že jsi dole. Ze ti to můžu říct. A že v noci nebudu sama.“

„Sama rozhodně být nemůžeš. Takže...“ Zvedl ji do náruče. „Půjdeš se pěkně zachumlat do postele.“

„A ty budeš...?“

„Zkoumat místo činu a vytírat.“

„To nech na mně, to vytírání.“

„Ne.“ Pevně ji obalil příkrývkou. „Kdo málo dává, málo dostává. Ted’ buď hodná holka a zůstaň v posteli. Máš za sebou dlouhý a zajímavý den.“

„To tedy ano.“ A bylo nádherné ležet stulená v posteli a vědět, že existuje někdo, kdo vezme část starostí na sebe. „Nevím, čím to budu muset splatit, ale chci tě požádat ještě o jednu drobnost.“

„Dáš si trochu polévky? Nebo něco horkého? Čaj? Ten by byl lepší než káva.“

Tak ho vidíte, napadlo ji, doktora Fešáka, s uvolněnou černou kravatou a vyhrnutými rukávy bílé košile, jak nabízí polévku. Natáhla se pro jeho ruku, když dosedl na okraj postele.

„To ne, ale díky. Chci tě požádat, aby to, co se tu stalo, zatím zůstalo mezi námi.“

„Roz, jak ty to vlastně uvažuješ?“ Zatvářil se tak zoufale, že se musela usmát. „Tebe málem utopí naše domácí strašidlo a ty o tom nechceš nikomu říct?“

„O to nejde. Řeknu to, zapíšeme to, a podrobně. Probereme to, když bude třeba. Jen chci počkat do Stellingy svatby.“

Aby byl trochu klid. Až se to Harper doví... No, nevezme to asi dobře.“

„Dovol, abych řekl jen: Pcha!“

Zasmála se. „Všechny by to vyděsilo, rozrušilo a trápilo. A k čemu by to bylo? Stalo se a je to pryč. Teď máme tolik jiných starostí. Ještě se musím vypořádat s následky toho večírku. Věř mi, že se o tom bude mluvit a už zítra ráno to budu mít na stole.“

„A to tě trápí.“

„Vlastně mě to docela těší. Jsem tak přízemní, že si to i užiju. Takže tohle si necháme pro sebe, dokud se Stella neprovdá. Pak to všem povíme a vypořádáme se s následky. Ale prozatím bychom si mohli užít trochu toho neředěného štěstí kolem.“

„Dobře, jestli to pomůže.“

„Děkuju. Už nemám tak velkou zlost a strach,“ dodala a sklouzla na polštář. „Zastavila jsem ji. Přemohla jsem ji. A dokážu to znova. To snad něco znamená.“

Mitch se sklonil a políbil ji na tvář. „Pro mě to tedy znamená moc.“

19

Ráno se do kuchyně přihnala Hayley s dítětem v náručí. Vlasy měla narychlo stažené do culíku, oči navrch hlavy a špatně zapnuté pyžamo.

„Právě jsem mluvila s Lilyinou chůvou,“ oznámila všem v místnosti, „a její teta je členkou country klubu. Povídala, že se tam Roz včera poprala.“

„Tak to rozhodně ne.“ Život byl někdy docela příjemně předvídatelný, pomyslela si Roz a dál mazala toust tenkou vrstvou džemu.

„Jak se poprala?“ chtěl vědět Gavin. „Jako pěstma?“

„Já nikoho pěstmi nebiju.“ Roz mu podala toust. „Lidi hodně přehánějí, mladý muži. Tak už to chodí.“

„Tos někoho kopla do obličeje?“

Roz na Lukea jen povytáhla obočí. „Jistěže ne. Metaforicky by se dalo říct, že jsem někomu nakopala zadek.“

„Co je met...?“

„Metafora je hezký způsob, jak něco říct jinými slovy. Třeba když řeknu, že jsem dneska ráno jako kočka plná kanárů.“ Mrkla na Lukea. „A bude to znamenat, že jsem škodolibě spokojená. Ale jinak jsem na něj nevztáhla ruku.“

„Na koho?“ chtěla vědět Stella.

„Na Bryce Clerka.“ Odpověď přišla od Davida, který si naléval kávu. „Moje výzvědná síť je široká a pracuje rychlostí světla. Slyšel jsem to už včera večer kolem jedenácté místního času.“

„A nikomu jsi to neřekl?“ zaškaredila se na něj Hayley, když dcerku připínala do vysoké stoličky.

„Chtěl jsem si počkat, až tady budete všichni pohromadě. Á, tady jde Harper. Volal jsem mu, že je dneska jeho přítomnost u snídaně nutná.“

„Ale Davide, o nic tak zásadního nejde a já se musím připravit do práce.“

„Naopak.“ Mitch zavrtěl hlavou nad svou kávou a zadíval se na lidi kolem stolu. „Bylo to neobyčejné. Ta žena,“ dlouze se zadíval na Roz, „je neobyčejná.“

Vzala ho pod stolem za ruku a stiskla ji. Byl to tichý dík, že pokračuje ve hře a nekazí náladu pozdějším nočním hororem.

„Co se děje?“ ptal se Harper. „My máme omelety? Jak to, že máme omelety?“

„Protože tvoje mamka je má ráda a potřebuje doplnit energii, kterou si včera vybila na tom pacholkovi.“

„Neblázni,“ řekla Roz, ale přesto jí uklouzlo zahihňání.

„Co bylo včera večer? jakej pacholek?“

„Vidiš, o co přicházíš, když nechodíš do country klubu?“ řekl mu David.

„Jestli někdo rychle nezačne s podrobnostmi, asi se zblázním.“ Hayley dala Lily sací hrneček s džusem a posadila se. „Mluvte a honem.“

„Není moc co vyprávět,“ začala Roz.

„Já to řeknu.“ Mitch vrátil Roz přezíravý pohled. „Ona by něco vynechala. No, něco jsem z ní musel dostat, protože jsem u všeho nebyl, a něco mám zase od syna. Ale řeknu to aspoň v kuse – souvisleji.“

Začal krátkou zastávkou u stolu Forresterových, pak přešel ke scéně na toaletě a dokonale zdramatizoval střet mezi Roz a Brycem na chodbě před záchodky.

„Panebože, ony vyšly ven, právě když jsi mluvila s tím...“ Hayley si odkašlala a opravila svoji myšlenku s ohledem na děti, „...člověkem?“

„Byl k nim otočený zády,“ doplnil Mitch. „Bylo to skvěle zinscenované.“

Hayley krmila Lily kousky omelety a užasle zírala na Roz. „To je teda něco. Bomba.“

„Načasování bylo dokonalé,“ souhlasil Mitch. „Měls vidět svoji matku, Harpere, chladnou jako ledovec a stejně nebezpečnou.“

„To už jsem zažil.“ Harper si nabral vajíčka. „Jde z ní strach.“

„Měl jsem možnost vidět reakce těch dam za ním,“ řekl Mitch, „to byla nádhera. Jak se tam předvádí a vytahuje, že může dál v klidu podvádět lidi, telefonáty, kreditní karty a tak, a nikdo na něj nepřijde. Uráží Quilla, o Mandy řekne, že je hloupá. Naparuje se k prasknutí a Roz tam jen tak stojí – a on vůbec netuší, že mu právě dala ránu do

vazu. Ona ani brvou nemrkla, jen ho dál povzbuzovala, aby mluvil, dokud se ten par...“ Vzpomněl si na děti. „...ťák vlastními kecy nepohřbil. A když skončil, mírně naznačila, že se má podívat, kdo stojí za ním, a odkráčela pryč. Prostě nádhera.“

„Doufám, že se pak na něj vrhly jako vosy,“ zašeptala Stella.

„Tak nějak. Prý se snažil nějak ze z toho vymluvit, že je to jako nedorozumění, ale ta blondýna je hysterka. Začala ječet, brečet a mlátit ho. Ta druhá šla přímo za manželem, aby mu řekla, že to byl Bryce, kdo ho z pomstychtivosti připravil o dobrého klienta. Tomu ruply nervy – tedy podle mého syna – prorazil si cestu k Bryceovi a jednu mu vrazil. Lidi začali jančit, sklenice křupat a blondýna skočila na Bryce, kousala ho a škrábala.“

„Tý vogo,“ zašeptal Gavin užasle.

„Museli ji odtáhnout, a když se to podařilo, Quill mu zas jednu ubalil a museli odtahovat jeho.“

„Škoda že jsem to neviděl.“ Harper vstal, aby si sehnal ranní dávku kofeinu, a vrátil se ke stolu s plechovkou koly. „Vážně lituju.“

„Lidi se buďto schovávali, nebo tlačili blíž, aby něco viděli,“ pokračoval Mitch. „Klouzali po olivách z martini, po lososové pěně a tak podobně, převraceli stoly. Už už chtěli volat policii, ale pak zasáhla vnitřní ochranka.“

„A kdes byl ty?“ ptala se Hayley.

„Já jsem si na terase užíval s Roz. Tančil jsem s ní,“ opravil se a zamrkal. „Měli jsme na to dobrý výhled dveřmi a oknem.“

„O tom se bude ještě dlouho po městě mluvit,“ uzavřela Roz. „A pokud jde o mě, myslím, že všichni dostali, co si zasloužili. A pěkně se ztrapnili. No, nevím jak vy, ale já musím do práce.“

„Moment, moment, a co Bryce?“ Hayley si také nabrala trochu vajíček. „Nenech nás v nejistotě.“

„To nevím, ale tipla bych si, že vystřelí z Shelby County se staženým ocasem. Myslím, že už ho tady neuvidíme.“

„To je všechno?“ podivila se Hayley. „Ty ho nechceš...“ Zmlkla a otřela Lily pusinku. „To nic. Dobře, že je pryč.“

Roz podržela kluky ve vlasech, pak vstala a políbila Lily na temeno hlavy. „Dneska odpoledne vypovím na policii všechno, co by mohlo vést k obvinění ze zpronevěry, stejně jako Mitch, který slyšel,

co Bryce včera řekl. Myslím, že vyslechnou i ostatní svědkyně. Pak se uvidí co dál.“

„To je ještě lepší,“ usmála se Hayley, „mnohem lepší.“

„Já lidi netluču ani nekopu, aspoň doted'. Ale taky si nenechám dlouho ubližovat.“

Odešla z kuchyně spokojená a uklidněná tím, že den začal smíchem namísto starostí.

Roz stála na mírném svahu pod lesem a dívala se na budovy a pozemky firmy V zahradě. Viděla nádherné plochy barev – jarně zelenou, výrazně růžovou, exoticky modrou, veselou žlutou a žhavě odstíny červené.

Staré, omšelé hnědé stoly jich byly plné, jak na nich vystavili záhonové květiny v platech a květináčích. A pozemky jimi doslova explodovaly, rozkvetlé v nadšené oslavě jara. Budovy působily svěžím a pohostinným dojmem, skleníky promyšleně. Květiny se přelévaly i ze všech truhlíků a závěsných košů.

Ze svého stanoviště viděla i část oddílu keřů a okrasných stromů i pole s vyrovnanými řádky a mužnou mechanizací.

Všude se to hemžilo lidmi, zákazníky a zaměstnanci, kteří za něčím pospíchali nebo se jen brouzdali. Rudé vozíky drkotaly kolem se svými nadějnými náklady. Plošiny chrastily na šterku a dál na parkoviště, kde se zboží překládalo do aut a nákladňáků.

Dívala se na hory mulče, v pytlích i volně loženého, hory dlažebních kostek a hradby stavebního dřeva.

Ruch a shon, pomyslela si, ale taky kouzlo splněného přání. Pergoly už porůstaly svlačcem, kovaná lavička se strategicky vyjímala u bublající fontánky, na větvi viselo červené krmítko pro kolibříky a hudba zvonkoher se jemně nesla vzduchem.

Měla by samozřejmě také být tam dole, přenášet něco, piplat se se semenáčky, počítat zboží. Mít manažerku – i tak vynikající jako Stella – neznamenal, že by nechtěla mít všechno pod palcem.

Ale potřebovala cítit vzduch a jeho pohyb po hodinách strávených ve vlhkém skleníku. A taky tenhle výhled na to, co vybudovala. A každá minuta, kterou za ty roky musela dřít, bojovat, počítat a strachovat se, se jí vyplatila.

Bylo to solidní, úspěšné a rostoucí zahradnictví. Obchod, samozřejmě, obchod především, ale moc hezký. Takový, který odrážel její vkus, vizi a dědictví.

Kdyby v něm někdo viděl její koníček, taky dobře. A jestli ji spíš vnímali jako ženu, která se blýskne v country klubu ve zlatých šatech s brilianty, nevadí. Klidně si občas užívala nějakého lesku. A bavilo ji to.

Ale její podstata a pravá podoba byly tady – žena v prastarých džínách, volném triku, baseballové čepici a odřených botách.

Ve skutečnosti byla jen pracující žena, co musí platit účty, řídit firmu a udržovat dům. Na tuhle ženu uměla být pyšná, když na to zbýval čas. A Rosalind Harperová z country klubu byla jen povinnost jejímu jménu. Tohle tady, ten zbytek to byl skutečný život.

Zhluboka se nadechla, sebrala odvalu a záměrně stočila mysl určitým směrem. Uvidíme, co se stane a jak se s tím ona i Amélie vypořádají.

Pomyslela si: Jestli tohle byl její život, proč by nemohla ještě trochu riskovat? Proč by do něj ještě nemohla plně zahrnout muže, který ji vzrušoval a utěšoval, zajímal i bavil?

Muže, který nějak pronikl bludištěm žalu, práce, povinností a hrdosti, co si vybudovala kolem srdce.

Muže, kterého milovala.

Mohla zbytek života prožít sama, ale co by tím dokázala? Že je soběstačná, nezávislá, silná a schopná. To už věděla. Taková byla a bude vždycky.

Ale taky mohla být odvážná.

Copak to nechtělo odvalu? Spojit svůj život s někým jiným, sdílet ho, spolupracovat a dělat kompromisy, než žít sám? Byla to práce umět žít s mužem, probouzet se každé ráno připravená na rutinu a být přístupná překvapení.

A ona se přece práce nikdy nebála.

Manželství v tomhle věku je něco nového. Už z něho ne-vzejdou žádné děti. Mohli by se však jednou dělit o vnoučata. Nedospějí spolu, ale mohli by spolu zestárnout.

Mohli by být šťastní.

Všichni lžou. Nikdy neříkají pravdu.

Roz stála na stejném místě, nad mírným svahem na kraji lesa. Ale zahradnictví zmizelo. Viděla pole, ztuhlá mrazem, holé stromy a dýchala ledový vzduch.

„Všichni muži ne,“ řekla tiše. „A ne vždycky.“

Poznala jsem jich víc než ty.

Blížila se přes pláň, průhledná jako mlha, která se kolem ní šířila v podobě mělkého moře na holé, černé zemi. Měla špinavou bílou košili, bosé nohy a vlasy jako mastné zlato kolem šílenstvím oživené tváře.

Strach zasáhl Roz jako náhlá, divoká bouře. Ale pevně se rozkročila. Ustojí to.

Setmělo se. Těžké mraky se válely po obloze, dusily modř svojí černí, podbarvenou zlovoulnou zelení.

„Žiju déle než ty,“ řekla Roz, a třebaže nedokázala potlačit třas, jak se Amélie blížila, zůstala stát na místě.

A tak málo ses naučila. Máš všechno, co potřebuješ. Domov, děti a práci, co tě uspokojuje. Na co ještě potřebuješ muže?

„Láska je důležitá.“

Ozval se smích, vlhké chraptění, které Roz podráždilo nervy. Láska je ta největší lež. On tě jen opíchá a využije, bude podvádět a lhát. Způsobí ti bolest, až zůstaneš prázdná a pustá, vyschlá a ošklivá. A mrtvá.

Pod strachem se ozval soucit. „Kdo tě zradil? Kdo ti tohle způsobil?“

Všichni. Všichni jsou stejní. To oni jsou běhny, i když tak označují nás. Copak ke mně nechodili, nevráželi do mě svoje údy, zatímco jejich ženy spaly o samotě ve svých ctnostných postelích?

„Oni tě znásilnili? Nebo...?“

A pak seberou, co je tvoje. Co bylo moje!

Uhodila se pěstí do břicha a síla hněvu, žalu a vzteku Roz srazila o dva kroky zpátky.

Strhla se bouře, hnala se z mraků na zem, vířila v mlze a špinavém vzduchu. Roz se zalykala, jako by vdechovala bláto.

Skrze ni slyšela šílené výkřiky.

Zabij je všechny! Zabij je všechny ve spánku. Rozsekej je na kusy. Koupej se v jejich krvi. Vezmi si zpět, co je moje. Ať se propadnou, ať se všichni propadnou do pekel!

„Jsou mrtví. Je z nich prach.“ Roz se snažila křičet, ale vycházela z ní jen přidušená slova. „To zbývá jen já?“

Bouře ustala tak náhle, jako začala, a Amélie, která stála v klidném povětří, byla tou, co zpívá ukolébavky dětem. Smutnou, bledou dívkou v šedých šatech.

Ty jsi moje. Moje krev. Vztáhla ruku a na dlani se jí rozlévala červená skvrna. Moje tělo. Jsi z mého lůna a mého srdce. Ukradená, vyrvaná. Najdi mě. Bloudím.

Pak Roz osaměla. Stála v jarní trávě na okraji lesa a dívala se dolů na to, co vybudovala.

Vrátila se k práci, protože ta ji uklidňovala. Aby mohla přemýšlet o tom, co se tam u lesa přihodilo, potřebovala se zabrat do něčeho důvěrně známého, čím by zaměstnala ruce, zatímco v hlavě rozebírala neuvěřitelné.

Zůstala o samotě, protože samota ji konejšila.

Během odpoledne odebrala mnoho řízků z matečných rostlin, zasadila je, zalila, přihnojila a označila.

Když skončila, prošla se lesem domů a vzala útokem vlastní skleník. Vysadila kany na místě, které chtěla zvýraznit, stračky a primulky tam, kde potřebovala víc kouzla. Do stínu přidala nějaké kakosty a zvonky pro klidnou vyrovnanost.

Svou vyrovnanost, napadlo ji, mohla vždycky najít tady, v zahradě, v půdě, ve stínu Harperova domu. Pod čerstvě modrou oblohou, když klečela na zemi a dívala se na svůj majetek.

Tak krásný dům se žlutým kamenem, třpytivými okny a panensky bílými okny.

Jaké tajemství skrývají jeho pokoje a stěny? Co zůstalo pohřbeno v hlíně, kterou rok za rokem vlastníma rukama obdělává?

Vyrostla tady, stejně jako její otec a jeho otec a ti, co žili před nimi. Generace za generací si předávaly krev a historii. Vychovala tu děti a snažila se uchovat dědictví, aby ho i děti jejích dětí mohly nazývat domovem.

Ať se stalo cokoli, aby to směla převzít ona, musí to zjistit. A pak přijmout.

Už zase klidná uklidnila nářadí a zašla se do domu osprchovat.

Mitche našla při práci v knihovně.

„Promiň, že ruším. Musím ti něco povědět.“

„Dobrá, já s tebou chci taky mluvit.“ Natočil se od laptopu a mezi dokumenty na stole vyhledal jednu složku.

„Tak začni,“ vybídla ho.

„Hm? Tak jo.“ Prohrábl si vlasy a odložil brýle. Už věděla, že ta gesta znamenají, že si třídí myšlenky.

„Udělal jsem všechno, co šlo,“ začal. „Mohl bych nad historií tvé rodiny strávit ještě měsíce, doplňovat podrobnosti, probírat generace nazpátek, a taky to mám v plánu. Ale co se týče úkolu, na který jsi mě najala, dostal jsem se do slepé uličky. Ona nebyla z rodiny, Roz. Nebyla Harperova,“ opravil se. „Ani rozená, ani provdaná. Žádný z těch údajů, co mám k dispozici – jména, data narození, sňatků a úmrtí – nespojuje ženu jménem Amélie s tímhle domem nebo s rodinou Harperových. A žádná žena zhruba v jejím věku tady nezemřela v období, které jsme stanovili.“

„Aha.“ Roz se posadila a trochu zalitovala, že si nepřinesla kávu.

„Ale jestli se Stella s tím jménem zmýlila...“

„Ne.“ Zavrtěla hlavou. „Je to Amélie.“

„Souhlasím. Ale v dokumentech není žádná Amélie Harperová, ani rozená, ani provdaná. A je divné, že za tu dobu, co dům stojí, tady nezemřela ani jiná dvaceti– až třicetiletá žena. Mladší a starší ano.“

Položil složku na hromádku dalších. „K nejzajímavějšímu úmrtí ale došlo v roce 1859. To si jeden tvůj předek Beauregard Harper zlomil vaz a několik kostí k tomu pádem z horní terasy. Z dopisů, které se o tom zmiňují, vyplývá, že Beau si nahoře užíval s jistou ženou, která nebyla jeho manželkou, sexuálních radovánek a trochu to přehnal. Přepadl přes zábradlí a tu ženu vzal s sebou. Když se k němu ostatní členové domácnosti seběhli, byl mrtvý, ale jako docela tělnatý člověk změkčil pád té dámské návštěvy. Přistála na něm a měla jen zlomenou nohu.“

„A totálně se ztrapnila.“

„Určitě. Mám pro tebe seznam žen z rodiny Harperů, které tady zemřely. Vím taky o několika služebných, ale popis žádné z nich se nehodí. Taky jsem získal informace od té právničky z Chicaga, o které jsem ti říkal.“

Začal hledat další složku. „Je to příbuzná hospodyně z Reginaldovy doby. Zjistila, že tady pracovali celkem tři její předkové – tahle hospodyně, její strýc, který dělal správce, a mladá sestřenice, pomocnice v kuchyni. Z toho můžu sestavit detailní historii i téhle rodiny. I když se nám to nehodí, možná bys ji ráda znala.“

„Ano, určitě.“

„Ta právnička ve volném čase pátrá dál, zaujalo ji to. Tak třeba budeme mít štěstí.“

„Odvedl jsi kus práce.“

„Ano, z těch tabulek vyčteš třeba, kdo byl bratranec některého praprastrýce a jak žil, ale moc nám to nepomůže.“

„Mýlíš se.“ Zadívala se na horu spisů a nástěnku přeplněnou papíry, fotkami a ručně psanými tabulkami. „Pomůže mi to. Je to něco, co už jsem dávno měla udělat. Měla jsem vědět o nešťastném nevěrníkovi jménem Beau, o dámě ze saloonu Lucybelle a o dalších, které jsi pro mě oživil.“

Zašla k nástěnce a studovala jména a tváře na fotografiích. Některé byly povědomé, jiné zas patřily pro ni cizím lidem.

„Můj otec, jak to teď vidím, se zajímal víc o přítomnost než minulost. A můj děda zemřel, když jsem byla malá, a tak si nepamatuju, že by vyprávěl rodinné historky. Všechno, co vím, mám od babičky, která nebyla rodem Harperová, a od starších sestřenic. Občas procházím staré dokumenty a vždycky si říkám, že bych toho měla přečíst víc. Ale ještě jsem to neudělala.“

Odstoupila od tabule. „Na historii rodiny, na každém, kdo žil přede mnou, záleží, a až donedávna jsem jim neprojevila dost úcty.“

„S tím prvním souhlasím, s tím druhým ne. Tenhle dům dokazuje, že máš v úctě svoji rodinu. Chci ti v podstatě říct, že Amélii pro tebe nemůžu najít. Ale mám pocit, z toho co jsem zjistil a

zažil, že ona je tvůj předek. Ale ne člen rodiny. Není v žádných záznamech. A taky nevěřím, že by tady sloužila.“

„Nevěříš?“

„Když uvážíme dobu a společenské zvyklosti. Jako služka by mohla otěhotnět s některým ze členů rodiny, ale pochybuju, že by ji nechali v domácnosti nebo že by tu během těhotenství mohla bydlet. Poslali by ji pryč, možná s nějakou finanční kompenzací. Ale to nějak nesedí.“

Roz naposled pohlédla na nástěnku a pak si šla sednout na svou židli. „A proč ne?“

„Reginald byl pánem domu. A podle všech informací, které mám, velice pyšný na to, co by se dalo nazvat výlučným postavením tady v kraji. V politice, v obchodu a ve společnosti. Abych byl upřímný, Roz, neumím si ho představit, jak se vrhá na nějakou komornou. Ten byl určitě hodně vybíravý.“

Samozřejmě že vrhnout se mohl nějaký jeho příbuzný, strýc, švagr nebo bratranec. Ale něco mi říká, že jeho vztah k Amélii byl bližší.“

„Co tedy zbývá?“

„Milenka. Žena, kterou si nevzal, ale která splňovala jeho nároky. Vyržovaná milenka.“

Roz se na chvíli odmlčela. „Víš, co mi přijde zajímavé, Mitchelli? Že jsme z různých stran došli ke stejnému bodu. Prostudoval jsi tolik dokumentů, že jednoho bolí hlava, jen se na ně podívá. Telefonáty, hledání na internetu a v soudních spisech. Grafy, tabulky a bůhví co ještě. A z toho všeho jsi nejen sestavil obraz mé rodiny, který jsem nikdy neviděla, a našel lidi, kteří jsou vlastně zodpovědní za můj život. Ale taky jsi vyloučil spousty možností, kdo ta ubohá žena mohla být, až se nakonec dobereme ke správné odpovědi. Myslíš, že najde klid, až se to podaří?“

„Na to neumím odpovědět. Proč jsi tak smutná? Ničí mě, když tě takhle vidím.“

„Ani nevím. Dneska se mi něco přihodilo,“ řekla a pak mu vyprávěla svůj zážitek.

„Měla jsem takový strach.“ Zhluboka se nadechla. „Podobně jsem se bála, když nás nechtěla pustit do dětského pokoje, když jsme

chtěli z terasy do ložnice a ona začala zuřit. Měla jsem strach v té vaně, jak mě držela pod hladinou. Myslela jsem, že už to znova nezažiju. Ale dnes, když jsem ji viděla, jak se ke mně blíží mlhou přes to pole, byla jsem zkamenělá hrůzou. Viděla jsem její obličej, ten bláznivý výraz a nějaký druh šíleného odhodlání. Takový co myslím překoná i smrt.“

Trochu se zachvěla. „Já vím, jak to zní, ale mám dojem, že právě tohle dokázala. Překonala smrt svým šílenstvím a teď se nemůže osvobodit.“

„Tentokrát se tě nedotkla? Neublížila ti?“

Roz zavrtěla hlavou. „Ani v té největší zuřivosti. Nemohla jsem se nadechnout, jako bych se topila v blátě, ale mohlo to být jen mojí panikou. Mluvila o zabíjení a koupání v krvi. V tomhle domě se o vraždě nikdy nemluvalo, ale napadá mě – Bože, mohli ji zavraždit? Někdo z mé rodiny?“

„To ona mluvila o vraždění,“ připomněl jí, „ne o tom, že by ji někdo vraždil.“

„Pravda, ale copak víš, jestli se to tak šílené ženské neplete? Říkala, že jsem její krev. Ať je to pravda, nebo ne, ona tomu věří.“ Nadechla se. „A ty taky.“

Vstal od stolu a přistoupil k ní. Vzal ji za ruce a vytáhl ji ze židle do své náruče. „Čemu věříš ty?“

Útěcha, pomyslela si a položila si hlavu na jeho rameno. Muž může poskytnout tolik útěchy, když mu to dovolíte. „Má oči jako můj otec. Dneska jsem si toho konečně všimla. Dřív jsem je buď neviděla, nebo nechtěla vidět. Sebral jí její dítě, Mitchi, myslím pradědeček? Mohl být tak bezcitný?“

„Kdyby něco z toho byla pravda, mohla se dítěte sama vzdát. Mohli se dohodnout a ona toho později litovala. Zbývá ještě hodně možností.“

„Chci znát pravdu. Musím ji znát, ať to stojí, co chce.“

Odtáhla se a usmála. „Jak ale kruci najdeme ženskou, která mohla být milenkou mého pradědečka?“

„Máme křestní jméno, přibližný věk a předpokládáme, že žila v okolí Memphisu. A tím začneme.“

„To je přirozený optimismus, nebo se mě snažíš jen utěšit?“

„Trochu obojí.“

„Tak dobře. Jdu si nalít sklenici vína. Dáš si taky něco?“

„Měl bych vypít pár litrů vody, abych zředil litry kávy, co jsem dneska vypil. Půjdu s tebou.“ Cestou do kuchyně ji vzal kolem ramen.

„Asi to budu muset odložit až po Stellině svatbě. Ta už je za rohem. A mám dojem, že i když se mrtví dost vtírají, živí by přece jen měli mít přednost.“ Vytáhla láhev vody a čerstvý citron. „Nemůžu uvěřit, že ti kluci tady už za pár dní nebudou.“

Nalila vodu, nakrájela citron a pak mu podala sklenici.

„Díky. Myslím, že sem budou chodit tak často, že to ani nepoznáš.“

„Kéž by.“ Nalila si víno, ale než ho mohla ochutnat, zazvonil telefon. „Kde je vlastně David?“ zeptala se, ale šla ho zvednout.

Chvilí naslouchala a pak se pomalu usmála na Mitche. „Ahoj, Jane,“ řekla a zvedla skleničku jako k připitku.

„To je tak vzrušující. Jako v nějakém špionážním filmu.“ Hayley poskakovala na špičkách, když s Roz a Stellou jely výtahem k bytu Clarise Harperové. „Chci říct, že dopoledne jsme si nechaly dělat manikúru s pedikúrou a odpoledne se plížíme pro tajné dokumenty. To je prostě paráda.“

„Uvidíme, co budeš říkat, až nás zatknou a strávíme noc v cele v nějakou Velkou Bertou,“ prohodila Stella. „Ale jestli si mě Logan bude muset brát skrz mříže, budu docela namíchnutá.“

„Říkala jsem ti, abys nejezdila,“ připomněla jí Roz.

„A nechala si to ujít?“ Stella se nadechla na kuráž a vyšla z výtahu. „Možná jsem otravná, ale ne zbabělá. A navíc, Hayley má pravdu. Je to vzrušující.“

„Jít do přecpaného bytu chamtivé babice, abych vzala, co mi po právu patří – spolu s jedním ustrašeným králickém – mi zas tak vzrušující nepřipadá. Jane to mohla donést sama a ušetřila by nám cestu. I tak máme dost starostí s přípravou té zítřejší svatby.“

„Já vím a děkuji, žes nám dneska dala volno na parádění.“ Stella ji nečekaně políbila na tvář. „Po svatbě budeme dvakrát víc pracovat, abychom to nahradily.“

„Možná budete muset. Teď se radši modli, aby ta stará sůva byla opravdu na trvalé, nebo to bude moc ošklivé.“

„A nedoufáš tak trochu v opak?“ ozvala se Hayley, ale dveře bytu se s vrznutím pootevřely a škvírou vykoukla Jane.

„Já... já čekala jen tebe, Rosalind. Nevím, jestli bychom měly...“

„Ty pro mě pracuj. Jsou to přítelkyně.“ Roz neměla trpělivost na zbytečné zdržování a strčila do dveří. „Jane, to jsou Stella a Hayley. Už sis sbalila věci?“

„Ano, moc toho nemám. Ale přemýšlela jsem, jak strašně ji rozčílí, až přijde domů a nenajde mě tady. Myslím, že bych neměla...“

„Je to tady pořád stejně hrozné,“ rozhlédla se Roz. „Ten levandulový zápach by se dal krájet. Jak to můžeš vydržet? Tohle je jedna z těch našich pastýřek a ta míšeňská kočka, ale co. Kde jsou deníky?“

„Ještě jsem je nevyndala. Není to správné...“

„Fajn. Dej mi klíč, ukaž, kde jsou, a já je vezmu. Neztrácejme čas, Jane,“ dodala Roz, když tam dívka jen stála a kousala se do rtu. „Čeká na tebe nový byt a od pondělního rána nová práce. Můžeš to mít, nebo nemusíš, tvoje volba. Ale já z tohohle smradlavého bytu neodejdu, pokud nedostanu, co mi patří. Tak mi dej klíč, nebo začnu rozhazovat věci, dokud nenajdu, co hledám.“

„Ach bože, je mi špatně.“ Jane sáhla do kapsy a vytáhla zdobný měděný klíček. „Stůl v jejím pokoji, horní zásuvka.“ Bledá jak stěna jim mírně pokynula. „Motá se mi hlava.“

„Tak se prober,“ navrhla jí Roz. „Stello, nemohla bys Jane pomoci s věcmi?“

„Jasně. Jdeme, Jane.“

Roz věřila, že si Stella poradí, a obrátila se k Hayley. „Hlídej dveře,“ nařídila.

„Pane jo, já budu hlídka!“

Roz se neubránila a cestou do Clarisiny ložnice se smíchy zakuckala. Ta byla cítit levandulí mnohem víc, ještě s náznakem fialek. Postel měla v čele polstrování ze zlatého hedvábí a starožitný přehoz, o němž Roz zatraceně dobře věděla, že pochází z Harperova domu. Stejně jako příležitostný stolek pod oknem a secesní lampa.

„Straka jedna stará,“ zavřela Roz a šla rovnou ke stolu. Otočila klíčkem a neubránila se úžasu, když spatřila stohy starých, v kůži vázaných deníků.

„Tohle bude pořádný kopanec do tvého kostnatého zadku,“ usoudila, otevřela kabelu, kterou nesla přes rameno, a opatrně do ní knihy naskládala.

Aby se ujistila, že má všechny, otevřela i zbývající zásuvky a beze studu prohledala noční stolky, sekretář a prádelník.

Třebaže se jí to zdálo hloupé, otřela všechno, čeho se dotkla. To kdyby Clarise náhodou zavolala policii a ohlásila vloupání. Pak nechala klíček pěkně na očích na desce stolu.

„Stella ji odvedla dolů,“ oznámila Hayley, když se Roz objevila. „Třásla se tak silně, že jsme měly strach, aby nedostala záchvat, když odsud hned neodejde. Roz, ta chudinka měla jen jeden kufřík. Všechno co má, nacpala do jednoho kufříku.“

„Je mladá. Bude mít dost času získat víc věcí. Dotkla ses tady něčeho?“

„Ne. Myslela jsem na otisky prstů přece.“

„Chytrá holka. Tak jdem.“

„Máš je?“

Roz plácla na kabelu. „Snadné jako vzít dítěti bonbon, což prý Clarise někdy dělávala.“

Teprve když Jane usadily v jejím novém bytě a byly na cestě domů, Roz si všimla, že Hayley neobvykle ztichla.

„Neříkej, že máš výčitky svědomí, nebo tak něco?“

„Co? Ale ne, to ne. Ty deníky ti patří. Kdyby šlo o mě, vzala bych si i ty ostatní věci z Harperova domu. Myslela jsem na Jane. Já vím, že je mladší než já, ale zase ne o tolik. A vypadá tak, já nevím, křehká a ze všeho vystrašená. Přesto udělala odvážnou věc.“

„Nemá to, co ty,“ řekla Roz. „Za prvé tvoji odvahu a pak možná taky štěstí. Ale hlavně neměla takového otce jako ty, který by ji

miloval a učil a dal jí bezpečný a šťastný domov. Necítí se silná a atraktivní, kdežto ty víš, že jsi.“

„Potřebuje jiný sestřih a lepší oblečení. Hej, Stello, nebyla by zábava ji trochu předělat?“

„Klid, holka.“

„Ne, vážně. Později, až bude čas. Ale taky jsem si vzpomněla, jak se tvářila, když přišla do toho maličkého bytu. Jak byla překvapená a šťastná, žes jí tam nechala poslat nějaké věci, Roz. Jen základní nábytek, jako gauč a postel a trochu jídla do kuchyně. Mám dojem, že pro ni ještě nikdy nikdo nic neudělal. Bylo mi jí tak líto a na druhou stranu jsem s ní byla šťastná, jak se tak rozhlížela oslněná a uplakaná.“

„Tak uvidíme, co s tím udělá.“

„Dalas jí šanci něco změnit. Stejně jako mně nebo Stelle.“

„Nezačínej zase.“

„Musím. Všechny jsme přišly na stejné rozcestí a tys nám podala ruku a ukázala nám cestu. Jane teď má vlastní byt a novou práci. Já mám krásnou holčičku a nádherný domov. A Stella se zítra vdává.“

Začala popotahovat a Roz ve zpětném zrcátku zvedla oči k nebi. „Vážně toho nech.“

„Nemůžu si pomoci. Jsem tak šťastná. Stella se zítra vdává. A vy dvě jste moje nejlepší kamarádky na celém širém světě.“

Stella jí přes sedadlo podala kapesníček a sama si jeden nechala.

Bylo to celkem čtrnáct deníků – pět po babičce Elizabeth Harperové a devět psaných prababičkou Beatrice. A všechny popsané od první do poslední stránky.

Při zběžném prolistování si Roz všimla i nějakých obrázků – dílo její babičky. Pohled na ně ji zahřál u srdce.

A Mitch jí ani nemusel říkat, že i když deníky mají, přečíst je a najít něco, co by souviselo s Amélií, dá velkou práci.

„Nejsou datované.“ Stella si protřela oči a opřela se na pohovce v salonu. „Ale na první pohled to vypadá, že Beatrice Harperová nepoužívala pro každý rok nový deník, ale vždycky když jeden popsala, vzala si další.“

„Tak je roztřídíme, jak nejlíp to půjde,“ řekl Mitch. „Rozdělíme si je a všechny přečteme.“

„Doufám, že dostanu nějaký šťavnatý.“ Vzhledem k okolnostem David složitě připravil čaj na povzbuzení a právě si dával dalať.

„Budu o všem chtít podávat hlášení, ale zítra máme svatbu. Stello, ty to rozhodně nepřeháněj. Nechci být zodpovědná za to, že se budeš vdávat s kruhy pod očima. Co to může být?“ řekla Roz, když se ozval zvonek. „Všichni jsou tady. Ne, Davide, sed', zajdu tam.“

Odešla s Parkerem v patách. Poštěkával, jako by chtěl dát najevo, že má práci. Roz otevřela a povytáhla obočí. Její úsměv byl jako břitva.

„Ale, sestřenka Rissy, jaké nepříjemné překvapení.“

„Kde je ta neschopná holka a můj majetek?“

„Nemám nejmenší ponětí, o čem je řeč, a je mi to naprosto jedno.“ Všimla si, že si tetička na výlet z města najala sedan s řidičem. „Dobré mravy asi vyžadují, abych tě pozvala dál, ale varuju tě, nehodlám tě před odchodem svlékat do naha a prohlížet – což by pro obě strany bylo traumatizující – takže ať tě ani nenapadne něco odnášet.“

„Jsi stále stejně hrubá a nechutná osoba jako vždycky.“

„Není to náhoda?“ Roz ustoupila, aby Clarise s hůlkou mohla projít do haly. „To samé si myslím já o tobě. Právě si v salonu dáváme čaj.“ Roz stanula na prahu. „Sestřenka Rissy nás navštívila. No, není to nedopatření? Možná si pamatuješ mého syna Harpera. Velmi ráda sis na něj při jiných návštěvách stěžovala. A to je David, Harperův kamarád z dětství, který se stará o dům a později spočítá stříbrné příbory.“

„Nejsem zvědavá na tvé drzé řeči.“

„O moc víc ti toho nabídnout nemůžu. Myslím, že doktora Carnegieho už znáš.“

„Ano a hodlám si o něm promluvit se svým právníkem.“

Mitch se široce usmál. „Tak Mitchell Carnegie se dvěma 1.“

„Tohle je Logan Kitridge, přítel, soused, zaměstnanec a taky snoubenec tady Stelly Rothchildové, která řídí moje zahradnické centrum.“

„Nezajímám se o tvůj nesourodý personál ani pochybný zvyk zahlcovat jím Harperův dům.“

„Tohle jsou její synové Gavin a Luke a jejich pes Parker,“ pokračovala Roz, jako by Clarise nic neřekla. „A moje mladá sestřenka z matčiny strany a také zaměstnankyně Hayley Phillipsová a její krásná dcerka Lily. Tak to budou všichni. Davide, možná bys Clarise mohl nalít šálek čaje.“

„Nechci žádný čaj, zvláště když ho připravuje a nalévá homosexuál.“

„To není nakažlivé,“ prohodil David, který se nenechal vyvést z konceptu.

„Co, Davide, ty jsi homosexuál?“ filmovala Roz překvapení. „To je neuvěřitelné.“

„Snažím se to držet v tajnosti.“

„Kde je Jane?“ dožadovala se Clarise. „Chci s ní okamžitě mluvit.“

Roz vzala drobnou sušenku a nabídla ji nadšené Lily. „A Jane je kdo?“

„Ty dobře víš. Jane Paulsonová.“

„Ale jistě, sestřenka Jane. Obávám se, že ta tady není.“

„Nebudu ti tolerovat žádné lži.“ Na její tón reagoval Parker varovným vrčením. „A drž to hrozné psisko ode mě dál.“

„On není hrozný.“ Gavin vyskočil a hned byl zase chycen svojí matkou. „Ty jsi hrozná.“

„A jestli jsi zlá,“ vypísl Luke, „pokouše tě, protože to je dobrý pes.“

„Gavine, vezměte s Lukem Parkera ven. Běžte, hned.“ Stella Gavinovi lehce stiskla ruku.

„A vezměte talíř,“ navrhl Logan a mrkl na kluky, „přijdu hned za vámi.“

Gavin vzal psa a cestou ven se mračil. Luke se ještě zastavil u dveří. „Nelíbíte se nám,“ prohlásil a odkráčel na sporých nožkách za bratrem.

„Vidím, že tví zaměstnanci nemají předpoklady k výchově slušných dětí stejně jako ty, Rosalind.“

„Vypadá to tak a jsem na to pyšná. No, protože čaj nechceš a ohledně Jane ti nepomůžu, měla bys už odejít.“

„Kde jsou moje deníky?“

„Deníky? Myslíš deníky psané rukou moje babičky a prababičky, které odsud zmizely bez mého svolení?“

„O tvé svolení nikdo žádat nemusí. Jsem nejstarší žijící člen rodiny a mám na ně právo.“

„V tom se rozhodně neshodneme, ale řeknu, kde se nalézají. Jsou zpátky tam, kam morálně, legálně a eticky náležejí.“

„Nechám tě zatknout.“

„Prosím, zkus to. To bude zábava.“ Nebezpečný ledovec byl zpět. Roz se usadila na opěradlo křesla a zkřížila nohy. „Jak si pak užiješ, že bude tvé jméno a jméno rodiny špiněno v tisku a vláčeno bahnem po celé zemi.“ Oči jí žhnuly, což silně kontrastovalo s jejím chladným tónem. „Protože o to se postarám. Poskytnu každému interview a proberu tuhle ošemetnou záležitost na každé koktejlové party. Z takových věcí si totiž nic nedělám.“

Odmlčela se a sehnula se pro sušenku, kterou jí Lily nabízela. „Děkuju, zlatíčko. Ale ty?“ řekla Clarise. „Nevím, jestli oceníš, až budeš středem pomluv, nárázek a vtípků. Zvlášť když z toho nic nekouká. To, co mi právem náleží, je zpět v mém vlastnictví.“

Zvedla Lily, posadila si ji na koleno a vrátila jí sušenku, zatímco v pokoji nastalo ticho, v němž se ozýval jen Clarisin rozčilený dech. Roz si uvědomila, že je to jeden ze vzácných okamžiků, který by se dal skutečně a přesně popsat slovy nadra se jí dmula.

Byla to vítězoslavná chvíle.

„A jestli chceš, abych na policii vypovídala, jak jsem svůj majetek získala zpět, ráda to udělám. Doufám, že si stejně užiješ, až jim budeš vyprávět, jak se věci z Harperova domu, a tudíž moje, ocitly ve tvé zamčené zásuvce. Spolu s dalšími cennými kousky, které jsou katalogizované jako součást majetku Harperova domu.“

„Chceš pošpinit rodinné jméno!“ Clarise udělala krok vpřed a její tvář zbrunátněla vzteky. „Na to nemáš právo! A nemáš co strkat nos do toho, co by mělo zůstat pohřbeno.“

Roz klidně předala dítě Mitchovi. Lily něco zabrbala a štědře mu nabídla svoji sežmoulanou sušenku. Ještě zaslechla Mitche, jak

šeptá: „Nandej jí to,“ a pak vstala. „Čeho se bojíš? Co jí udělali? Kdo byla Amélie?“

„Nic než děvka, méněcenná běhna, která dostala, co si zasloužila. Věděla jsem, hned jak ses narodila, že se ta krev v tobě projeví. A je to tak.“

„Takže jsem její potomek,“ pronesla Roz tiše.

„Dál o tom nehodlám mluvit. Je to zločin a hřích, že žena jako ty má vládu nad tímhle domem. Nemáš na něj právo a nikdy jsi neměla. Nejsi nic než špína na jméně naší rodiny. Moje babička by na tebe poslala psy, než by dovolila, aby někdo jako ty překročil tenhle práh.“

„Fajn, tak to by stačilo.“ Než mohla Roz promluvit – a měla toho dost připraveno – Harper vyskočil a přešel místnost. „Teď odejdeš a už nikdy se tady neukážeš.“

„Co se to opovažuješ, chlapče?“

„Už mi není osm a ty tady nejsi vítaná. Myslíš, že sem můžeš přijít a urážet moji matku? Ženu s vyšší úrovní v malíčku, než bys ty vyškrábala ze všech svých vysušených kostí? A teď tě vyprovodím, anebo vykopu ven. Vyber si.“

„Jsi stejný jako ona.“

„To je první rozumná věc, cos zatím řekla. Tudy, *sestřenko* Rissy.“

Popadl ji za paži, a přestože se ho pokoušela smést, vyvedl ji ze salonu.

Chvilí bylo ticho a pak Hayley tiše hvízdla: „Teda Harpere.“

20

Nahoře v obývacím pokoji si Mitch položil Roziny nohy do klína a začal je masírovat. „Mělas dlouhý den.“

„To tedy ano.“

„Že jsi ale zažila věci, Kočko.“

„Hm, ale Harper to nakonec zamekl dočista a odpálil přes bariéry.“

„Když moje děvče používá baseballový slang, jsem v tom až po uši.“ Zvedl jí nohu výš a políbil ji na kotník. „Vezmu si část deníků s sebou. Mohl bych se do nich pustit už dneska.“

„Taky jsi měl dlouhý den. To stačí po svatbě.“ Zaklonila hlavu a zavřela oči, když se jí palcem zabořil do nártu. „A když odejdeš, přestaneš mi masírovat nohy.“

„Doufal jsem, že tě tím uplatím.“

„Já nepotřebuju uplácet. Doufala jsem, že zůstaneš.“

„Náhodou mám oblek na svatbu dole v autě.“

Nechala oči zavřené a usmála se. „Mám ráda muže, kteří myslí dopředu.“

„Nevěděl jsem jistě, jestli tady bude dneska pro muže místo. Předsvatební večer, ženské rituály.“

„Naše rituály jsme zahájily už ráno v salónu krásy a zítra pokračujeme. Ale bude z nich krásný pár, vid’?“

„Už je. Líbilo se mi, jak se kluci té staré ženské postavili, a tvé elegantně vypálené rány taky. A pak ten Harperuv home run.“

„Ale jak jsme byli neskutečně drzí, že? Ta s tebou už nikdy nepromluví. A s tou knihou ti nepomůže.“

„To mi starosti nedělá. A nejspíš to bude mít dohru, protože se jí asi nebude zamlouvat, co o ní napíšu.“

„Mně ano. Ona něco ví. Ona ví, kdo je Amélie a co se jí stalo. Myslím, že to věděla vždycky. Možná že zničila deníky, kde o ní byla nějaká zmínka – i malá, protože Harperuv dům je pro ni svatosvatá věc. Měli bychom na to být připravení.“

„Postačí nám pár semínek. A dál už můžeme množit.“

Otevřela oči. „Ty jsi ale šikovný. Jsem v tom až po uši, když můj chlap používá zahradnické termíny.“

„Tos ještě nic nezažila. Máš hrozně sexy nohy, Rosalind.“

„Nohy?“

„Jsem do nich blázen. Nikdy předem nevím...“, pomalu jí stáhl jednu silnou ponožku, „...co tam najdu. Je.“ Přejel jí prstem po nehtech nalakovaných světle růžovým perleťovým lakem. „Překvapení.“

„To je takové moje malé tajemství.“

Zvedl jí nohu a rty putoval dolů po nártu. „Mám tajemství rád.“

Na vzrušování silné ženy bylo něco mocného – dívat se na ni a cítit, jak se odevzdává. I lehké zachvění a tichý vzdech byly nevyslovitelně erotické, když víte, že se ta žena nepodrobí nikomu.

Od přitažlivosti k vášni, od vášně k lásce. Tuhle cestu už neměl znova v plánu. A teď byl tady. Když se jí dotýkal, věděl, že je to ta žena, jediná žena, se kterou chce prožít život. Nechápal, jak se mohl dožít téhle chvíle a neznat a nepotřebovat její vůni, zvuk jejího hlasu a fascinující hladkost její kůže.

Když se zvedla, pevně ho objala a přitiskla se k němu teplými rty, jeho srdce přetévalo.

„Vidím tě i ve tmě,“ řekl jí. „Slyším tě i na míle daleko.“

Tichý zvuk, který vydala, byl plný citu. Položila se na něho a pevně, pevně se ho držela, hlavu přitisknutou k jeho rameni, a srdce jí bušilo těsně vedle jeho. Jak může láska znamenat tolik různých věcí v tolika různých časech, to nikdy nepochopí. Mohla být pouze vděčná za to, že našla tuhle lásku v tenhle čas.

A bude ji hýčkat. Jeho bude hýčkat.

Odtáhla se, aby vzala do dlaní jeho tvář. Jejich oči se setkaly. „Je to těžší, když tohle přijde, a přitom toho už tolik známe a tolik máme za sebou. Ale zároveň je to opravdovější. Plnější a bohatší. Chci, abys věděl, že tak se s tebou cítím. Plná a bohatá.“

„Nevím, co bych si bez tebe počal, Rosalind.“

„To je dobře.“ Vtiskla mu polibek. „To je dobře,“ opakovala a pomalu ten polibek prohloubila.

Ovinula se kolem něho, dýchala spolu s ním. Jeho vlasy, jeho plet'. Tady nesnesitelná něha a tam žhnoucí vzrušení. Zatímco se ho držela rty, nahmatala a rozepnula mu koflíky košile, zvedla paže, aby jí mohl stáhnout triko a pak se k sobě přitiskli, teplá kůže na kůži.

Vtlačil ji zády do gauče a rukama i ústy po ní putoval. Nádra, ramena, hrdlo, dolů k neskutečně štíhlému trupu.

Měla tam známky dětí, které porodila a vychovala v muže. Na chvíli si položil tvář na její břicho, užaslý nad tím, že smí mít ženu tak plodnou a vitální.

Hladila ho po zádech, nechala se unášet svými chvějivými smysly a pomalu se rukou propracovávala mezi jejich těla, aby mu rozeprnula džíny. Našla ho tvrdého a horkého a ucítila, jak se jí svaly stáhly a zachvěly očekáváním.

Ted' už si začali tahat za oblečení a pak se znovu nadvzdla. Nasedla na něho a s pohledem upřeným do těch lahvově zelených očí ho pomalu, pomalu přijala do sebe.

„Ach bože.“ Sevřela v rukou opěradlo gauče a zaryla se do něj prsty.

Kontrolované zahájila jízdu. Její boky se pohybovaly v mučivě něžném rytmu, silnými stehny ho uvěznila a udávala tempo.

Cítila na sobě jeho ruce, jejich zoufalý stisk na svých bocích, jak se pokoušel nechat jí vedení. Pak jemné pohlazení po zádech a hladký klouzavý pohyb k jejím nadržům.

Stáhla se kolem něho a přitiskla své rty k jeho, když vrcholila, aby mohl ochutnat její sten. Byl v ní utopený, pažemi zaklesnutý, a ona zaklonila hlavu a její oči skelné vzrušením se konečně zavřely. Pak ho prudkými, radostnými pohyby vybičovala do finále.

Roz se probudila o čtvrté, příliš brzy na běhání a příliš pozdě, aby se přemluvila, že se má pokusit spát. Ještě chvíli tak ležela v tichu a tmě. Udivilo ji, jak rychle si zvykla mít Mitche ve své posteli. Necítila se utlačovaná ani překvapená, že spí vedle ní.

Bylo to přirozenější než čekala – ne něco, na co si musí zvykat, ale něco, bez čeho by se už nechtěla obejít.

Uvažovala, proč pro ni není divné budit se ráno vedle někoho a začínat ranní koloběh s jiným člověkem ve svém soukromém prostoru. Strídání v koupelně, konverzace – nebo mlčení – při oblékání.

Nic divného ani zvláštního, usoudila, možná proto, že část její bytosti čekala na to, až takové spojení zase vznikne. Nehledala ho a

netrápila se bez něho. Jistým způsobem ji léta o samotě pomohla stát se ženou, jakou byla. A tahle žena byla ochotná sdílet zbytek života, domov a rodinu s tímhle mužem.

Vyklouzla z postele a pohybovala se tiše. Další změna, uvědomila si. Už dlouho se nemusela obávat, že vzbudí spícího partnera.

Přešla do obývacího pokoje, aby si vybrala jeden z deníků. Přejela něžně prstem po jednom z babiččiných. Ty si ale nechá na později, Bude je číst pro radost a pro vzpomínku.

Ted' musí splnit povinnost.

Už za čtvrt hodiny jí bylo jasné, že ona a prababička by si nemohly rozumět.

Drží se hezké počasí. Obchody drží Reginalda v New Orleansu. Nedokázala jsem najít modrý odstín hedvábí, jaký potřebuji. Místní obchody prostě nejsou au courant. Myslím, že musíme zařídit cestu do Paříže. Ale předtím je nutné najmout jinou guvernantku pro děvčata. Ta současná je až příliš nezávislá. Když pomyslím na peníze, co jdou na její plat, pokoj a výbavu, jsem s jejími službami velmi nespokojená. Nedávno jsem jí věnovala moc hezké denní šaty, které mi nepadly, což přijala bez mrknutí oka. Ale když ji požádám o drobnou laskavost, chová se vzdorovitě. Jistě že by našla čas na nějaké ty pochůzky, když nemá na práci nic než dohlížet na děvčata a občas je něco naučit. Mám dojem, že se vyvyšuje nad svoje postavení.

Roz si natáhla nohy a zalistovala deníkem. Většina se podobala. Stížnosti, dodatky k nákupům, plánování večírků, zprávy o proběhlých večírcích. Jen velmi málo se tam psalo o dětech.

Odložila tento deník na později a chopila se jiného. Při listování narazila na zmínku o propuštění služky, která se smála na chodbě, a na další o velkolepém bálu. Pak se zarazila a přečetla pečlivěji zápisky, které jí padly do oka.

Znovu jsem potratila. Proč je stejně bolestivé ztratit dítě, jako je porodit? Jsem vyčerpaná. Netuším, jak tohle přežiji ještě jednou

při pokusu dát Reginaldovi dědice, kterého si tak zoufale přeje. Bude se mnou znova chtít ulehnout, jen co toho budu schopná, a pak ta muka budou pokračovat, dokud opět nepočnu.

Nemohu v tom nalézt žádné zalíbení, stejně jako v děvčatech, která mi denně připomínají, jakou povinnost ještě musím splnit.

Pokud zase počnu, budu mít přinejmenším na několik měsíců klid. Je mou povinností родit syny. Nevyhýbám se povinnosti, ale přesto se zdá, že nejsem schopná porodit nic než brebentivá děvčata.

Ted' chci jen spát a zapomenout, že jsem znovu selhala a neposkytla manželovi a domu dědice, kterého vyžadují.

* * *

Děti jen jako povinnost, uvažovala Roz. Jak smutné. Jak ty malé holčičky musely brát, že jsou jen selhání kvůli svému pohlaví? Zažil tenhle dům vůbec radost za vlády paní Beatrice, nebo bylo všechno jen povinnost a předstírání?

Zdrcená četbou se rozhodla přejít k deníkům své babičky, ale přece jen si poručila nahlédnout ještě do posledního.

Je mi k smrti zle z té živelné Mary Louise Berkerové. Jen proto, že když se zmohla na čtyři syny a znovu je tlustá jako kráva s dalším outěžkem, se nemůže tvářit, že ví o početí a výchově dětí všechno. To rozhodně není její případ. Ti kluci lítají kolem jako divocí indiáni a klidně svýma neohrabanýma rukama sahají na nábytek v jejím salonu. A ona se jen směje a říká kluci jsou kluci, když se příženou dovnitř s těmi špinavými – dokonce třemi! – psy.

A ještě měla drzost navrhnout mi, abych zašla za jejím doktorem a nějakou voodoo ženskou. Zapřísahá se, že ted' porodí holčičku, po které touží protože zašla za touhle nechutnou osobou, koupila si kouzlo a to pověsila nad postel.

Jako by nestačilo, že nemístně zbožňuje takové hrubiánství a mnohdy o tom mluví veřejně, ale je k nevíře, že se odvažuje se mnou o takových věcech mluvit se zástěrkou přátelství a zájmu.

Nemohla jsem se dočkat, až odejdu.

Roz usoudila, že by Mary Louise měla ráda, a uvažovala, jestli by Bobby Lee Berker ze střední školy mohl být její potomek.

Pak to uviděla a srdce jí prudce vyskočilo do krku.

Zamkla jsem se ve svém pokoji. Nebudu s nikým mluvit. Ponížení, kterému jsem byla vystavena, je nesnesitelné. Po všechny ty roky jsem byla poslušnou manželkou, výjimečnou hostitelkou, dohlížela jsem na zaměstnance tohoto domu a nestěžovala si, neúnavně jsem se snažila udržovat náležitý dojem před lidmi naší společenské úrovně a Reginaldovými obchodními partnery.

Také jsem přehlížela, jak manželky musí, jeho soukromé aféry, a stačilo mi, že se choval diskrétně.

A teď tohle.

Dnes večer přijel domů a vyžádal si, abych přišla do knihovny, že se mnou chce mluvit v soukromí. Řekl, že jednu ze svých milenek přivedl do jiného stavu. Odpověděla jsem, že není slušné, aby se manžel s manželkou o takových věcech bavil, ale on mávl rukou, jako že na tom nezáleží.

Jako by nezáleželo na mně.

Požaduje po mně, abych se snažila budit dojem, že čekám dítě. Že prý když ta osoba porodí syna, přinese ho domů, dá mu své jméno a vychová ho tady. Jako svého syna. Jako mého syna.

A pokud se narodí děvče, bude to bezpředmětné. Budu mít další „potrat“ a tím to skončí.

Odmítla jsem. Samozřejmě jsem to odmítla. Vzít do domu dítě nějaké běhny.

A tak mě postavil před volbu. Bud' přijmu jeho návrh, nebo se se mnou rozvede. Tak nebo tak bude mít syna. Byl by raději, kdybych zůstala jeho ženou a nikdo z nás nemusel být vystaven skandálnímu rozvodu a on mi tuto jednu věc mohl všemožně vynahradit. Ale když odmítnu, dojde na rozvod a ostudu a budu muset odejít z domu, o nějž jsem se starala, a od života, který jsem stvořila.

Takže žádná volba není.

Modlím se, aby ta děvka porodila děvče. Aby dítě zemřelo. Aby ona zemřela. Aby pak všichni shořeli v Pekle.

Roz se roztráslly ruce. Přestože chtěla číst dál, vstala a přešla ke dveřím na terasu. Potřebovala vzduch. S deníkem v ruce vyšla ven a nadechla se ranního povětří.

Co to jen bylo za člověka? Vnutit své manželce nelegitimního syna. I kdyby ji nemiloval, měl ji aspoň respektovat.

A jaké city mohl chovat k dítěti, které předal ženě, která se k němu nikdy, nikdy nemohla chovat jako matka? Která jím vždycky jen pohrdala. Nebo ho dokonce nenáviděla.

A to vše jen proto, aby nesl dál jméno Harper.

„Roz?“

Neotočila se, když za sebou zaslechla Mitchův hlas. „Probudila jsem tě. Myslela jsem, že se chová tiše.“

„Chovala. Jen jsi u mě nebyla.“

„Něco jsem našla. Začela jsem se do těch deníků a něco jsem objevila.“

„Ať je to, co chce, rozrušilo tě to.“

„Jsem z toho smutná a rozzlobená. A překvapuje mě, že mě to nepřekvapuje. Našla jsem jeden zápis... Ne, to by sis měl přečíst sám.“ Teď se obrátila a podávala mu deník otevřený tam, kam dočetla. „Vezmi si to do obýváku. Potřebuju ještě minutku o samotě.“

„Dobře.“ Vzal si deník a pak, protože měla v očích něco, co ho zasáhlo do srdce, ji volnou nikou vzal za bradu a políbil.

Obrátila se zpět k výhledu z terasy, k zahradám a pozemkům postříbřeným úsvitem. Dům patřil její rodině po celé generace. Stálo to za to? Uvažovala. Stály ta bolest a ponížení, způsobené jedním člověkem, za to, že tohle místo patří jednomu jménu?

Vrátila se dovnitř a usedla naproti Mitchovi. „Tady jsi skončila?“ zeptal se.

„Asi jsem to potřebovala strávit. Jak k ní mohl být tak krutý? Nebyla to právě obdivuhodná žena, aspoň podle toho, co vyplývá z jejích deníků. Spíš sobecká, sebestředná a protivná. Ale tohle si nezasloužila. Nedalas mi syna, tak si ho seženu jinde. Ber, nebo běž. A tak to přijala.“

„To ještě nevíme.“

„Ale víme.“ Zavrtěla hlavou. „Přečteme si zbytek, ale už to víme.“

„Můžu přečíst tohle i to ostatní později. Sám.“

„Ne, udělejme to hned. Je to přece jen mé dědictví. Podívej se, co tam ještě je, ano? Zajdu dolů pro kávu.“

Když se vrátila, všimla si, že si vzal brýle na čtení. Vypadal jako pomuchlaný vědec, který celou noc studoval. Bez košile, v nedopnutých džínách, s rozcuchanými vlasy.

Pocítila k němu takovou něhu, že to byl i balzám na její bolavé srdce.

„Jsem ráda, že jsi tu byl, když jsem to našla.“ Položila táč na stůl, naklonila se k němu a políbila ho do vlasů. „Jsem ráda, že jsi tady.“

„Je toho tady víc.“ Vzal ji za ruce. „Mám to nějak shrnout?“

„Ne, přečti to přesně. Chci slyšet její slova.“

„Jsou to jen útržky tu a tam, její dodatky k té věci, přidané k denním záznamům. Vyplývá z nich její ponížení a vztek. Oplácela mu to jediným způsobem, který znala, nehorázným utrácením jeho peněz, cestováním a zamčenými dveřmi do ložnice.“

„Silnější žena by se k němu otočila zády,“ řekla Roz při nalévání kávy, „sebrala děti a odešla. Ale ona ne.“

„Ne, ona ne. Tehdy ženy žily jinak.“

„Doba byla jiná, ale právo je pořád právo.“

Postavila před něj jeho šálek a tentokrát se posadila vedle něho. „Přečti to, Mitchi. Ať to vím.“

„Přinesl toho parchanta domů spolu s nějakou ušmudlanou kojnou, kterou prý našel na jedné své venkovské farmě. Říká, že to není matka, tu drží v nějakém domě ve městě. Tak má konečně svého syna, vřeštěcí věc zabalenou do pokrývky. Nepodívala jsem se na něj a nikdy to neudělám. Vím jen to, že uplatil doktora, aby mlčel, a já se mám ještě pár dní držet v domě a nepřijímat návštěvy.

Přinesl tu věc domů uprostřed noci, aby služebnictvo uvěřilo, že jsem rodila já. Nebo mohlo předstírat, že tomu věří. Opravdu tomu dal jméno. Reginald Edward Harper junior.“

„Můj dědeček,“ zašeptala Rosalind. „Ubohý kluk. Vyrosl v dobrého člověka. Což je za daných okolností myslím zázrak. Není tam něco o jeho matce?“

„V tomhle deníku ne, ale přečtu to radši ještě pečlivěji.“

„Něco se určitě najde v jednom z dalších deníků. Ona tady zemřela, myslím Amélie. Beatrice ji musela aspoň jednou vidět, mluvit s ní nebo se s ní jinak vypořádat.“

„Začnu hledat hned.“

„Ne.“ Roz si unaveně promnula oči. „Ne, dneska je přece svatba. Dneska je den radosti a nových začátků, a ne bolesti a starých tajemství. A pro dnešek už toho víme dost.“

„Rosalind, tohle nic nezmění na tom, kdo jsi.“

„Ne, nezmění. Jistěže ne. Jen mě to nutí k zamyšlení, že pro lidi jako byli tihle... pro lidi jako Beatrice a Reginald bylo manželství jen povinnost. Společenské postavení, rodová linie a zázemí. Možná tam byl i nějaký cit a přitažlivost, ale ve své podstatě šlo spíš o obchod. Podnik udržující rodinu na určité úrovni. A děti jen nástroje k dosažení tohoto cíle. Jak smutné pro ty lidi a tragické pro děti. Ale dneska...“

Zhluboka se nadechla. „Dneska uvidíme, jak by to mělo být. Dva lidi, kteří se milují, dají si slib, vstoupí do manželství a upevní rodinu. Jsem ráda, že jsi tu se mnou, Mitchi, a že jsme to dneska objevili. Protože tahle svatba je přesně to, co teď potřebuju.“

Byl to dokonalý den jako šitý na míru s jasně modrou oblohou a vánkem provoněným květinami. Zahrada, kterou Logan se Stellou vytvořili, kvetla v rozmanitých barvách a tvarech.

Na trávníku stály židle s broskvovými potahy a tvořily uličku, kterou měla projít Stella s tatínkem vstříc Loganovi a svým synům.

Roz se odvrátila od okna a sledovala, jak Jolene upravuje Stelle květy ve vlasech. „Je na tebe krásný pohled,“ řekla Roz. „Na vás obě.“

„Nejspíš zase začnu brečet.“ Jolene si zamávala rukou před obličejem. „Už ani nevím, kolikrát jsem si musela opravit make-up. Teď jen na chvilku odběhnu, zlato, a zkontroluju tatínka.“

„Dobře.“ Stella počkala, až Jolene odejde. „Byla jsem naštvaná a rozčilená, že moje matka odmítla přijet. Prý je to moc složité cestování – jako kdybych se vdávala tak často – a přece prý nebude v jedné místnosti s tou ženskou, jak Jolene i po těch letech říká.“

„Její chyba, nebo ne?“

„Jo, a moje plus. Stejně tady chci dneska víc Jolene. A tebe a Hayley.“ Stella zvedla ruku a dotkla se safíru na uších. „Jsou tak dokonalé.“

„Nadělalí hodně parády. No, jen se na sebe podívej.“ Roz, také trochu dojatá, přistoupila blíž, aby si přítelkyni prohlédla.

Měla jednoduché šaty, světlounce modré s úzkými ramínky, rovným živutkem a dlouhou sukní do mírného zvonu. Do rudých kudrnatých vlasů si připnula dvě jiřiny. Jednu bílou, jednu modrou. A její tvář zářila, jak to má u nevěsty být.“

„Cítím se tak krásně.“

„To je dobře. Jsi krásná. A já z toho mám takovou radost.“

„Už nejsem ani nervózní, už mě nezlobí žaludek.“ Přitiskla si dlaň na břicho a zamrkala, aby zahnala slzy. „Myslím na Kevina, na svou první svatbu, na společně prožité roky a na naše děti. A někde v srdci cítím, že z toho má radost. Logan je dobrý člověk.“

„Moc dobrý člověk.“

„Nechala jsem ho čekat skoro rok.“ S povzdechem se zasmála. „Už je čas. Roz, děkuji za všechno, cos pro mě udělala.“

„Není zač. Jsi připravená se vdát?“

„Dokonale připravená.“

Bylo to krásné, uvažovala Roz, a sladké. Muž, žena a malí kluci se setkali v zahradě domova, který sdíleli. Logan, velký, silný muž ve slušivém obleku, Stella, krásná a zářivá ve svatebních šatech a kluci samý úsměv, když ženich líbal nevěstu.

Hosté začali spontánně tleskat, protože Logan vzal Stellu do náruče a zatočil s ní dokola. A Harper tu chvíli završil otevřením první láhve šampaňského.

„Nevím, jestli jsem někdy viděl šťastnější pár,“ komentoval to Mitch a přitukl si s Roz. „Nebo hezčí rodinu. Odvedlas dobrou práci.“

„Já jsem nic neudělala.“

„Je to jako ten rodinný strom. Tihle dva pocházejí z jedné tvé větve. Možná ne pokrevně, ale vyjde to nastejno. Spojitost s tebou je k sobě dovedla. Oni se postarali o zbytek, ale na začátku bylo tohle spojení.“

„Hezká představa. To беру.“ Zvedla sklenici a napila se. „Později s tebou chci něco probrat. Chtěla jsem s tím počkat, až bude mít Stella svůj den za sebou. Svatební den patří podle práva jen nevěstě.“

„O co jde?“

„Dalo by se říct že taky o spojení.“ Vyhoupla se na špičky a políbila ho. „Promluvíme si cestou domů. Vlastně se tam musím rychle vrátit. Při tom zmatku jsem tam zapomněla speciální láhev šampaňského pro ženicha a nevěstu a jejich svatební noc.“

„Můžu tam zaběhnout.“

„Ne, najdu to rychleji. Za čtvrt hodinky jsem zpátky.“

Když došla k autu, zastavilo ji Hayleyino volání.

„Roz! Počkej. Nevadí, když pojedeme s tebou?“ Trochu bez dechu doběhla k autům s plačící Lily v náručí. „Mám tu ukňouranou holčičku, která se potřebuje trochu prospat, ale nechce si lehnout. Pomůže jediné jízda autem. Můžeme si vzít moje, je tam sedačka.“

„Jistě. Ale jedu jen na otočku.“

„To nevadí.“ Přešla ke svému autu a vtlačila protestující dítě do sedačky. „Auto ji vždycky uklidní, a jestli usne, zůstanu u ní chvíli sedět, než se probudí. Pak si tu oslavu aspoň líp užijeme.“

Přesně podle očekávání pláč ustal a Lily začala klimbat ještě dřív, než vyjely na hlavní silnici.

„Zázračně to zabírá,“ řekla Hayley.

„S mými kluky to taky fungovalo. Ale v těch růžových šatečkách jí to hrozně sluší.“

„Všechno je tak nádherné. Jestli se někdy budu vdávat, chtěla bych to mít taky takové. Jaro, květiny, přátelé a rozzářené tváře. Vždycky jsem si představovala velkou slávu v kostele, ale tohle je tak romantické.“

„Přesně pro ty dva. Bylo hezké, jak... Zpomal, prosím. Zastav!“

„Co je? Co se děje? Ach bože!“

Zadávaly se na jejich zahradnictví. Roz nechala na jeden den zavřít, aby všichni mohli na svatbu. Ale teď viděla, že tam někdo je. Někdo tam ještě je.

Několik stolů bylo převrácených a čísi auto parkovalo přímo v záhonech.

„Volej policii,“ křikla Roz a vybíhala z auta. „A ty s malou odsud zmiz. Vraťte se hned k Loganovi.“

„Ne. Nechod' tam.“

„Je to moje firma.“ Roz už se dala do běhu.

Její květiny, uvažovala. Rostliny, které vypěstovala ze semen nebo řízků, které pipkala a milovala. Zničené, potrháné, rozsekané na kusy.

Nevinné, prolétlo jí hlavou a jen moment si dovolila litovat té škody. Nevinná krása rozdrcená na padrt'.

Za tohle někdo zaplatí.

Uslyšela třeskot skla a běžela dozadu za hlavní budovu. Tam uviděla Bryce, jak se baseballovou pálkou rozmachuje proti další okenní tabuli.

„Ty parchante jeden!“

Prudce se otočil. Nejdřív spatřila šok, hned nato vztek. „Myslel jsem, že máš dnes jinou práci. Že to dokončím, než se objevíš.“

„Tak to ses spletl.“

„Ale je mi to fuk.“ Praštil pálkou do další tabule. „Je čas, abys dostala lekci. Myslíš, že mě můžeš veřejně ponižovat? A posílat na mě policajty?“

„Ponížil ses sám, a jestli to hned nepoložíš a nevypadneš z mého pozemku, udělám víc, než že na tebe pošlu poldy.“

„Jako třeba? Jsme tu teď jen my dva, že?“ Plácl si pálkou do dlaně a udělal krok směrem k ní. „Víš, cos mi způsobila?“

„V hrubých obrysech ano a bude toho víc. Vniknutí na cizí pozemek a ničení cizího majetku.“

Nepoužil pátku, třebaže z jeho pohledu poznala, že o tom sekundu uvažoval. Rozmáchl se a udeřil ji rukou do tváře, až upadla na zem.

To byla poslední kapka. Vyrasila jako blesk a vrhla se na něho. Nepoužila zuby a nehty jako Mandy. Bojovala pěstmi a překvapila

ho tak, že dopadl na kolena, než dokázal rány odblokovat a rozmáchnout se znovu.

Ale jeho rána nedopadla.

Náhle se zvedl tak chladný a zuřivý vítr, až to Roz zády odhodilo na stěnu budovy. Uhodila se o prkna tak, že musela zatřepat hlavou, aby zase viděla jasně.

Když otevřela oči, spatřila Amélii, jak pluje přes pozemky ve vlající bílé košili s rukama zaťatýma do podoby smrtících pařátů. V očích vražedný výraz.

Uviděl ji i Bryce.

Zaječel, v hrůze ze sebe vydal jeden vysoký skřek, než si začal drásat hrdlo a lapat po dechu.

„Ne, pro boha živého.“ Roz se snažila dostat blíž, ale byla odražena tlakem větru. „Nezabíjej ho. To stačí, dost! On mi nemůže ublížit. Už nic neudělá.“

Štěrk odletoval a vířil a postava v bílém kroužila jako sup nad mužem na zemi, který si dráсал hrdlo do krve.

„Přestaň, Amélie, přestaň. Prababičko!“

Amélie zvedla hlavu, obrátila se a zadívala se Roz do očí.

„Vím to. Vzešla jsem z tebe. A vím, že se mě snažíš chránit. To je v pořádku. On už mi neublíží. Prosím.“ Pokusila se prodrat blíž, udělala dva kroky, ale námahou si vyrážela dech z plic. „On je nula!“ křičela. „Jen šváb. Ale naučil mě něco důležitého a dostane zpátky tvrdou lekci. Chci, aby žil a musel platit.“

Dokázala udělat další krok a natáhla ruce dlaněmi vzhůru. „Zaplatí za to, to ti přísahám. Za mě, a že máme stejnou krev, i za tebe.“

Už mohl dýchat, všimla si Roz, krátce a ztěžka. Z bílých rtů Bryceovi už zase hvízdavě vycházel dech. Dřepla si a klidně promluvila. „Zdá se, že jsme tu nebyli tak docela sami.“

Vítr se uklidňoval a přes něj zaslechla křik a dupot. Narovнала se. Amélie byla pryč.

Trochu zavrávala na nejistých nohou, ale to už Harper obíhal budovu jen pár kroků před Mitchem.

„Jsem v pořádku. Nic mi není.“ Hlava se jí ale točila jako na kolotoči. „To tady ten nejspíš potřebuje doktora.“

„Ať jde k čertu. Mami.“ Harper ji popadl a jemně jí přejížděl prsty po tváři. „Ježíšikriste. On tě uhodil?“

„Praštil mě, mizera, ale vrátila jsem mu to, věř mi. A pořádně. A Amélie ho pak dorazila. Jsem v pořádku, chlapče, opravdu.“

„Policajti už jedou.“ Zvedla hlavu, protože zaslechla, jak se Mitchovi chvěje hlas. Pochopila, že nejen strachy, ale i vztekem. „Hayley je zavolala mobilem, než dojela pro nás.“

„Dobře. Dobře.“ Hlavně nesmí znova omdlít, za žádnou cenu. „Takže vzneseme všechna obvinění.“ Sáhla si na vlasy, oprášila šaty a pak si všimla, že je má na sukni natržené. „Krucinál. Ty jsem si koupila jen kvůli té svatbě. Takže všechna možná obvinění.“

Nadechla se, aby zklidnila svoj i zlost i veselost ze šoku. „Harpere, zlato, uděláš pro mě něco? Vezmi tady to bezcenné smetí dopředu a počkejte s Mitchem na policii. Už ho nechci vidět ani o minutu déle. Mohla bych dokončit, co Amélie začala.“

„Tak vstávej.“ Mitch se sehnul a vytáhl Bryce na vrávoravé nohy. Pak se zeleně planoucímá očima zadíval na Roz.

„Promiň,“ řekl jen, než se rozmáchl, praštil Bryce pěstí do tváře a nechal ho zase spadnout. „Snad ti to nevádí.“

„Ani trochu,“ odpověděla Roz a i přes nevolnost v žaludku se na něho široce usmála. „Ani v nejmenším. Harpere, ty už to zvládneš, vid’? Chtěla bych si promluvit s Mitchem.“

„Moc rád.“ Vlekl Bryce pryč, ale ještě se ohlédl přes rameno. „Mami, ty se ale umíš rvát.“

„Jo.“ Nadechla se a pomalu vydechovala. „Jestli ti to nevádí, na chvilku si tady sednu, než mě nohy zase začnou poslouchat. Ta rvačka mi přece jen dala dost zabrat.“

„Počkej.“ Stáhl si sako a rozprostřel ho na zemi. „Nemá cenu ničit ty šaty víc, než jsou.“

Posadila se a položila si hlavu na jeho rameno, když se k ní připojil. „Jsi můj hrdina,“ prohlásila.

EPILOG

Seděla klidně, dokud se jí srdeční tep opět nevrátil k normálu, dokud nervozita, zlost a nepříjemná reakce žaludku trochu nepolevily.

Slunce se odráželo od rozbitého skla. Sklo se dá nahradit, připomněla si. Oplakávala své květiny, ale některé ještě zachrání a vypěstuje nové.

Vypěstuje spoustu nových květin.

„Co tvoje ruka?“ zeptala se Mitche.

„Dobré. V pořádku.“ Ta slova skoro vyplivl. „Bude mít bradu na kaši.“

„Taky jsi velký silák.“ Objala ho a nezmiňovala se o jeho odřených kloubech na ruce.

„Musel zešílet, jestli věřil, že mu to projde.“

„Trochu možná. Spíš myslel, že to stihne, než skončí ta recepce. Že to pak svedeme na nějaké děti – nebo si to bude myslet policie. A mně by zůstala jen spoušť. Muž jako on nemá úctu k ženám. Nevěří, že by ho některá mohla porazit.“

„Jedna to dokázala.“

„Hm, dvě. Jedna živá a jedna mrtvá.“

Protože nevolnost už přešla, Roz vstala a natáhla k němu ruku. „Byla vzteky bez sebe, Mitchi. Řítila se přes pozemek a přes stoly takovou rychlostí... Strašidelnou rychlostí,“ dodala. „On ji uviděl, Bryce viděl, jak se na něho žene, a zaječel. Pak ho začala dusit. Nebo ho donutila věřit, že ho dusí. Nedotýkala se ho, a přece ho škrtila.“

Promnula si paže a pak si vděčně přitáhla k tělu klopý saka, kiere jí přehodil přes ramena. Měla dojem, že už se nikdy pořádně nezahřeje.

„Nedokážu to popsat. Sotva věřím, že se to vůbec stalo. Všechno se seběhlo tak rychle a divoce.“

„Slyšeli jsme tě křičet,“ vysvětloval. „Připravila jsi mě a svého syna o několik roků života. Takže ti něco povím.“

Natočil se k ní, vzal ji za klopý, aby ji udržel na místě a viděl jí do tváře. „A ty si to poslechněš. Uznávám a oceňuju tvoji železnou vůli, Rosalind, líbí se mi tvůj temperament a schopnosti. Ale až

příště byt' jen pomyslíš na to, že vyřídíš nějakého šílence s pálkou v ruce, nakopu ti zadek. A připíchnu ti tam terč, abych se líp trefil.“

Naklonila hlavu ke straně, prohlížela si jeho tvář a viděla, že to myslí vážně. Pistolník jeden.

„Víš, kdybych ještě nebyla rozhodnutá, co ti teď řeknu, tímhle by se to zpečetilo. Jak bych mohla odolat chlápku, který mě nechá bojovat svoje bitvy a přichází v pravý čas, aby to dokončil? A teprve když je čistý vzduch, pustí se do mě, jak jsem byla pitomá. Což jsem nepochybně byla, o tom žádná.“

„Jsem rád, že jsme se shodli.“

Přistoupila blíž, zvedla paže a objala ho kolem krku. „Já tě skutečně miluju.“

„Já tebe skutečně taky.“

„Pak není problém, abychom se vzali.“

Cítila, jak sebou trhl, jen trochu a jen jednou, a pak se k ní přitiskl, klidně a opravdově. „Taky v tom nevidím problém. Myslíš to vážně?“

„Nemohla bych to myslet víc vážně. Chci s tebou v noci chodit spát a ráno se vedle tebe probouzet. Popíjet s tebou kávu, když budu mít chuť. Vědět, že jsi tu pro mě a já pro tebe. Chci tě, Mitchi, až do konce života.“

„Jsem připravený s tím začít.“ Políbil ji na zhmožděnou tvář, pak na čelo a na rty. „Naučím se starat aspoň o jednu květinu. O růži. Moji černou růži.“

Opřela se o něho. Mohla se o něho opřít – a taky se spolehnout, že ustoupí, pokud bude chtít bojovat sama.

V jejím nitru se všechno uklidnilo, přestože se dívala na trosky toho, co bylo její. Napraví to, zachrání, co zachránit jde.

Bude žít svůj život a zakládat zahrady. Procházet se za ruku s mužem, kterého miluje, a dívat se, jak obojí rozkvétá.

V zahradě Harperova domu však přecházel někdo jiný. Plakal, zuřil a šílenýma očima se vpíjel do jasně modré oblohy.